

Giới thiệu Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi

Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi là một câu tỏ tình dễ thương của cô giành cho anh. Đó là một thứ tình cảm của tuổi học trò trong sáng và tươi đẹp...

Bọn họ là đôi bạn thân thiết bên nhau, đã có rất nhiều khó khăn đã đến với hai người và kèm theo đó chính là những kỷ niệm khó quên của bọn họ. Có những cảm giác đã xuất hiện, cô vẫn không hiểu đó là cảm giác gì những mỗi lần gặp anh là lại có cảm giác ầm ập...

Đó là một cảm giác của hạnh phúc trong cô, liệu cô có hiểu được cảm giác này và anh có thể cảm nhận được nó chứ?!!

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Hai giờ chiều...

- Chúng tôi xin công bố kết quả! – giọng người quản lý cuộc thi vang lên.-

Người trúng tuyển vị trí chuyên viên make up, cô Jung Sora!

Một cô gái xinh xắn bước lên với nụ cười có thể thu hút mọi ánh nhìn.

- Xin cảm ơn mọi người!

- Sáng mai cô đến nhận việc nhé! – Người quản lý dặn dò thêm.

- Vâng!

...

Bên ngoài trụ sở làm việc của SM town...

- Mẹ à, con trúng tuyển rồi!

- Mẹ biết con gái mẹ sẽ làm được mà, cố gắng lên con nhé...

-...

- Tạm biệt mẹ!

- Về thôi...

“Nhưng mình không biết đường, lại chưa nhớ địa chỉ. Làm sao giờ?...

A, gọi cho Kibum!”

Sora bấm đo vài giây rồi lấy điện thoại ra

- A lô!

- Anh đưa tôi về được không? tôi không nhớ đường...

- Tôi đang làm việc, sao đưa cô về được

- Vậy làm sao bây giờ? – Sora lo lắng

-

- Chờ tôi một chút...

Tút... tut...

Vài phút sau...

- Sora, cô đợi đó nha, sẽ có người đón cô, đừng đi lung tung kéo lạc đường đó
- Tôi không phải con nít nha! – Sora cáu kỉnh
- Không đúng hả? cô bao nhiêu tuổi rồi mà không nhớ đường về nhà? Thôi, đợi ở đó đi, tôi bận rồi, không nói với cô nữa.
- Đợi đã...

Tút..tút...

- Anh ta nghĩ mình lớn lắm sao? – Sora lăm bắm với về hậm hực...
- Về thôi Sora!
- Dạ...- Sora quay lại, bác gái nở một nụ cười hiền dịu.
- Kibum nói cháu không nhớ đường, mà nó thì bận nên nó nhờ bác đến đón cháu
- Cháu thật ngốc, không nhớ cả đường về, phiền bác đến tận đây- Sora ngại ngùng
- Không sao, mẹ cháu vừa điện cho bác, nói cháu trúng tuyển rồi, chúc mừng cháu nhé
- Dạ, cảm ơn bác!
- Về thôi...

Hai người ra về. Trên đường về, bác gái đã chỉ đường cho Sora để cô nhớ đường.

Sora là một cô gái người Mĩ gốc Hàn. Ba mẹ cô sống định cư ở Mĩ từ khi họ kết hôn. Họ định sẽ trở về quê hương sinh sống khi tuổi già và Sora cũng muốn sống tại quê hương mình. Vì vậy, cô được mẹ đưa về Hàn Quốc và nhờ người bạn thân nhất thời trung học của mình – mẹ của Key- ca sĩ nổi tiếng thuộc nhóm nhạc SHINee – chăm sóc cho đến khi cô có thể quen và tự lập được.

Sáng hôm sau...

- Xin chào!
- A, cô đến rồi – người quản lí đang lung bung với một đồng giấy tờ – Đây là stylist của DBSK – cô Hwang Hye Min – cô sẽ làm chuyên viên trang điểm cho DBSK nhé.
- Dạ...ạ ? – Sora không tin vào tai mình nữa.
- “Make up cho DBSK sao? Mình có nghe nhầm không? Mình sẽ làm được gì khi đứng trước họ đây?”- Trong đầu Sora tràn ngập những câu hỏi và sự lo lắng.
- Cô sẽ đi theo cô ấy đến gặp DBSK nhé – người quản lí quay sang nói với Hye Min – giúp cô ấy làm quen với công việc nhé
- Vâng. – Hye Min quay sang phía Sora, cười nhẹ – đi thôi.!

Sora giật mình, cô đi theo Hye Min. Cảm xúc trong cô hỗn loạn như đồng giấy tờ của người quản lí vậy. Cô là fan ruột của DBSK đã nhiều năm. Và bây giờ cô trở thành chuyên viên trang điểm của họ. Cô vừa mừng, vừa hồi hộp, lo sợ...

- Changmin!. – Hye Min gọi khi thấy Changmin đang ở trong phòng tập.
- Chuyện gì vậy chị? – Changmin đưa mắt tò mò nhìn Sora, có chút lạ lẫm

Tìm Sora như sắp nổ ra khi nhìn thấy Changmin. Anh đang mặc bộ đồ thể thao quen thuộc để tập võ đạo. Và Sora thì như đông cứng trước cái dáng vẻ bình dị ấy.

.

- Cô ấy là chuyên viên trang điểm mới của các cậu – Jung Sora.
- Xin chào, tôi là Changmin.

- Chào..ào...anh – giọng Sora run lên và đứt quãng.

- Anh!

Từ xa, một anh chàng điển trai tiến lại gần. Đó không ai khác chính là Minhho – một thành viên của SHINee – cậu em thân như ruột thịt với Changmin.

- Oh, cậu không có lịch diễn hả?

- Dạ không. Ai đây anh? – Minhho hướng mắt về phía Sora.

- Chuyên viên trang điểm mới của bọn anh.

Minhho lịch sự cúi chào Sora:

- Xin chào, tôi là ngọn lửa....

- Thôi, cho anh xin, cậu định khiến cô ấy không làm việc được vì “ngọn lửa quyến rũ” của cậu đấy hả? cậu không định để những người như anh có bạn gái nữa hả? thật là... – Changmin ngắt lời trước khi Minhho kịp nói tiếp.

- Anh này~ – Minhho chau mày nhìn Changmin, cười toét miệng rồi quay sang nói với Sora – Người không định để người khác làm việc là anh ấy, người không để người khác có bạn gái cũng là anh ấy, nhưng anh ấy luôn trút hết tội lỗi lên người em này...

- Cậu còn nói hả? về phòng tập của cậu đi. – Changmin phóng cặp mắt có tia lửa về phía Minhho.

- Dạ vâng, em đi ngay đây – Minhho quay sang nói với Sora – tin tôi đi, bạn sẽ khó để làm việc với anh ấy!

Anh vừa đi vừa ngoái cổ lại nói. Còn Changmin thì như muốn đuổi theo cho cậu em quý hóa ấy một trận. Sora thì chẳng nói gì, Cô đang chăm chú nhìn “vị thần” của mình và tủm tỉm cười.

- Anh, đây là chuyên viên trang điểm mới của chúng ta – Changmin giới thiệu Sora với Yunho.

- Ủ – Yunho quay ra phía Sora khẽ gật đầu chào, anh không quên nở một nụ cười khiến Sora một lần nữa “hóa băng”

-Hye Min à, lấy trang phục cho bọn em, sắp đến giờ diễn rồi.

-Ủ

Yunho tiến lại gần Sora

-Trừ những buổi chụp ảnh đặc biệt ra thì hầu như bọn anh không make up quá đậm. Kiểu tóc cũng không mấy cầu kì, công việc khá dễ dàng phải không? Nhưng lịch làm việc của DBSK không hề dễ chịu. Chúng ta sẽ vất vả, nhưng hãy cùng cố gắng nhé!

-Vâng...

Sora thậm chí không thể cười dù đang rất sung sướng, cô chỉ đứng ngây ra đó nhìn DBSK tiếp tục tập luyện và thỉnh thoảng thì nghĩ xem mình sẽ phải làm gì để ổn định tinh thần khi làm việc với hai chàng trai này.

Ngày hôm đó DBSK có lịch diễn ở hai nơi, khá mỏng nên Sora không thấy mệt.

10h30 tối, công việc kết thúc...

-Minh đã làm được, hihi – nàng ngốc Sora tự nói và cười một mình. Cô coi việc make up cho DBSK như một kì tích.

-Tạm biệt mọi người!

Sora ra ngoài định bắt taxi về. Cô nhìn thấy ai đó đứng ở ngoài. Anh chàng đó đứng bên trái, còn Sora đi về bên phải...

- Này! Jung Sora!

Sora giật mình khi nghe thấy tên mình, cô quay lại...

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Người kia cũng tiến lại phía Sora...

-Kibum.? anh làm gì ở đây? – Sora tròn mắt khi nhận ra Key

-Về thôi! – Key còn chẳng thèm nhìn mặt Sora, anh vừa bước đi vừa nói. Sora cũng đi theo dù chẳng hiểu gì cả...

-Kibum à~ – Minhho từ trong công ty chạy ra

-Cậu còn đi đâu vào giờ này vậy? – Minhho chợt nhìn thấy Sora, anh cúi nhẹ đầu chào rồi quay sang hỏi Key

- Hai người quen nhau hả?

-Hôm nay tớ về nhà ngủ, tớ đã nói với quản lí rồi.- Key phớt lờ câu hỏi liên quan tới Sora.

-Chào, chúng ta đã gặp nhau ở phòng tập của DBSK- Minhho quay sang phía Sora, chính thức chào hỏi – Tôi là Minhho, thành viên của SHINee, hồi sáng chưa kịp nói đã bị Changmin chặn họng rồi. Anh ấy thật là...

-Chào anh, tôi là Anna Jung, tên tiếng Hàn của tôi là Jung Sora.

Sora khẽ mỉm cười, và có ánh mắt ai đó liếc trộm cô. Có lẽ đây là lần đầu tiên anh thấy nụ cười đẹp và trong sáng như thế.

-Bạn không phải người Hàn sao? – Minhho ngạc nhiên khi nghe thấy tên nước ngoài

-Tôi là người Mỹ gốc Hàn

-...

Hai người nói chuyện rất tự nhiên mà không hề để ý đến người đang khó chịu vì phải chờ đợi bên cạnh.

-Cậu còn chuyện gì nữa không? – Key cau có

-Cậu làm sao vậy Kibum? – Minhho ngờ ra vì không hiểu Key đang giận cái gì.

Key quay sang nói như hét lên với Sora:

-Nếu cô còn đứng đó mà nói chuyện tiếp thì tự đi về một mình đi. Tôi sẽ về kí túc xá, cô nghĩ tôi rảnh để đứng chờ cô lắm hả?.

-Anh ở kí túc xá sao? Vậy thì anh về kí túc xá đi, tôi tự về nhà được.

Sora tỏ vẻ bình thản dù trong lòng cô đang lo lắng vì bản thân cũng khá nhút nhát. Nhưng thái độ của Key làm cô phát cáu đến mức nói đại câu đó cho bồ tức.

- Được rồi. Cảm ơn!

Key quay mặt đi ngay không suy nghĩ. Minhho phải chạy ra ngăn anh lại.

-Cậu sao vậy? dù sao người ta cũng là con gái. Cậu định để cô ấy về một mình vào giờ này sao?. Dù gì cũng nói với quản lí rồi mà.

Minhho quay sang nhìn Sora, vẻ mặt có chút lo lắng và ái ngại. Key quay sang nhìn Sora, rồi cũng quyết định đưa Sora về. Để chăm lo cho Sora dễ dàng hơn, mẹ Key đã đón Sora về nhà sống vì dù sao cô cũng chưa có chỗ ở cố định.

Sáng hôm sau...

- Sora ah~ – tiếng Hyemin gọi khi vừa thấy Sora trong công ty.

- Có chuyện gì ạ?

- Quản lí nói em lên phòng gặp anh ấy có chuyện

- Vâng, em sẽ lên ngay

Sora chuyển hướng đi thẳng lên phòng quản lí nhân sự.

Cốc..cốc...

- Anh gọi em ạ?

- Cô ngồi đi!

- Dạ

Sora thoáng nhìn thấy tên mình trong bảng phân công nhân sự, nhưng nó nằm ở một chỗ rất lạ.

- Bắt đầu từ hôm nay, cô Sora sẽ qua làm chuyên viên trang điểm của SHINee nhé.

- Sao ạ? – Sora lo lắng – em làm việc chưa tốt sao ạ?

- À không – Người quản lý trấn an – Nếu cô Sora làm việc không tốt thì cô đã không có mặt ở đây..

Và anh ta giải thích:

- Vốn thì nhóm thiếu chuyên viên trang điểm là SHINee, chuyên viên trang điểm của họ có việc riêng nên đã nghỉ việc, mà lúc đó công ty không thể tìm được chuyên viên trang điểm thay thế. Trong thời gian chưa tuyển nhân viên mới, chuyên viên trang điểm của DBSK đã phải qua làm việc với SHINee chờ tuyển thêm người. Còn Hyemin thì làm stylist kiêm chuyên viên trang điểm tạm thời cho DBSK. Vốn thì sẽ không đổi lại nữa mà để cô ấy ở đó luôn nhưng ngay sau khi biết có chuyên viên trang điểm mới, cô ấy đã xin phép giám đốc để quay về làm việc với DBSK. Vậy nên cô Sora sẽ chuyển qua bên đó làm..

- Dạ, em hiểu rồi... – Sora có chút hơi buồn, cô muốn làm việc lâu dài với DBSK nhưng lại phải chuyển đi quá sớm.

Cốc..cốc... Một cô gái bước vào, cô có vẻ rất vui, khuôn mặt cô cực kì rạng rỡ.

- A, Yumi~ – Anh quản lý giới thiệu – đây là Sora, chuyên viên trang điểm mới.

- Xin chào, thật xin lỗi. Có lẽ do tôi đã quen làm việc bên này rồi. Hay là do tôi quá nhớ chị Hyemin – Yumi cười tươi – nên làm phiền cô Sora phải đổi nơi làm việc khi mọi thứ vẫn còn lạ lẫm..

- Dạ, không sao ạ. Dù sao cũng chưa quen. Em vẫn đang làm quen với công việc, thay đổi hay không cũng phải mất một thời gian nữa mới quen được.

Sora nở nụ cười tươi thườnng ngày của cô. Tạm trạng vui vẻ của Yumi khiến Sora cũng không buồn được nữa.

- Sora cười đẹp thật đấy – Yumi quay sang nói đùa với anh quản lý – hay em không chuyển về nữa, SHINee sẽ không làm việc được mất!

Yumi làm bộ lo lắng, còn người quản lý thì nhìn cô chau mày. Tuy chẳng hề tức giận vì đã quá quen bị Yumi trêu rồi nhưng anh cũng quát thật lớn:

- Cô đùa à? Cô biết sắp xếp lại nhân sự mệt lắm không?

- Thì đúng là em đang đùa mà, hiihi

Yumi cười khoái chí nhìn chọc người quản lý. Còn Sora vốn hay ngượng nên mặt cô bắt gặp đỏ ửng lên.

- Thôi, cô dẫn Sora qua chỗ Jin rồi về chỗ xưa mà làm việc đi – người quản lý dọa nạt – cô mà làm việc không tốt là tôi..

- Anh biết em làm việc thế nào mà, em đã bao giờ làm anh phải bận tâm đâu – Yumi lém lỉnh cắt ngang

- Vâng, tôi thì chưa bao giờ phải lo, nhưng quản lý của DBSK thì đủ đau đầu rồi!

- Không có mà ~

Yumi nhăn mặt rồi quay sang phía Sora:

- Chúng ta đi thôi.

- Vâng!

Sora đứng lên và đi theo Yumi. Đến hành lang rẽ vào phòng tập của DBSK, cô chợt dừng lại:

- Chị à... Em.. muốn qua chào DBSK được không ạ?

- Tất nhiên rồi, vậy chúng ta qua đó trước nha..

Yumi thực sự rất thân thiện, và cũng rất hay trêu người khác nữa, cô ấy thực sự rất vui vẻ.

- Anh~

Yumi lao đến, tính quàng vai Yunho.

- Thôi, cho anh xin. Cô làm anh lạnh gáy vì nghe cô gọi rồi này – Yunho né cái quàng vai của Yumi
- Cô đổi việc nhĩ? Rảnh vậy qua ...nấu ăn cho anh đi – Changmin đang tập nhảy cũng dừng lại nói với ra.
- Em là chuyên viên trang điểm, không phải đầu bếp nhá – Yumi nhếch mặt lên nói với Changmin
- Thôi, có chuyện gì thế? – Yunho nghiêm túc trở lại.
- Em thông báo: em sẽ chính thức comeback, về đây làm việc với hai anh – Yumi nhí nhảnh
- Gì cơ?) – Changmin...gần ngất.
- Vậy còn Sora? – Yunho vẫn nghiêm túc
- Em qua làm việc với SHINee – Sora nhỏ nhẹ
- Đúng vậy, cô ấy sẽ đổi chỗ cho em
- Em qua đây chào mọi người – Sora mỉm cười
- Chúc em làm việc thật tốt – Yunho mỉm cười thật hiền
- Chúng ta sẽ gặp nhau nhiều – Changmin tiến lại – em cũng thấy đó, hôm trước, Minho chạy qua đây chẳng làm gì ngoài chơi đùa và chọc cho anh nó tức, bọn anh cũng hay qua thăm mấy cậu nhóc đó lắm – giờ đến Changmin cười
- Chị Hyemin đâu ạ? – Sora ngó quanh phòng.
- Chị ấy đi lấy phục trang cho bọn anh rồi – Yunho trả lời
- Vâng, vậy em chào các anh, em phải đi làm việc – Sora cúi đầu, vừa để chào và cũng để che đi sự tiếc nuối của mình – Hai anh giúp em gửi lời chào tới chị Hyemin nha
- Được rồi, anh sẽ nói. – Yunho mỉm cười chào Sora
- Em đi nha hai anh, chờ em về mới được đi ăn trưa đó – Yumi bước ra cùng Sora, vừa đi vừa ngoái đầu lại, vẫy vẫy.
- Cô còn đi đâu nữa? Anh đói rồi, này~ – Changmin nói với theo
- Em sang chào SHINee~!

Có người gần ngất tập 2....

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Tại văn phòng của Choi Jin...

- Anh – Yumi mở cửa vào
- Ừ...
- Đây là Sora, chuyên viên trang điểm mới. Từ giờ cô ấy sẽ làm việc với anh và SHINee
- Thế cô làm gì? Về lấy chồng à? – Jin ngược lên hỏi
- Anh còn chưa lấy vợ, làm sao em dám lấy chồng – Yumi nói móc – em về chốn xưa

- Chỗ xưa? Là sao?

- Tức là em quay về làm chuyên viên trang điểm cho DBSK chứ sao

- À, ... nhưng sao lại về? anh làm gì sai à? Hay cô ghét anh?

- Vâng, em ghét anh, sao anh đẹp trai thế... - nói đến đây thì Yumi không nhịn được cười nữa, cô cười phá lên – em đùa thôi, haha, chỉ là em quen với bên đó rồi...

- Thôi, anh hiểu cái nổi lòng của cô rồi. Cô quay về cái chỗ xưa của cô đi – mặc dù chẳng giận gì nhưng Jin nói với giọng dối hờn để trêu Yumi.

- Vâng, hìhì – Yumi khoái chí – anh không đuổi em cũng về đây, em còn đi ăn với DBSK. Bụng Changmin đang kêu rên kìa.

- Mà, nhắc đến ăn, anh cũng đói rồi, cô đi trước đi, chắc anh cũng xuống căng-tin bây giờ đây!

Jin vẫy tay chào Yumi rồi nói với Sora:

- Anh là Choi Jin, quản lí của SHINee. Cũng đến giờ ăn trưa rồi, chúng ta xuống căng-tin. Anh sẽ giới thiệu em với từng người.

- Dạ!

Jin thu dọn giấy tờ rồi đưa Sora xuống căng-tin của công ty.

- Ăn thôi! – Taemin lấy giấy ăn lau đĩa, tâm trạng cậu còn vui hơn cả khi khi đứng đầu K-Chart.

- Này, phải chờ anh Jin và chị Mina nữa – Jonghyun chau mày nhìn Taemin làm thằng nhỏ cụt hứng ngồi co lại như một chú cún.

- Cả Yumi nữa – Onew tiếp lời

Mặt Taemin ỉu xiu. Nhưng cậu chợt thấy chuyện gì đó, Yumi đang đi với DBSK vào căng-tin

- Anh~ – Minhho nhanh miệng gọi Changmin và Yunho

- Anh không có thời gian nói chuyện phiếm với cậu đâu – Changmin lại chặn họng ngay khi Minhho chưa kịp nói gì – Anh đang đói.

- Em cũng thế

Taemin giờ tay đồng tình. Changmin vui vẻ ngồi xuống cạnh Taemin và hai người bắt đầu ăn. Còn Minhho mặt tui ngu.

- Anh... - Taemin vừa gấp thức ăn đưa lên miệng vừa hỏi Changmin – Chị Yumi làm gì ở chỗ anh thế?

- À, cô ấy quay lại làm chuyên viên trang điểm của bọn anh.

- Thế còn tụi em? – Taemin ngờ ngác hỏi, dừng cả việc ăn lại.

- Các cậu sẽ làm việc với chuyên viên trang điểm mới.

- A, là Sora phải không? – Minhho đang đứng tán gẫu với SHINee, nghe thấy vậy quay lại hỏi.

- Ủ, sao cậu biết? cậu đúng là không bỏ sót cô gái nào trong công ty nhì? – Changmin cười khoái chí

- Cô ấy là bạn Key mà.

Minhho thanh minh. Bảy người kia mỗi người một việc nhưng khi nghe vậy đều quay ra nhìn Key như một phản xạ tự nhiên.

- Sao mọi người nhìn em như vậy? – Key không thể hiểu cái gì đang diễn ra trong bảy cái đầu kia...

- Cô ấy xinh đó – Changmin nói một cách hết sức có ý đồ, liếc nhìn mấy người còn lại, nhếch mép cười.

- Cô ấy có nụ cười rất đẹp – Minhho tiếp lời và nở nụ cười giống hệt Changmin.

- Cậu đã để ý được nụ cười của người ta rồi cơ à? Anh nói đâu có sai – tuy đang nhắm vào Key nhưng Changmin không quên đâm chọc Minhho bất cứ lúc nào có thể.

- Ai nhìn cũng có thể biết mà.

- Đúng... Cô ấy có nụ cười rất đẹp – Yumi lên tiếng

- Anh thấy không? Đâu phải mình em, ai nhìn cũng thấy vậy mà – Minho như giải được nỗi oan.

Changmin và Minho đập tay với nhau cười đắc ý.

- Hai người còn biết nhiều hơn em đó – Key nhìn hai người đó với kiểu “làm-sao-trêu-được-em”.

- Em cũng muốn gặp người đó, nghe hai anh PR dữ quá – Taemin hứng thú.

Đúng lúc đó, Jin và Sora tiến đến căng-tin, chỗ của DBSK và SHINee.

- Chào các cậu, chúng ta có thành viên mới – Jin đẩy Sora lên phía trước – chuyên viên trang điểm mới của chúng ta, Jung Sora.

-Xin chào! Tôi là Jung Sora.

Changmin huých nhẹ cùi trỏ vào sườn Taemin:

- Anh nói đúng chứ?

- Vâng – Taemin nhìn Sora không chớp mắt.

- Xin chào! Tôi là Onew, leader của nhóm, 23 tuổi.

- Vâng, chào anh! Em năm nay 20 tuổi ạ.

- Hà? Cô ấy hơn tuổi em sao? – Taemin tròn mắt.

- Chứ em nghĩ nhân viên trong công ty có ai nhỏ hơn em sao? – Minho ra vẻ hiểu biết.

- Đúng đó, chắc năm tới sẽ có staff bằng tuổi cậu – Changmin giải thích thêm

- Anh là Jonghyun, 22 tuổi

- Anh là Minho, 21 tuổi

- Em là Taemin, em út, kém chị một tuổi...

Cả nhóm lần lượt giới thiệu, chỉ có Key là im re. Dường như Key đang để ý xem những gì mọi người nói về Sora có đúng không...

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

- Làm gì vậy? mọi người có định ăn không?- Changmin phá tan sự im lặng, cầm đũa và tiếp tục ăn.

- Anh nói em mới nhớ, em đói muốn xỉu luôn rồi – Taemin ôm bụng rên rỉ rồi ngồi xuống cạnh Changmin.

Mọi người cũng ngồi xuống sau khi nghe hai người đó can nhắc. Và không hiểu do cố ý hay vô tình, mà Key và Sora ngồi cạnh nhau.

Mọi người tán chuyện trong lúc ăn...

- Em ở đâu thế Sora? – Jin tò mò.

- Dạ...Daegu ạ.

- Có gần chỗ Kibum không?

Key và Sora nhìn chăm chăm vào Minho như chột dạ

- Dạ... – Sora ngập ngừng.

- Dù ở đâu thì Daegu cũng khá xa, em có muốn chuyển vào kí túc xá không?

Sora được Jin cứu một bàn thua trông thấy. Chuyện Sora ở nhà Key mà lộ ra thì không hiểu sẽ như thế nào.

- Em có thể đến ở kí túc xá ạ?

- Ừ...

- Đến ở với chị này, chị ở một mình buồn thiu à – Yumi hào hứng

- Thôi nha, ở với ai chứ với Yumi là không được nha – Jin ngăn cản

- Tại sao chứ? – Yumi nhếch mặt lên hỏi.

- Thì cô sẽ làm hư Sora chứ sao.

- Không sao đâu ạ – Sora ngại ngùng cười thẹn.

“Nụ cười này thật sự rất đẹp.” – Taemin bỗng ngáy ra khi bắt gặp nụ cười của Sora.

- Vậy thì đến sống với chị nha.

- Vâng...

- Mọi người ăn mà không đợi tôi hả?

Một giọng nói lạ ngay phía sau Sora. Đó là Mina.

- Cậu ra ngồi đây đi, mọi người vẫn dành chỗ cho cậu mà – Yunho lịch sự mời Mina ngồi vào chỗ ngay cạnh mình.

- Cảm ơn, nhưng tớ muốn ngồi chỗ của mình.

Tất cả im lặng. Cái vị trí Mina nhắc đến chính là chỗ Sora đang ngồi và cô không hề biết điều đó. Mina – stylist của SHINee, một người không mấy dễ tính. Đặc biệt quan tâm tới “cậu em” Key, Mina luôn tỏ thái độ không hài lòng khi có cô gái nào đó ở gần Key...

- Chị sang ngồi đây một bữa đi, em có chuyện muốn nói với chị này – Changmin lên tiếng làm dịu đi bầu không khí đang căng thẳng.

- Giới thiệu với Mina, đây là Sora – Jin lên tiếng – chuyên viên trang điểm mới của SHINee.

- Chào chị, em là Jung Sora – Sora đứng dậy nhỏ nhẹ chào.

- Cô sang bên kia ngồi đi... chỗ này là của chị Mina.

Key lí nhí, giọng nhỏ dần, có lẽ anh đang rất khó xử...

Flashback

- Chị ngồi ăn cùng em được không? – Mina tiến lại và hỏi Key.

- Được ạ, nếu chị muốn, nó sẽ mãi là chỗ của chị...

Key tươi cười. Và từ đó chỗ ngồi mặc định của Mina là ngay bên cạnh Key..

End flashback

- Vậy ạ? Em không biết điều đó, em sẽ đổi chỗ ngay, xin lỗi chị.

Sora cuống quýt bê khay com của mình chạy sang chỗ Yunho ngồi, mặt đỏ lên. Ánh mắt ai đó lại liếc nhìn cô, khi cô đỏ mặt trông rất dễ thương. Sora có khuôn mặt nhỏ, nước da trắng bầm sinh của người xứ lạnh. Đôi mắt khá to và đẹp làm cô trông trẻ hơn tuổi của mình. Cô thường dùng son màu cam và hồng phấn khá nhẹ nhàng, ngoài ra cô không trang điểm gì thêm. Đó cũng là điểm cuốn hút của cô – một nét đẹp tự nhiên...

- Mọi người ăn tiếp đi chứ – Mina nói như chưa có chuyện gì xảy ra, bình thản ngồi xuống và bắt đầu ăn.

Mọi người không còn nói cười vui vẻ nữa, họ đều tập trung vào ăn cho xong.

- Yunho~ – có tiếng gọi Yunho từ đằng xa

- Anh~ lại đây ngồi chung đi – Yunho ngẩng lên và cười rất tươi mời người đó đến ngồi chung mặc dù không còn chỗ trống.

Người tiến đến gần họ không ai xa lạ, chính là leader của Super Junior – Lee Teuk

- Anh ngồi đâu? – Lee Teuk ngoảnh rồi dừng mắt tại một điểm – chỗ của Sora – Ai đây Yunho? – Anh tò mò.

- Chuyên viên trang điểm mới của SHINee – Yunho trả lời rồi cúi xuống ăn tiếp

- Vậy hả? Sao anh không biết? JIN~!

- DẠ! làm sao em biết là vì sao anh không biết – Jin lờ mờ – Mà anh biết làm gì? Nhóm anh có đến hai stylist và hai chuyên viên trang điểm, gấp đôi nhóm người ta rồi, anh còn muốn gì nữa?

- Anh muốn biết tại sao...CHUYÊN VIÊN TRANG ĐIỂM CỦA SHINee LẠI NGỒI CẠNH YUNHO?????

Yunho nghe vậy liền đứng dậy, một tay sờ trán mình, tay kia sờ sang trán... Lee Teuk, chau mày – Anh bệnh hả? – rồi chột la lên – HAI CHUYỆN NÀY THÌ LIÊN QUAN GÌ TỚI NHAU HẢ????

- Chẳng liên quan gì thật – Lee Teuk cười giảng hòa – Thế cô ấy là bạn em à? – Anh vẫn cố hỏi cho ra lí do Sora ngồi cạnh Yunho

- Bọn em vừa biết nhau hôm qua, sao hả? – Yunho bây giờ còn không thèm dùng kính ngữ – Anh có ý gì đây?

- Anh hỏi cho biết thôi, hi hi – Lee Teuk cố làm Yunho dịu đi, rồi lại quát rất to – EM MỜI ANH SANG ĐÂY ĐỂ ANH NGỒI DƯỚI ĐẤT HẢ????

- Anh ngồi đây đi ạ, em sẽ ngồi chỗ khác – Sora nhanh nhẹn đứng lên nhường ghế.

- Em định ngồi đâu? Hết chỗ rồi..

- Dạ...

Sora ngoảnh. Quả thật không còn chỗ nào cả.

- Em cứ ngồi đó đi, chỗ của em không đủ cho 13 người đâu –

Lee Teuk nói chuyện với Sora cũng rất nhẹ nhàng, khác hẳn khi nói chuyện với Yunho.

- Thôi, anh đi ha, mọi người ăn vui vẻ.

- Anh không ăn sao? – Yunho hỏi trong khi vẫn đang cúi xuống ăn.

- Có chứ, Super Junior đang chờ anh kia, haha, anh đi đây.

- ...

Sau bữa trưa...

- Đây là phòng tập của bọn anh – Jonghyun giới thiệu

- Anh Onew, hôm nay chúng ta không có lịch diễn đúng không?

- Ủ, hôm nay được về sớm

- Yeah! – Taemin vượn vai sáng khoái – chúng ta đi chơi đi.

- Hay đó! – Minho đồng tình- lâu rồi không có ngày nghỉ.

- Sora, chị đi cùng tụi em nha – Taemin hí hửng.

- Chị không đi được rồi, Taemin à, chị sẽ về Daegu để dọn đồ đến kí túc xá.

- Tưởng chuyện gì chứ, em cứ đi đi, rồi bọn anh sẽ giúp em dọn đồ – Minho đề nghị.

- Không được! – Key la lên.

- Sao vậy? – Taemin gặng hỏi.

- À... không có gì – Sora ấp úng – chỉ là đồ của chị không nhiều, hôm nay chị cũng muốn nghỉ ngơi, hẹn mọi người hôm khác vậy.

- Vâng, thế cũng được – giọng Taemin đầy tiếc nuối.

Jonghyun – người từ đầu đến cuối không nói gì – cảm thấy Key và Sora đang giấu chuyện gì đó...

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

- Này~! Sao cậu không cho bọn anh về thu dọn đồ cho Sora? – Jonghyun quàng vai và ghé vào tai Key hỏi, ánh mắt đầy nghi ngờ.

Key bị nắm thóp, không nói được gì cả.

- Có chuyện gì? Nói anh nghe, thực ra cậu với Sora có quan hệ gì? – Jonghyun hỏi dồn.

- Thực ra...

Vậy là Key đã kể hết cho Jonghyun...

- Anh không được nói cho bất cứ ai nhé, em và cô ấy thực sự không có gì cả.

- Anh biết, cậu là của anh mà, hahaha...

Jonghyun cười khoái chí khiến ai cũng phải để ý.

- Này, không phải đang diễn, đừng lôi fan service ra làm người ta nổi da gà thế – Onew chau mày nhìn Jonghyun.

Năm chàng trai có một buổi đi chơi vui vẻ. Chỉ có Jonghyun là đang ám một thứ gì đó trong đầu. Anh thường xuyên cười một cách rất gian.

- Ahhhhhhhh, vui thật – Taemin rất phấn khích sau khi đi chơi về.

- Sora????

Năm người hướng mắt về phía Sora đang lịch kịch với đồng hành lí.

- Hành lí vậy mà chị nói ít hả?

Taemin nhìn đồng hành lí của Sora. Gồm hai chiếc vali to bự, một chiếc balô căng phồng và một chiếc túi đựng đồ nghề nặng trĩu.

- Đã nói để bọn anh giúp mà không cho – Onew nói nhẹ nhàng nhưng vẫn có ý trách móc.

- Em nghĩ một người giúp là đủ rồi – Jonghyun đá đểu ai đó...

Taemin lon ton chạy đến giật hai cái vali to hơn người của Sora:

- Để em giúp chị...

- Không cần mà, Taemin à~...

Sora chưa kịp nói hết câu thì Taemin đã xách 2 chiếc vali chạy trước, nhưng...

- Phòng chị Yumi ở đâu? – Taemin nhanh chóng quay lại hỏi.

- Chị... chị quên chưa hỏi – Sora cười ngại ngùng – Để chị điện thoại hỏi xem.

“Chị ấy có về hay ngược?” – một suy nghĩ hiện lên trong đầu Taemin khi cậu thấy nụ cười không tự nhiên lắm của Sora.

- Làm sao đây?... – Sora lo lắng – Chị ấy khóa máy rồi.

- Làm sao đây nhỉ? – Onew thờ dài – Chỉ còn cách tự tìm thôi. . .

- Để em tự tìm được rồi, mọi người về nghỉ ngơi đi ạ.

- Làm sao làm thế được, để bọn anh giúp.

Nói rồi bốn người nhanh chóng chia nhau ra tìm. Đúng ra là ba người vì có một người không mấy quan tâm.

- A, anh Jin~

- Cậu định đi đâu mà vác hành lí vậy?

- Không ạ, đây là hành lí của chị Sora.

- Anh~, anh biết phòng Yumi ở đâu không? – Onew gọi từ đây nhà bên kia.

- Đằng sau cậu đó. . .

Ba phút sau, mọi người đã có mặt trước cửa phòng Yumi.

Cốc...cốc...

Cạch!...

- Aaaaa~

...

Bùm!

- Yumi à, mở cửa, Sora dọn đồ đến nè – Onew vừa gõ cửa vừa gọi.

- Chờ tí....mấy phút.... – Yumi đang cuống quýt

Thì ra Yumi đang ngủ. Nghe thấy tiếng gõ cửa cô bật dậy trong tình trạng đầu tóc bù xù, thậm chí cô còn mặc váy ngủ. Vậy nên khi vừa nhìn thấy Onew cô hốt hoảng sập ngay cửa lại.

Khoảng 5 phút sau. . .

- Chị~

- Ủ, chào em – Yumi vẫn đang khá mơ màng – Mời mọi người vào trong. . .

- Hôm nay cậu không phải làm việc sao?

- Tối nay DBSK có lịch diễn ở 3 nơi, còn chiều thì tớ được nghỉ

- Phòng của chị rộng thật đó – Taemin nhìn ngắm quanh căn phòng, trầm trồ.

Có tiếng của chuông điện thoại – là của Key – anh ra ngoài nghe máy, nói mấy câu rồi trở vào:

- Này, Sora! sao mẹ cô gọi cho cô không được?

- Hà? – Sora lấy điện thoại ra kiểm tra – máy tôi hết pin rồi.

- Nói chuyện với bác đi.

Key khê thờ dài rồi đưa điện thoại cho Sora. . .

- Yumi à~ – Key ngập ngừng – Mẹ của Sora...nhờ em nhắn với chị, bác ấy nhờ chị chăm sóc Sora, Sora mới về nước nên còn rất lạ lẫm. . .

- Em nói bác yên tâm, chị rất quý Sora, chị sẽ coi nó như em gái của chị. Lúc ở nhà chị sẽ chăm sóc Sora thật tốt, còn khi ở công ty... thì phải nhờ mọi người rồi. . .

- Chỉ cần một người giỏi nhất là đủ rồi chị ạ.

Jonghyun liếc Key và cười một cách rất có ý, nhưng Yumi có vẻ không hiểu ý Jonghyun.

- Cô yên tâm, có anh rồi mà – Jin vỗ ngực tự hào
- Key, cậu chú ý đến Sora nhé
- Đúng đó, cậu nên giữ khoảng cách với “ai đó” được rồi – Jonghyun thêm vào.
- Anh nói gì lạ vậy? – Key tròn mắt khi nghe thấy “ai đó”
- Hehe, cậu biết ý anh mà.

Jonghyun tiếp tục trêu chọc Key.

- Vâng, con chào mẹ!

Sora cúp máy rồi đi vào trong:

- Kibum ah, điện thoại của anh này...
- Chúng ta cũng nên về thôi – Jin đứng lên giục mọi người

Sora trả máy cho Key. Jonghyun lại nhìn Key và cười thâm đầy mưu mô...

Trên đường về, Jonghyun ghé sát tai Key thì thầm...

- Sora có vẻ vô tư nhỉ?
- Gì vậy? làm sao em biết được
- Cậu không thấy sao? Cô ấy gọi cậu là...Kibum
- Thì... cô ấy có biết nghệ danh của em đâu, mà như thế thì đã làm sao? – Key hơi cáu.
- Anh nói cho cậu biết – Jonghyun ghé sát hơn nữa – Đừng bao giờ để Mina nghe thấy Sora gọi cậu là Kibum, không thì anh cũng không biết sẽ ra sao đâu.

Jonghyun vỗ vai Key rồi đi trước, bỏ lại vẻ mặt ngẩn ngơ của Key với một dấu chấm hỏi to tướng...

“Anh ấy đang nói cái quái gì thế nhỉ?”

Tối hôm đó...

Cốc...cốc...

- Em đã nói không sao mà chị~

Có người ra mở cửa, và Sora thì đang càu nhàu với Yumi.

- Yumi? Sora? Có chuyện gì vậy? – Onew ngạc nhiên khi thấy Yumi và Sora đứng trước cửa.
- Hìhì, tớ phải đi làm, Sora sẽ phải ở nhà một mình, tớ sợ em ấy chán nên... Các cậu không bận gì chứ?
- Chị~ em đã nói em ở nhà một mình được mà ~ – Sora giằng tay Yumi tính đi về phòng.
- Với bọn tớ thì không sao cả – Onew mỉm cười.
- Được rồi – Yumi đẩy Sora vào trong – cảm ơn nhé!

Yumi sập cửa cái rầm, và Sora cũng bất động luôn. Ở trong kí túc xá của năm chàng trai, cô thực sự chẳng biết phải làm gì cả..

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

- Em ngồi đi...- Onew mở lời, anh cười thật hiền lành.

- Dạ... – mặt Sora lại đỏ lên. Cô có thể cảm thấy nó đang nóng lên rất nhanh.

Onew đi lấy nước mời Sora. Còn bốn anh chàng kia đang...buồn chuyện trong phòng ngủ.

- Mấy đứa ra ngoài đi, có khách kìa – Onew nói rồi ra ngoài ngay nên chẳng ai kịp hỏi xem vị khách kìa là ai. Và thế là...bốn con người đó diện nguyên bộ pajama hết sức dễ thương ra ngoài. Đầu tiên là Taemin với bộ pajama vàng chóc của mình. Dường như vừa xảy ra một trận chiến trong phòng ngủ, đầu Taemin rối như một cái tổ quạ.

- Chị Sora???

Taemin nhanh như chớp chạy tót vô phòng ngủ, túm lấy cây lược và chải tóc cho gọn gàng. Tiếp đến là 3 người còn lại, chẳng ai còn nhận ra những thần tượng tỏa sáng này cả...

- Em uống nước đi...

- Vâng...

Onew mang cho Sora một ly nước và ngồi xuống bật tivi lên xem. Ngoài anh ra thì chẳng còn ai thoải mái cả. Tivi đang phát Keep your head down của DBSK, và Onew thì say sưa hát theo, anh thậm chí còn làm một vài động tác nhảy nữa. Sora cũng rất hào hứng khi nghe bài hát này, cô nhắm miệng theo không sót 1 từ nào cả.

- Em cũng thích bài này hả? – Chợt Jonghyun lên tiếng hỏi.

- Vâng... em là fan của DBSK mà – Sora có vẻ cười xấu hổ.

- Vậy em có nghe nhạc của...SHINee không? – Minho hơi ngượng khi hỏi Sora câu này.

- Dạ...em không nghe nhạc của ai ngoài DBSK cả – Sora thấy mặt mình như sắp bùng nổ rồi

- Khi ở Mỹ em không biết SHINee sao?

- Dạ... có. Nhưng em chưa bao giờ thử nghe nhạc của nhóm...

Key lại im re, không nói gì trong suốt cuộc trò chuyện, anh không có ác cảm với Sora, nhưng lại không thể nói chuyện với cô quá năm phút. Lần nào nói chuyện hai người cũng tranh luận và rồi lại giận dỗi.

- Vậy thì bây giờ nghe đi – Jonghyun đề nghị – hát live luôn.

- Anh nói cái gì thế? – Key dương mắt nhìn Jonghyun.

- Được đó, hát cho chị ấy nghe Lucifer đi – Taemin thích thú.

- Được thôi, cũng vui mà...- hai người kia cũng đồng ý.

Bốn người đã đều đứng dậy, chỉ có Key vẫn ngồi đó không đồng ý.

- Đứng lên nào... – Jonghyun vừa nói vừa kéo Key đứng lên.

- Không~ em không hát đâu, buồn cười lắm.

Key kêu ca, nhưng Jonghyun coi như không nghe thấy, anh dựng Key đứng lên...

- Sau đây là Lucifer bản live với out fit pajama – Taemin hóm hỉnh giới thiệu.

... “Geobu hal su eopneun neo ae maryeokeun Lucifer” ...

Và họ đã hát cho Sora nghe bản ngắn của Lucifer, không có nhạc nền, tất cả đều hoàn hảo trừ cái máy bộ đồ ngủ. Sora cũng xem màn trình diễn rất vui vẻ, cô như bị cuốn vào giai điệu mạnh mẽ của bài hát.

- Mọi người hát hay lắm – Sora vỗ tay và tỏ vẻ rất thích bài hát này.

- Hát xong rồi, giờ em đi ngủ được chứ?

Key đi vào phòng ngủ và sập cửa lại

- Có lẽ anh ấy buồn ngủ thật...- Taemin nhìn theo Key đoán mò.

- Nó ngượng đỏ, hehe...

Jonghyun rất hiểu Key, nhưng lần này, Jonghyun đã nhầm...

5 người ngồi lại nói chuyện phiếm với nhau...

- Có lẽ đến lúc em phải về rồi, mọi người còn phải nghỉ ngơi để mai đi làm

- À, nhắc đến làm việc, mai chúng ta có lịch ở hai chỗ, em cũng về nghỉ ngơi đi.

- Dạ...

- Để em đưa chị về...

- Không cần đâu, chị tự về được

Sora chào SHINee rồi ra về

- Cô ấy thật dễ thương – Onew nói vu vơ

- Đúng vậy, không giống như chị Mina ... – Taemin thờ dãi.

- ...Mina???...

Jonghyun giật mình khi nghe nhắc đến Mina. Nghĩ ra chuyện gì đó, Jonghyun chạy ra cửa đuổi theo Sora...

- Sora à~

- Jonghyun??? Có chuyện gì vậy ạ?

- À... cũng không có gì quan trọng... – Jonghyun lúng túng – chỉ là Kibum... có nghệ danh là Key. Nếu em gọi cậu ấy là Kibum, mọi người sẽ hiểu lầm mối quan hệ của hai người mất... – Jonghyun gãi đầu cười thẹn.

- Em không biết chuyện này, em sẽ chú ý hơn.

- Vậy thôi...em về nghỉ đi, anh cũng về đây...

- Vâng...

Jonghyun chạy như tên lửa về phòng và...thở phào...

“May là còn kịp đó...”

Sáng hôm sau...

- Em đi làm nha chị...

- Ủ, bye em nha!

Sora bước ra khỏi cửa với một nụ cười tươi. Buổi tối hôm trước thực sự khiến cô cảm thấy thoải mái, cô sẽ không còn ngại ngùng với SHINee khi phải làm việc với họ nữa.

Vừa bước đến cửa phòng tập, Taemin đã ríu rít gọi:

- Chị Sora ~ – Taemin tươi cười chào Sora

- Chào em, Taemin.

- Hôm trước ăn trưa nên không tiện nói chuyện... – Mina tiến lại gần Sora – Tôi là Park Mina, stylist của SHINee.

- Em là Jung Sora...

- Tôi hi vọng chúng ta sẽ làm việc nghiêm túc và có hiệu quả

- Vâng~

Sora nở một nụ cười thân thiện. Nhưng Mina không thèm để ý, cô ta đi ngay sau đó...

- Ki...à, Key!, đến phiên anh make up rồi.

- Ồ!

Key ngồi trên ghế trang điểm, ngửa mặt lên để Sora make up. Lúc này Sora mới có thể ngắm kĩ khuôn mặt này. Từ khi gặp Key lần đầu cô đã để ý thấy sự đặc biệt của anh. Nhưng chưa bao giờ có cơ hội nhìn kĩ và gần như bây giờ...

- Xong rồi...

Key đứng lên đi ngay. Có vẻ anh sợ nhìn thấy Sora cười nên luôn tránh nhìn mặt cô.

- Onew, anh xong việc chưa ạ?

- Xong rồi, em make up xong cho mọi người rồi hả?

- Vâng, chỉ còn anh thôi ạ.

- Ủ,, chờ anh một chút...

- Cậu đi đâu vậy Key????

Minhho hỏi khi thấy Key bước thật nhanh ra cửa nhưng Key không trả lời anh và cứ thế đi ra ngoài...

“Lại là nó...nụ cười đó...”

- Cậu sao vậy?

Jonghun đứng ngay đằng sau Key và đã nhìn anh một lúc rồi.

- Em không sao.

- Anh thấy mấy hôm nay cậu lạ lắm, có chuyện gì hả?

- Không có mà anh, đến giờ diễn rồi, đi thôi...

Key lảng đi, anh lại đi vào phòng tập. Jonghyun nhìn theo, lắc đầu cười nhẹ.

“Cậu nghĩ anh không biết chuyện gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

“Hello hello~...”

Phía dưới sân khấu, Sora đang lắng nghe giọng hát của SHINee – giọng hát mà cô không hề để ý đến từ trước đến nay.

“Khuôn mặt thật làm người ta mãi muốn ngắm nhìn...nụ cười đó thật rực rỡ...”

- Nghĩ gì mà như mất hồn thế? SHINee làm em cảm nắng à?

Sora giật mình, Jin đã đứng cạnh cô từ bao giờ. Cô như vừa tỉnh mộng vậy. Và cô đã nhận được cái nhìn đầy hàm ý của Jin.

“Đúng, mình vừa nghĩ cái gì vậy nhỉ? Mình hâm rồi...”

- Onew ah~ bài tiếp theo là bài gì nhỉ?

- Là Lucifer đó chị.

- Ủ!

Mina sang phòng phục trang lấy đồ cho SHINee...

- Tẩy trang nào... – Onew gọi bốn người còn lại vào phòng trang điểm.

- Bài sau là Lucifer, bọn anh cần make up lại, thay đổi cả kiểu tóc...

- Vâng...

- Tẩy trang nào... Yumi à, tẩy tra..n..g...

Key sững người lại, nắm cặp mắt đều dồn vào mình.

- Chỉ là em chưa quen với việc có chuyên viên trang điểm mới thôi, có cần nhìn em như người ngoài trái đất vậy không?... – Key cố gắng tự nhiên tiến đến chỗ Sora – Make up cho tôi trước đi...

- Vâng...

Key chợt nhìn Sora chăm chăm.

“Cô ấy chưa bao giờ nói “vâng” với mình...”

Sora đã bắt đầu dùng cách nói chuyện với các thành viên khác – thân thiện và dễ thương để nói chuyện với Key, không còn có khoảng cách xa như trước...

- Mọi người dọn đồ, chúng ta đến điểm diễn tới – Jin thông báo.

- Vậy... không hát Lucifer nữa sao? – Lúc này Key đã được make up xong.

- Có, nhưng sẽ diễn ở điểm tới. Chương trình này sẽ kết thúc sớm hơn dự kiến – Jin nhìn Key cười – Cậu make up xong rồi hả? Tốt thôi, không cần tẩy trang đâu, các cậu sẽ diễn sớm mà.

- Nhưng...

- Không sao đâu, không lẽ cậu muốn tẩy trang bây giờ rồi lát nữa lại make up lại sao? Đừng làm khổ Sora vậy chứ...

- Đúng, anh nói câu này chuẩn, hehe... – Jonghyun đưa ngón cái lên tỏ ý đồng tình với Jin rồi cười khoái chí

Trừ lúc diễn, Key không hề muốn trên mặt mình dính phấn trang điểm. Nhất là với Lucifer là bài phải make up đậm.

- Không sao đâu, nếu Key muốn em có thể tẩy trang bây giờ, đến đó make up lại cũng được, cũng không mất nhiều thời gian mà... – Sora nhỏ nhẹ.

- Đúng, tẩy trang đi – Giọng của Mina từ cửa phòng.

Cô ta tiến lại chỗ Key:

- Cách make up như vậy chưa phù hợp với trang phục hôm nay.

- Được rồi chị, em sẽ tẩy trang...

Key ngồi xuống ta hiệu cho Sora đến tẩy trang cho mình. Mọi người không nói gì, họ đều nhận ra là Mina chỉ bênh Key chứ không phải do make up có vấn đề. Mặt Key được phủ phấn nền khá nhẹ, môi gần như không nổi màu son lên, chỉ có mắt là được kẻ đậm và công phu nhất.

- Đi thôi – Jin giục mọi người ra xe.

Họ ra xe đến điểm diễn thứ hai...

- Kibum ah~ – Minho ra cửa gọi Key – Cậu không định make up hả?

- Tổ vào ngay đây...

- Kibum... – Sora nói nhỏ – tôi có cần hỏi ý kiến chị Mina trước khi make up cho anh không?

- Không.

- Nhưng... lúc này chị nói cách make up đó không phù hợp với trang phục...

- Không sao đâu, em cứ làm như trước, nó rất đẹp – Jonghyun lại gần Sora và nói nhỏ

Sora có vẻ không tự tin sau khi nghe Mina nói cách make up của cô không phù hợp với phục trang, cô rất lo lắng... Nên lần này cô đã làm khác đi một chút.

- Được rồi...

- Tới anh – Jonghyun ngồi xuống ngay sau khi Key make up xong – Anh phải là người đẹp nhất nhé.

- Ai cũng đẹp mà – Sora lại đỏ mặt.

- Mọi người thay đồ nào – Mina mang trang phục vào, đưa cho từng người.

- Phục trang mới hả chị? – Taemin giờ cái áo đầy dây dợ của mình lên.

- Ủ!

Onew từ trong phòng thay đồ bước ra, vì đã make up nên trông anh giống một Ma Vương thực sự.

- Anh~ cẩn thận kẻo anh sẽ giẫm lên áo bây giờ.

Jonghyun đang make up dở cũng phải quay ra cười vì bộ trang phục qua dài, Onew phải túm hết tà áo lên mới có thể đi được.

- Cái này để làm gì vậy chị? – Taemin cầm cái áo choàng ngoài ra hỏi Mina.

- Để choàng ra ngoài chứ làm gì.

- Như thế này ạ?

Taemin chui đầu vào cái lỗ duy nhất trên chiếc áo choàng voan mỏng manh.

- Ủ! Mặc vào đi!

- Xong rồi ạ!

- Hmm, rất đẹp – Jonghyun soi gương rồi cười một cách hài lòng.

- Taemin ah~ còn em thôi đó – Sora quay sang phía phòng phục trang gọi.

- Dạ...

Taemin ngồi xuống ghế trong bộ trang phục lò xò của mình.

- Xong chưa vậy? chuẩn bị diễn ha – Jin vào nhắc nhở.

- Vâng...

SHINee bước ra sân khấu, hát Lucifer...

“Thì ra Lucifer phải là như vậy...”

Sora cười một mình khi nghĩ đến “Lucifer pajama ver” hôm trước

“Lucifer rất cuốn hút, vậy mà hôm trước mình đã nghĩ nó rất dễ thương, hihi...”

Cô ngắm nhìn một người trên sân khấu, không rời mắt cho đến cuối bài...

- A, được về rồi – Taemin thích thú – chúng ta đi ăn thôi, em đói... .
- Mọi người!...Hôm nay là ngày đầu tiên em làm việc chính thức với SHINee. Em muốn mời mọi người một bữa, mọi người đồng ý chứ ạ?
- Được, vậy tối nay Sora sẽ mời – Jin hớn hờ.
- Trưa mai cô Sora mời tôi được không? Bây giờ tôi bận rồi – Mina nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình.
- Cậu bận gì vậy Mina?
- Tổ bận chuyện gia đình Jin ạ, tiếc thật, tớ không đi cùng mọi người được.
- Không sao ạ, trưa mai em sẽ mời chị – Sora tươi cười.
- Tôi đi trước đây...

Ngay khi Mina vừa đi khỏi...

- YEAH!!!!!!- Jonghyun và Taemin reo lên.
-Gì vậy?

Năm cặp mắt khó hiểu hướng về phía hai người có vẻ đang sung sướng tột cùng ấy.

- A, bọn em vui vì sắp được ăn ý mà, hi hi...

Không cần nói cũng biết 2 người đó vui vì Mina đã không đi cùng họ...

Tại nhà hàng Seoul...

- Mọi người cứ tự nhiên nhé...

Sora vui vẻ mời mọi người. Chợt chuông điện thoại của cô reo lên.

- A lô~ Chị Yumi ạ...
- Ừ, em về chưa?
- Chưa ạ, em mời mọi người đi ăn.
- Ở đâu thế? Chị cũng chưa ăn nè.
- Vậy ạ? vậy chị đến nhà hàng Seoul nha.
- Được rồi.. chị sẽ đến ngay...
- Yumi gọi hả?
- Vâng...
- Anh~ chúng ta lại phải đợi ạ? – Taemin nhăn nhó nhìn Jonghyun

Một lát sau...

- Yumi~ ở đây – Jin giơ tay vẫy Yumi

Yumi tiến lại phía Jin đang ngồi.

- Chào mọi người. Mọi người chờ lâu chưa?
- Đói muốn xỉu rồi chị – Jonghyun ôm bụng.
- Taemin còn chưa kêu, cậu kêu gì chứ?- Yumi cốc nhẹ vào đầu Jonghyun một cái.
- Em không còn sức để kêu nữa – Taemin lên tiếng.
- Vậy hả? Chị xin lỗi nha!

- Thôi, cô ngồi xuống đây, ngồi cạnh anh này – Jin kéo Yumi ngồi xuống chỗ cạnh mình.

Họ gọi đồ ăn và ngồi ăn rất vui vẻ. Họ cười đùa, thậm chí Jonghyun và Taemin còn đút cho nhau ăn. Chỉ có hai người khá yên tĩnh...

- Ăn xong chúng ta đi chơi được không? – Taemin đề nghị.

- Được đó, dù sao mai cũng là chủ nhật – Yumi quay sang phía Jin – cho tụi nhỏ xả stress một bữa nha.

- Anh không đi đâu, anh có việc rồi.

- Vậy bọn em được đi chứ ạ? – Onew háo hức.

- Làm gì thì làm, về trước 11h là được, kéo kít tụi xa đóng cửa là các cậu ở ngoài đó.

- YEAH~! Anh là nhất!!!- cả bọn reo lên.

- Thôi, anh xin, anh làm sao dám qua mặt ba mẹ và người yêu các cậu mà là nhất chứ, anh không muốn bị quăng đá đâu à...

- Hìhi...

Ăn xong, Jin về trước, những người còn lại thì bàn tính với nhau:

- Chúng ta đi đâu đây?

- Đi công viên nha, bây giờ ở công viên không có nhiều người đâu – Taemin lúc nào cũng muốn đi công viên.

- Ủ... được đó – Yumi đồng tình

- Vậy chúng ta đến công viên nha...

Thống nhất xong, họ rời nhà hàng và đến công viên Sông Hàn, một địa điểm quen thuộc và nổi tiếng với mọi người. Tuy nhiên, đây là đầu tiên Sora đến đó.

Trên đường đi, Jonghyun thì thầm với Yumi:

- Chị, chúng ta làm sao để hai người họ có một không gian riêng đây?

- Ai cơ? – Yumi tròn mắt.

- Còn ai nữa? Kibum và Sora đó.

- À...nhưng tại sao?

Có người gần đấy...

- Vậy mà em nghĩ chị biết rồi chứ.

- Nhưng chuyện gì? Key với Sora làm sao?

- Chị không thấy hai người thầm đề ý nhau sao?

- Gì cơ? – Yumi tự bật miệng mình lại – sao em biết?

- Hehe, Kibum có chuyện gì qua nỗi mất em đâu. Thế nên em muốn bàn với chị một kế hoạch...

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hai người thì thầm rất bí mật rồi nhìn nhau cười gian...

- Sora ah~ – Yumi kéo tay Sora – đi với chị một chút

- Đi đâu vậy chị?

- ...

Yumi đưa Sora đến một chỗ khá xa chỗ SHINee đứng và khó tìm được đường ra với những người mới đến lần đầu như Sora. Hai người vừa đi và nói chuyện, bất chợt Sora hét lên...

- Ahhhhhh~

- Sao vậy Sora?

- Làm sao đây? – Sora nhăn nhó như sắp khóc – Em bị gãy gót giày rồi...

- Vậy hả? Chân em có sao không? – Yumi nhìn Sora lo lắng – Ngồi xuống đây đi– Cô dìu Sora ngồi xuống ghế đá cạnh đó...

Vì không để ý lên Sora đã giẫm phải một cái hố nhỏ trên đường, phần gót giày của cô bị thụt vào hố khiến cô bị trật chân. Chợt chuông điện thoại của Yumi vang lên.

- Có chuyện rồi Jonghyun à.

- Sao vậy chị?

- Sora bị gãy gót giày rồi.

- Vậy chân có sao không ạ?

- Chị chưa kiểm tra, nhưng xem ra trật chân rồi, giờ tính sao đây?

- ... cứ tiếp tục kế hoạch đi chị...

- Nhưng...

- Không sao đâu, Sora trật chân có khi còn hay hơn ý, hehe – Jonghyun cười đều.

Yumi cúp máy rồi quay lại chỗ Sora đang ngồi.

- Em ở đây nha, chị đi gọi mọi người rồi chúng ta về nhà.

- Vâng...

Sora chẳng biết làm thế nào, chỉ có thể nghe lời Yumi, ngồi chờ ở đó...

Trong lúc đó, Jonghyun cũng đang thực hiện kế hoạch của mình...

- Chúng ta chơi trò chơi đi – Jonghyun đề nghị – chơi trốn tìm nhé, ai thua sẽ phải mời mọi người bữa trưa mai...

- Được thôi, trò này em giỏi nhất đó – Taemin đồng ý.

- Vậy còn Sora và chị Yumi? – Minho lo lắng.

- Họ đang nói chuyện riêng mà, không nên làm phiền họ. – Jonghyun gạt đi.

- Chơi thôi...

- Kéo... búa... bao! A~ Kibum thua rồi, cậu sẽ phải đi tìm...

- Em sẽ dừng lại ở 100 và tìm ra mọi người – Key bình thản – Bắt đầu! Một... hai.. ba!

- Không được mở mắt đó nha~!!!

Trong khi ba người kia đang lo trốn thì Jonghyun điện thoại cho Yumi.

- Chị à, thật may, cậu ta đang ở chỗ cũ bọn em đứng đó.

- Được rồi, chị đang đến đó đây.

“Cũng may mình không phải bám theo cậu ta...”

Flashback

...

- Chị hãy đưa Sora đến nơi mà không dễ gì để ra ngoài, em sẽ tìm cách tách Kibum ra...

- Cậu định làm thế nào?

- Dễ thôi, dụ SHINee chơi trò trốn tìm, vậy là sẽ tách được cả nhóm thôi.

- Vậy thì sao chị tìm được Key?

- Chị yên tâm, em sẽ bám theo Kibum, còn nếu cậu ta là người đi tìm thì thật tốt...

...

End flashback

Key ah~! – Yumi hốt hải chạy đến chỗ Key đang đứng nhắm mắt.

- Chị Yumi????

- Mọi người đâu cả rồi?

- Tụi em đang chơi trốn tìm, họ trốn cả rồi.

- Vậy làm sao giờ? – Yumi làm bộ lo lắng.

- Có chuyện gì ạ? Mà... – Key ngáp ngừng – Sora đâu rồi ạ?

- Con bé bị trật chân, không đi được, chị đang tìm tụi em để đưa nó về này.

- Để em đi tìm mọi người, nhưng...em sợ mọi người nghĩ em đùa để họ thua, em sợ họ không chịu ra...

Yumi chớp ngay cơ hội:

- Để chị tìm họ cho, em đến đưa Sora tới đây rồi chúng ta về...

- Dạ...vâng!

Key còn hơi lưỡng lự nhưng anh cũng đã đồng ý. Yumi chỉ cho Key chỗ của Sora rồi chạy đi tìm 4 người còn lại.

Key chạy đến chỗ Sora đang ngồi, đứng từ xa nhìn cô một lúc...

- Chân...không sao chứ? – Key hỏi nhẹ nhàng.

- Kibum? – Sora tròn mắt – Sao anh biết tôi ở đây?

- Chị Yumi chỉ chỗ...

- Tôi không sao...

Sora đứng dậy, nhưng khi vừa bước được một bước thì...

- Không sao chứ?

Key phải đỡ lấy Sora khi cô suýt ngã. Cổ chân của Sora bây giờ sưng to khiến cô không thể đặt nổi chân trái xuống đất nữa.

“Cảm giác này là sao?...

Sao mình lại đông cứng như khi gặp Changmin vậy nhỉ?...

Mà không đúng...cảm giác này không phải vậy...

Nó có cái gì đó khác hẳn...ashi.. không nghĩ nữa...

Minh làm sao vậy? ahhh~ không nghĩ nữa....”

Trong giây lát Sora đã quên đi cái chân đau của mình...

“Sao người nhỏ vậy ta?...”

Key cười thầm, rồi bỗng giật mình

“Minh lại làm sao vậy?, nghĩ gì thế không biết... bệnh rồi...”

- Xem ra cô không đi được đâu – Key cúi người, ngồi xuống – lên đi..

Sora lúc này chỉ biết làm theo vì thực sự cô không đi nổi nữa, cô cảm thấy mình đang run lên, mặt cô nóng bừng...

- Cô nhẹ thật đấy – Key cười nhẹ – Cô biết mình may mắn lắm không?

- Hả? – Sora ngơ ngác.

- Biết bao người con gái khác muốn thế cái vị trí của cô bây giờ đó...

- À, tôi biết chứ, SHINee rất nổi tiếng mà – Sora cười.

- ...

Cuối cùng thì hai người đã nói chuyện một cách thân thiện với nhau. Nhìn thấy họ từ xa, Jonghyun và Yumi nhìn nhau cười thầm...

“Kế hoạch đã thành công, hehe...”

Jonghyun cười đắc ý.

- Chân chị sao rồi? – Taemin lo lắng.

- Chị không sao, trẹo chân một chút thôi...

Key đưa Sora ra ghế đá ngồi...

- Cũng không còn sớm nữa, về thôi mọi người – Onew đứng lên giục.

- Về thôi – Key lại ngồi xuống ra hiệu Sora lên lưng mình.

- Không cần đâu, có chị Yumi dìu tôi được rồi. – Sora ngần ngại.

- Em cứ lên cậu ấy công, mấy khi SHINee đã có dịp thể hiện sự ga-lăng – Yumi lại nhìn Jonghyun cười...

Thực sự Sora khá nhẹ, cô cao khoảng 1m62 – khá khiêm tốn nên cô mới đi giày cao vậy. Cô cũng không phải là quá gầy với cân nặng khoảng 45kg...

Và Key đã công Sora về...

- May là đã muộn, đường vắng người, nếu không thực sự sẽ không biết làm thế nào... – Minho thở dài...

Mọi người đều hiểu ý Minho, nếu là ban ngày thì có ga-lăng cỡ nào họ cũng không dám công một cô gái đi trên đường như vậy...

Về đến kí túc xá, Key thả Sora xuống và định dìu cô về tận phòng nhưng Sora không muốn làm phiền Key nên đã nhờ Yumi đỡ mình

- Mọi người về nghỉ nha – Yumi vẫy tay chào SHINee.

- Cảm ơn anh rất nhiều. Chắc anh rất mệt khi phải công tôi một đoạn đường dài như vậy.

- Không có gì, thật sự cô khá nhẹ nên tôi cũng không thấy mệt lắm.

- Tụi mình về nhé Yumi. Cậu chăm sóc Sora nhé. – Onew dặn dò.

- Được rồi, cậu yên tâm.

- Mọi người về nha..

- Bye!

CÒN NỮA

nhớ comment nhận xét nhé cảm đọc chùa, có comment , có người đọc mình mới đăng truyện nhé

Sáng hôm sau...

cốc..cốc...

- Chị~

- Chào mọi người! Có chuyện gì mà đến sớm vậy.

- Tụi em đến thăm Sora – Minhho tươi cười.

- Mọi người vào đi...

- Chị Sora~

- Ủ, chào Taemin! Chào mọi người!

- Em đến thăm chị một chút, rồi em phải về đi học.

- Chị không sao, cảm ơn em nha – Sora mỉm cười.

- Chân đỡ sưng chưa? – Key nhẹ nhàng hỏi

- Không sao rồi, mai tôi có thể đi làm được.

- Thế là tốt rồi – Onew cười – bọn anh đang lo ngày mai không ai make up cho đây.

- Có tôi nè – Yumi cất ngang.

- Cậu hả? rồi lại phải xin chỉ thị của giám đốc, rồi giấy chuyển công tác tạm thời từ quản lý nhân sự...

- Rắc rối vậy ă? – Sora nhăn mặt.

- Ủ, như hôm trước quản lý nói đó, chuyển đổi nhân sự rất phức tạp về giấy tờ... – Yumi giải thích.

- Vậy là nếu em nghỉ phép sẽ gây rắc rối lớn rồi...

- Nếu như DBSK thì không sao vì chị Hyemin có thể make up luôn cho DBSK được, nhưng stylist của SHINee lại không giỏi make up...

- Hi, mọi người yên tâm, em vẫn có thể làm việc tốt...

Sora cười thật tươi để trấn an bản thân và mọi người. Chân của Sora đã đỡ sưng nhưng còn rất đau, nên thực ra cô cũng có đôi chút lo lắng...

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Trưa hôm đó, Sora đang ngồi xoa cái cổ chân sưng tấy của mình thì có điện thoại tới.

- A lô~

- Tôi là Mina .

- Vâng, em chào chị~

- Hôm qua mọi người đi ăn vui vẻ chứ?

- Dạ...

Sora chợt nhớ ra lời hứa hôm trước, cô vội hỏi:

- Chị chưa ăn trưa chứ ạ?

- Tôi đang chuẩn bị...

- Vậy chị đến nhà hàng Seoul nha, em sẽ mời chị bữa trưa nay...

....

- Em sao vậy? – Yumi nói lớn – chân em đang như vậy mà vẫn còn nghĩ đến chuyện mời cơm người ta sao?

Yumi lớn tiếng khi nghe Sora nói sẽ ra ngoài ăn trưa với Mina.

- Nhưng...em nhớ hứa với chị ấy rồi – Sora nhăn mặt – em không muốn thất hứa.

- Thật không giận được em. Thôi được, chị sẽ đưa em đến đó

- Cảm ơn chị – Sora cười nịnh.

Yumi đưa Sora đến nhà hàng Seoul rồi ra về ngay. Cô không muốn chạm mặt Mina...

Tin nhắn từ Yumi: “Khi nào về thì gọi chị đến đón nhé...”

”Vâng”

- Chờ tôi lâu chưa? – Mina tiến đến bàn Sora đang ngồi.

- Dạ chưa, em cũng mới đến thôi.

Sora cố gắng hết sức đứng dậy, cúi đầu chào Mina, nhưng Mina không để ý lắm nên không hề biết Sora bị đau chân.

- Hôm trước mọi người cũng ăn ở đây sao?

- Vâng...

- Quý khách dùng gì ạ? – Một chàng bồi bàn tiến đến.

- Chị cứ tự nhiên nha... – Sora tươi cười mời Mina

Sau bữa trưa...

- Tôi về trước đây, mai chúng ta sẽ bận đó...

- Vâng, chào chị~

“Con người này thật lạnh lùng...”

Thôi, không quan tâm làm gì...

Có nên gọi chị Yumi đến đón không nhỉ?

Thôi, mình tự về được...”

Sora bước những bước khó khăn...

- Ahhhhh~

- Không sao chứ? Cô à...huh?... em là... bạn Yunho?...

Người đỡ Sora chính là Lee Teuk, và đằng sau anh ấy là...Super Junior

- Anh biết cô ấy? – Eunhyuk tò mò

Mười hai cặp mắt tò mò dồn về phía Lee Teuk...

- Chuyên viên trang điểm mới của SHINee và không biết có quan hệ gì với Yunho không – Lee Teuk thanh minh.
- Em là Jung Sora – Sora cười – trước khi làm chuyên viên trang điểm cho SHINee em đã làm việc với DBSK một ngày..
- Ahhhhh, ra là vậy – Mọi người như vỡ lẽ.
- ...

Sora chào Super Junior và cảm ơn Teuk rồi bắt taxi về kí túc xá...

- Sao không gọi chị ra đón? – Yumi trách – tự về làm chi để cái chân nó trầm trọng hơn thế này.
- Em không sao đâu chị, nghỉ ngơi hôm nay là mai đi làm được thôi.
- Em còn nghĩ đến chuyện đi làm hả? để chị thông báo với anh quản lí là em nghỉ, để anh ấy xếp lại nhân sự...
- Không cần mà chị~
-

Sau một hồi năn nỉ...

- Thôi được rồi, không xin nghỉ nữa, giờ thì mời cô đi nghỉ, mai còn đi làm...
- Hìhì, vâng...

Sáng hôm sau...

- Em tự đi được rồi, chị đi làm nha.
 - Cẩn thận đó nha – Yumi vừa đi vừa nhìn Sora đầy lo lắng.
 - Em không sao thật mà, chị yên tâm.
- Sora cố cười thật tươi để Yumi khỏi lo lắng. Cô khập khiễng bước vào phòng trang điểm...
- Cẩn thận.- Key đỡ lấy Sora rồi dìu cô đến ghế.
 - Chân em nghiêm trọng đó, sao em không nghỉ ở nhà? – Minho lo lắng.
 - Em không sao, với lại em make up bằng tay mà – Sora hóm hỉnh.
 - ...

Ba người nói chuyện vui vẻ. Họ không hề biết có một ánh mắt đang nhìn họ chăm chăm từ khi Sora bước vào...

Chào mọi người!

Jonghyun bước vào, mỉm cười chào ba người rồi lôi Key ra ngoài...

- Cậu nên cẩn thận hơn, cậu hơi lộ liễu đó...
- Anh hôm nay lại làm sao thế? Sáng nay anh ăn nhầm cái gì à?
- Anh vừa ăn xong thì bị ánh mắt của Mina xuyên thủng bụng rồi nè – Jonghyun cười khẩy.
- Anh nói gì vậy? sao chị ấy lại nhìn anh? – Key ngờ ngác, vẫn chưa hiểu Jonghyun đang nói gì.
- Cô ấy không nhìn anh, mà nhìn cậu đó.

Key lúc này càng ngờ ngác hơn.

- Cậu thực sự không biết hả? Chị Mina đang khó chịu vì cậu và Sora đó.

Rồi Jonghyun ghé vào tai Key:

- Anh biết cậu có tình cảm với Sora, nhưng nếu không muốn rắc rối cho cả hai, cậu nên... coi chừng chị Mina...

Jonghyun vào trong bỏ lại Key ngẩn ngơ ngoài hành lang...

“Sao Jonghyun lại nói vậy nhỉ? ...

Mình đâu thấy chị Mina có vấn đề gì...

Còn về Sora...sao anh ấy lại biết nhỉ?”

Giờ nghỉ trưa...

- JONGHYUN~~~~~

Key la toáng lên và xông vào kéo Jonghyun ra ngoài hành lang...

- Giờ thì cậu tin anh rồi chứ?

- Sao lại có thể chứ?- Key mếu máo – giờ làm sao hả anh?

- Thôi, cứ bình tĩnh – Jonghyun trấn an – giờ chỉ còn cách cậu phải tìm cơ hội nói chuyện với người ta cho rõ ràng để người ta không tiếp tục hiểu lầm nữa...

Jonghyun đưa Key vào trong. Nhìn thấy Mina, Key chỉ biết cúi gằm mặt xuống, đi thẳng

Flashback

Tin nhắn từ Mina:

“Kibum ah, chị cảm thấy khó chịu khi thấy em với Sora như vậy. Trả lời chị, em không thích Sora đúng không? Em biết tình cảm của chị dành cho em không phải tình cảm dành cho một đứa em trai mà, chị chỉ dành tình cảm đó cho em thôi. Đừng làm đau chị được không?”

“Không lẽ những lời Jonghyun nói...”

- AHHHHHHHHH~!....

End flashback

Tối hôm đó, sau khi diễn xong, SHINee vào trong để tẩy trang như thường lệ.

- Hôm nay các cậu tự tẩy trang nhé, để Sora nghỉ chút – Jin nhắc nhở.

- Vâng.

SHINee đến trước gương, tự tẩy trang cho mình. Các thành viên đều khá nhanh chóng, chỉ có Key lóng ngóng mãi mà không xong.

- Lần đầu anh tự tẩy trang hả? – Sora cười khi thấy vẻ vụng về của Key – Để tôi giúp...

Sora tiến đến, cầm khăn tắm sẵn dung dịch tẩy trang, lau phần phấn trên mắt, rồi trán, má, môi, và cằm. Cô làm rất cẩn thận, và ánh mắt đầy chú tâm đó khiến người ta không thể không để ý.

- Xong rồi – Sora nhanh chóng tẩy trang xong.

- Cảm ơn! – Key khẽ giật mình khi nhận ra mình đã nhìn chăm chăm vào Sora này giờ.

- Chào mọi người – Yumi thò đầu vào – Em tới đón Sora...

- Chào cậu, bọn tớ cũng đang tính đưa Sora về đây – Onew tươi cười.

- Hihi, thông báo với mọi người, từ mai tôi sẽ làm chuyên viên trang điểm tạm thời cho SHINee.

- Thế còn em? – Sora ngơ ngác..

- Chị đã xin nghỉ cho em rồi, em cứ yên tâm ở nhà cho đến khi chân khỏi hẳn.

Quả thật Yumi rất thương Sora, cô đã tốn cả một ngày, chạy lên chạy xuống để xin nghỉ cho Sora và làm thủ tục chuyển công tác tạm thời...

Trên đường về, Jonghyun đi sát Key, thì thầm

- Có lẽ Sora nghỉ làm bây giờ lại tốt đó.

- Anh à, giúp em đối phó với chị Mina đi! – Key nhăn nhó.

- Vậy anh tưởng cậu cũng quý mến chị ấy lắm mà – Jonghyun nói đều.

- Bây giờ em đang rất sợ chị ấy đây.

- Anh khó mà giúp được cậu, cậu phải tự tìm chị ấy nói chuyện thôi...

Key xụ mặt xuống, không nói gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Về nhà, Key nhốt mình trong phòng, đến cái việc anh thích nhất là đi shopping anh cũng không quan tâm...

Sáng hôm sau...

Tin nhắn từ Jonghyun:

“Cậu không định hát nữa sao? Nếu không tìm được cách giải quyết thì cậu định không đi làm nữa sao?... Thế cậu có muốn anh giúp không?”

Key gần như ngay lập tức bật dậy và mở cửa phòng...

- Anh~ – Key nũng nịu như con nít.

- Được rồi, không sao, mọi chuyện sẽ ổn thôi – Jonghyun ôm Key an ủi.

- Làm sao đây anh? Em không có can đảm nói chuyện trực tiếp với chị ấy đâu...

- Này~ ngày thường có gì mà cậu không dám há? sao bây giờ cậu lại như vậy?

- Nhưng mà em chưa trải qua chuyện này bao giờ, em biết phải nói gì đây?

- Haiz... Tôi thật khổ khi có cậu em trai như cậu...

- Giúp em đi mà... – Key nói với giọng năn nỉ.

- Haiz... nếu không nói chuyện được thì phải dùng hành động thôi...

- Là sao? – Key tròn mắt.

- Cậu không được có hành động và lời nói khiến chị ấy hiểu lầm nữa. Cậu cũng có thể thân hơn với Sora để Mina thấy vậy tự rút lui...

- Liên quan gì tới Sora?

- Thôi đi, anh lại không hiểu cậu sao? Sora là một cô gái tốt đó – Jonghyun liếc xéo Key.

- Em đã nói em không có gì với Sora mà...

- Cậu đúng là nhóc cứng đầu, ngồi đó chờ người ta tỏ tình với cậu chắc. Thích mà không chịu nói đến khi mất rồi đừng có hối hận...

- Anh muốn nghĩ sao cũng được... – Key quay đi, tránh ánh mắt của Jonghyun

Jonghyun không nói gì, lắc đầu nhìn Key cười.

- Hai đứa không định đi làm hả? không còn sớm nữa đâu – Onew ngó vào thấy Jonghyun và Key vẫn đang ngồi đó...

- Vâng, bọn em đi ngay đây...

Hai người bắt dậy nhanh chóng để khỏi phải nghe Onew la. Còn Onew đứng nhìn hai cậu em, lắc đầu...

Trước buổi diễn, Yumi tung tăng bước vào:

- Make up nào mọi người...

Năm chàng “Ma Vương” bước vào với phục trang Lucifer. Key hơi ngỡ ngàng khi thấy Yumi, rồi chợt cười buồn.

“Phải rồi, là chị Yumi mà”

- Sao vậy Key? Nhớ “ai đó” hả? – Yumi chọc Key.

- Đầu có ả, em hơi mệt chút thôi – Key lảng đi.

- Jonghyun à, hôm nay chúng ta về sớm phải không? – Yumi nói với sang phía Jonghyun.

- Vâng, chị. Diễn xong là được nghỉ. Hôm nay chúng ta chỉ diễn ở đây thôi.

- Ủ, thế thì tốt.. Key nói cậu ấy không được khỏe.

Yumi và Jonghyun nhìn nhau cười hàm ý...

- Em không khỏe sao? – Mina đứng ngay sau lưng Key...giật mình.

- Dạ...ạ...không sao chị, em chỉ hơi mệt thôi...

Key đứng dậy đi ngay, tránh ánh nhìn đầy sự quan tâm của Mina...

Sau buổi diễn, mọi người chuẩn bị ra về.

– Jin~

- Chị Hyemin? – Jin quay lại khi nghe tiếng gọi – có chuyện gì ạ?

- Tôi sang đòi người đây! – Hyemin nói đùa.

- À... vâng, em trả Yumi cho chị đó...

- Có chuyện gì không chị? – Yumi nghe thấy tên mình, quay sang hỏi.

- À, không, chị qua chơi thôi...

- Anh Changmin về chưa chị? – Minho nhanh miệng hỏi.

- Buổi diễn xong rồi, còn về hay chưa chị không biết, chị sao quản được việc của Changmin...

Đúng lúc ấy, DBSK bước vào, hai người cũng vừa thay đồ xong.

- Chào mọi người! Chị Hyemin cũng ở đây ạ?

- Em vừa nhắc đến anh thì anh đến. – Minho hăm hờ khi nhìn thấy ông anh Changmin quý hóa.

- Tôi không đến chơi với cậu đâu, tôi đến hỏi thăm chuyên viên trang điểm của các cậu. Nghe nói cô ấy bị đau chân.

- Dạ... cô ấy có lẽ phải nghỉ ở nhà mấy hôm.

- Vậy thì Yumi...

- Anh nhớ em hả? – Yumi mở to mắt nhìn Changmin, làm bộ ngây thơ. Changmin cũng đùa lại, anh tỏ vẻ sốc:

- Anh cũng mong là anh nhớ cô, nhưng sao anh không làm được, cô có cách nào giúp anh nhớ cô không?

- Thôi – Jin lên tiếng – Về nhà rồi tâm sự tiếp đi.

- Vâng! em về đây, tối nay em sẽ sang phòng anh tâm sự.

Yumi quay qua trêu Jin. Mọi người đều nói cười vui vẻ trừ Key.

- Sora à~ Sora~ Mở cửa cho chị Sora~

Yumi gọi cửa, cô không mang theo chìa khóa, nhưng không có ai trả lời và cửa thì bị khóa trái. Yumi vội chạy sang kí túc xá của SHINee...

Cốc...cốc...

- Yumi? Có chuyện gì vậy?

- Onew à~ không thấy Sora đâu cả... – Yumi vừa nói vừa thở gấp.

- Sao cơ? Liệu cô ấy có thể đi đâu với cái chân đau như vậy? Cậu điện thoại chưa?

- Rồi, không ai bắt máy cả.

- Chuyện gì vậy? – Key thò đầu ra với vẻ mệt mỏi.

- Không thấy Sora cả! – Yumi gần như hét lên.

- Gì cơ? – ba người còn lại cũng bật dậy.

- Giờ phải làm sao? Trời tối vậy rồi... – Yumi lo lắng.

Key vội túm cái áo khoác của Jonghyun và chạy ra ngoài. Tiếp sau là Yumi và SHINee, mọi người chạy khắp kí túc xá để tìm. Key chạy ra sân phía sau, chợt anh nhìn thấy Sora ngồi một mình ở một gốc cây và khóc...

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

- Này~ cô làm gì ở đây vậy? Sao không nghe điện thoại của chị Yumi? Cô có biết mọi người rất lo cho cô không?...

Hàng loạt câu hỏi được đưa ra, nhưng Sora không hề trả lời. Cô chỉ biết ngồi và khóc...

- Cô sao vậy? Có chuyện gì thì phải nói chứ...

Key càng hỏi, Sora càng khóc nhiều, cô òa lên như một đứa trẻ khiến Key bối rối, không biết nên làm gì...

- Bình tĩnh lại nào? Cô sao vậy Sora?

Key ngồi xuống cạnh Sora. Nhưng bỗng anh cứng người. Sora ôm chầm lấy anh và tiếp tục khóc không ngớt.

- Em phải làm sao đây? – Sora nói trong tiếng nấc.

“Em?”

- Anh trai em gặp tai nạn...

Sora không hề để ý là cô đang ôm Key rất chặt...

- Bình tĩnh nào, đừng khóc nữa mà...

Key trấn an Sora trong khi bản thân anh cũng đang không bình tĩnh. Nhận ra mình đang ôm Key, Sora vội buông tay, lúng túng.

- X..xi..in...lỗi...

Key nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

- Chuyện gì xảy ra với anh trai cô vậy?

- Anh ấy...gặp tai nạn giao thông...trần thương rất nặng...Mẹ tôi nói không cho tôi về vì tôi mới đi làm, chưa ổn định cuộc sống...nói tôi yên tâm...nhưng sao tôi yên tâm được chứ..... – Tiếng nói vẫn lẫn với tiếng khóc của Sora.

Key chỉ biết ngồi đó, im lặng. Anh chẳng biết làm gì với một cô gái đang khóc nức nở thế này....

- Ô kia!

Giọng của Taemin từ đâu sân bên kia, rồi cả bọn chạy lại chỗ Sora và Key...

- Em làm gì ở đây Sora? Sao vậy? – Yumi lo lắng.

- Chị~ – Sora ôm lấy Yumi và tiếp tục khóc.

- Có chuyện gì vậy? – Onew hỏi Key.

- Anh trai Sora gặp tai nạn giao thông...

Bây giờ thì tất cả đều im lặng, không có âm thanh gì ngoài tiếng khóc của Sora....

Chợt chuông điện thoại của Sora reo, nhạc chuông của cô bây giờ chính là Lucifer bản live mà hôm trước cô đã lên thu lại.

“Geobu hal su eopneun neo.ae maryeok.eun Lucifer....”

“Cô ấy ghi âm lại sao? Lại còn để làm chuông điện thoại nữa”

Key cười vắn vơ một mình, tiếng chuông nghe thật vui tai.

- Mẹ~ – Sora mếu máo.

- Con gái, yên tâm nha, anh con không sao rồi nhé.

- Thật à?

- Ủ, thôi, đừng khóc nữa, cố gắng làm việc con nhé.

- Vâng, con chào mẹ.....

- Ssao rồi? Anh trai em không sao chứ? – Yumi sốt ruột.

- Anh trai em qua thời kì nguy hiểm rồi...

- Vậy thì tốt rồi, chúng ta về phòng thôi, em lạnh quá... – Jonghyun chỉ với một chiếc áo phông trên người đang run lên bần bật.

- Áo khoác của anh đâu? Sao không mặc? – Key vô tư hỏi.

- Cậu còn hỏi sao? – Jonghyun quát lên – Thế áo cậu đâu sao cậu không mặc? Lại mặc áo tôi hả?

Key nhìn chiếc áo mình đang mặc rồi im re, không nói được gì nữa

- Jonghyun, xin lỗi anh, chắc anh lạnh lắm... – Lúc này Sora đã mỉm cười.

- Sao em lại xin lỗi anh chứ? Anh không sao, chúng ta về thôi...

Mọi người lại vui vẻ đi về, nhưng Key thì vẫn không vui...

- Cậu vẫn nghĩ đến chị Mina hả? – Key ngồi xuống cạnh giường Key.

- Làm sao em không nghĩ được....

- Thôi, đừng nghĩ nữa, ngủ đi, mai còn phải đi làm nữa.

Jonghyun đứng dậy đi về phòng. Còn Key thì thở dài rồi trùm chăn kín mít, nhưng anh vẫn chẳng thể nào ngủ được khi nghĩ đến Mina....

Ba ngày sau....

- Chào em, Sora...

- A! Chào chị Hyemin!

- Chân của em còn đau không?

- Dạ, nó hết đau rồi, nhưng em chưa thể đi giày cao được.

- Ủ, vậy là tốt rồi, thôi chị đi nha...

- Vâng, em chào chị...

Sora vui vẻ cúi chào Hyemin rồi đi thẳng đến phòng tập của SHINee.

- Sao hôm nay không thấy chị Yumi nhỉ? – Taemin nhìn quanh rồi bỗng tròn mắt – Chị Sora?

- Chào mọi người, em đi làm rồi...

- Chân em...

Onew ngó xuống chân Sora. Hôm nay cô đi giày thể thao, trông hơi lạ nhưng có vẻ hợp với phong cách ăn mặc của Sora.

- Nó không sao rồi... – Sora nở nụ cười quen thuộc.

- Mọi người – Jin bước vào, thông báo – Hôm nay Mina nghỉ phép.

- Thế bọn em mặc gì? – Taemin ngây thơ hỏi.

- Thích mặc gì diễn cũng được ạ? – Jonghyun cười thầm, vẻ mặt mong chờ.

- Tất nhiên là không. Mina đã chuẩn bị sẵn đồ diễn cho các cậu rồi...

Nụ cười trên môi Jonghyun tắt phụt, nhưng Key lại khẽ cười. Tâm trạng anh đã khá hơn...có lẽ do không phải đối diện với Mina....

Tối hôm đó, Key sang phòng tìm Jonghyun nói chuyện...

- Anh, có lẽ em nên nói chuyện với chị Mina....

- Ủ, cậu nên làm thế, anh tin chị ấy sẽ hiểu thôi.

- Nhưng em thực sự không biết nói gì cả, sao chị ấy lại có thể thích em nhỉ?

- Anh cũng không hiểu, nhưng chuyện tình cảm thì khó nói lắm...

- Hai người đang nói chuyện gì đó? – Minho đi vào khiến Jonghyun và Key giật mình

- Cậu ở đâu chui ra vậy? – Key ngó người hỏi.

- Cậu này phải là tớ hỏi mới đúng, cậu làm gì ở phòng tớ?

- Tớ sang chơi với Jonghyun, sao?

- Không sao, nhưng tớ muốn ngủ.

- Thì cậu cứ ngủ, tớ cũng về phòng đây...

Key đứng lên về phòng, Minho nhìn theo Key rồi quay lại hỏi Jonghyun:

- Cậu ta dạo này sao vậy? em thấy hai người hôm nào cũng nói chuyện rất nhiều, nhưng không để cho tụi em biết hai người đang nói gì...

- Đến lúc cần biết cậu sẽ biết thôi mà...

Câu nói của Jonghyun khiến Minho càng thêm tò mò.

Hôm sau, Key tìm gặp Mina và....

- Chị Mina~ – Key ngập ngừng – em có chuyện muốn nói với chị..

Hai người đi xuống căng tin của công ty...

- Sao? Có chuyện gì muốn nói với chị?

- Em... – Key mở lời một cách khó khăn – Cái tin nhắn hôm trước...

- À, chuyện đó hả? – Mina khẽ cười.

- Chị à, thực ra... em rất quý chị, nhưng...em chỉ coi chị như...một người chị gái...

- Chị biết – Mina cắt ngang – em sao có thể có thứ tình cảm đó với chị chứ, chị chỉ muốn nói rõ lòng mình thôi...Mà...chị hỏi thật, em thích Sora hả?

- Dạ... không ạ...- Key lí nhí.

- Thật sao? – Mina dò xét.

- Em... cũng không biết nữa...

- Sau khi nói hết với em, chị không còn gì vướng mắc nữa, chị biết sẽ khó mà quên, nhưng chị sẽ cố chấp nhận em như một đứa em trai, chị chỉ muốn nhờ em một việc...

Ngập ngừng một chút, Mina nói tiếp:

- Em đừng tỏ ra thân thiết với cô gái nào khi có mặt chị....

- Chị...

Key đang vô cùng khó xử, và Mina có lẽ cũng vậy..

- Thế nhé, chị phải đi lấy phục trang...

Mina nhanh chóng đứng lên và rời khỏi đó, có vẻ như cô đã khóc. Key cũng ngồi lặng ở đó khá lâu rồi quay về phòng tập...

- Sao rồi? – Jonghyun hỏi thăm ngay sau khi thấy Key bước vào

- Em nói rõ rồi, chị ấy nói...chị cần em không tỏ ra thân thiết với cô gái nào trước mặt chị ấy là được.

- Vậy sao nhìn mặt cậu như đưa đám thế? Vui lên đi...

- Vâng...

Key cố cười, anh tự nhủ với mình rằng mọi chuyện xong rồi, không phải lo lắng nữa và bình thường trở lại.

Hết giờ làm, mọi người thu dọn như thường lệ. Taemin hí hửng chạy lại phía Sora hỏi thăm:

- Hôm nay chị mệt lắm đúng không?

- Không có, sao em hỏi vậy?

- Hôm nay chị giày thấp, đi mãi diễn lại không có ghế, em thấy chị phải cố gắng lắm mới có thể make up được cho Minho khi anh ấy đứng... – Taemin khúc khích.

Sora đỏ mặt ngại ngùng, quả thật cô đã khá chật vật ngày hôm nay.

- Minho, anh cũng phải có ý chứ. Anh không thể cúi thấp xuống được à?

Một mũi tên trúng hai đích, Taemin khiến cả Sora và Minho phải ngại ngùng. Key đứng đó nhìn Sora, mỉm cười một cách thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

- Này~ cô làm gì ở đây vậy? Sao không nghe điện thoại của chị Yumi? Cô có biết mọi người rất lo cho cô không?...

Hàng loạt câu hỏi được đưa ra, nhưng Sora không hề trả lời. Cô chỉ biết ngồi và khóc...

- Cô sao vậy? Có chuyện gì thì phải nói chứ...

Key càng hỏi, Sora càng khóc nhiều, cô òa lên như một đứa trẻ khiến Key bối rối, không biết nên làm gì...

- Bình tĩnh lại nào? Cô sao vậy Sora?

Key ngồi xuống cạnh Sora. Nhưng bỗng anh cứng người. Sora ôm chầm lấy anh và tiếp tục khóc không ngớt.

- Em phải làm sao đây? – Sora nói trong tiếng nấc.

“Em?”

- Anh trai em gặp tai nạn...

Sora không hề để ý là cô đang ôm Key rất chặt...

- Bình tĩnh nào, đừng khóc nữa mà...

Key trấn an Sora trong khi bản thân anh cũng đang không bình tĩnh. Nhận ra mình đang ôm Key, Sora vội buông tay, lúng túng.

- X..xi..in...lỗi...

Key nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

- Chuyện gì xảy ra với anh trai cô vậy?

- Anh ấy...gặp tai nạn giao thông...trần thương rất nặng...Mẹ tôi nói không cho tôi về vì tôi mới đi làm, chưa ổn định cuộc sống...nói tôi yên tâm...nhưng sao tôi yên tâm được chứ..... – Tiếng nói vẫn lẫn với tiếng khóc của Sora.

Key chỉ biết ngồi đó, im lặng. Anh chẳng biết làm gì với một cô gái đang khóc nức nở thế này...

- Ở kia!

Giọng của Taemin từ đầu sân bên kia, rồi cả bọn chạy lại chỗ Sora và Key...

- Em làm gì ở đây Sora? Sao vậy? – Yumi lo lắng.

- Chị~ – Sora ôm lấy Yumi và tiếp tục khóc.

- Có chuyện gì vậy? – Onew hỏi Key.

- Anh trai Sora gặp tai nạn giao thông...

Bây giờ thì tất cả đều im lặng, không có âm thanh gì ngoài tiếng khóc của Sora...

Chợt chuông điện thoại của Sora reo, nhạc chuông của cô bây giờ chính là Lucifer bản live mà hôm trước cô đã lên thu lại.

“Geobu hal su eopneun neo.ae maryeok.eun Lucifer...”

“Cô ấy ghi âm lại sao? Lại còn để làm chuông điện thoại nữa”

Key cười vắn vơ một mình, tiếng chuông nghe thật vui tai.

- Mẹ~ – Sora mếu máo.

- Con gái, yên tâm nha, anh con không sao rồi nhé.

- Thật à?

- Ủ, thôi, đừng khóc nữa, cố gắng làm việc con nhé.

- Vâng, con chào mẹ.....

- Ssao rồi? Anh trai em không sao chứ? – Yumi sốt ruột.

- Anh trai em qua thời kì nguy hiểm rồi...

- Vậy thì tốt rồi, chúng ta về phòng thôi, em lạnh quá... – Jonghyun chỉ với một chiếc áo phông trên người đang run lên bần bật.

- Áo khoác của anh đâu? Sao không mặc? – Key vô tư hỏi.

- Cậu còn hỏi sao? – Jonghyun quát lên – Thế áo cậu đâu sao cậu không mặc? Lại mặc áo tôi hả?

Key nhìn chiếc áo mình đang mặc rồi im re, không nói được gì nữa

- Jonghyun, xin lỗi anh, chắc anh lạnh lắm... – Lúc này Sora đã mỉm cười.

- Sao em lại xin lỗi anh chứ? Anh không sao, chúng ta về thôi...

Mọi người lại vui vẻ đi về, nhưng Key thì vẫn không vui...

- Cậu vẫn nghĩ đến chị Mina hả? – Key ngồi xuống cạnh giường Key.

- Làm sao em không nghĩ được....

- Thôi, đừng nghĩ nữa, ngủ đi, mai còn phải đi làm nữa.

Jonghyun đứng dậy đi về phòng. Còn Key thì thở dài rồi trùm chăn kín mít, nhưng anh vẫn chẳng thể nào ngủ được khi nghĩ đến Mina....

Ba ngày sau...

- Chào em, Sora...

- A! Chào chị Hyemin!

- Chân của em còn đau không?

- Dạ, nó hết đau rồi, nhưng em chưa thể đi giày cao được.

- Ủ, vậy là tốt rồi, thôi chị đi nha...

- Vâng, em chào chị...

Sora vui vẻ cúi chào Hyemin rồi đi thẳng đến phòng tập của SHINee.

- Sao hôm nay không thấy chị Yumi nhỉ? – Taemin nhìn quanh rồi bỗng tròn mắt – Chị Sora?

- Chào mọi người, em đi làm rồi...

- Chân em...

Onew ngó xuống chân Sora. Hôm nay cô đi giày thể thao, trông hơi lạ nhưng có vẻ hợp với phong cách ăn mặc của Sora.

- Nó không sao rồi... – Sora nở nụ cười quen thuộc.

- Mọi người – Jin bước vào, thông báo – Hôm nay Mina nghỉ phép.
- Thế bọn em mặc gì? – Taemin ngây thơ hỏi.
- Thích mặc gì diễn cũng được ạ? – Jonghyun cười thầm, vẻ mặt mong chờ.
- Tất nhiên là không. Mina đã chuẩn bị sẵn đồ diễn cho các cậu rồi...

Nụ cười trên môi Jonghyun tắt phụt, nhưng Key lại khẽ cười. Tâm trạng anh đã khá hơn...có lẽ do không phải đối diện với Mina....

*****.

Tối hôm đó, Key sang phòng tìm Jonghyun nói chuyện...

- Anh, có lẽ em nên nói chuyện với chị Mina....
- Ủ, cậu nên làm thế, anh tin chị ấy sẽ hiểu thôi.
- Nhưng em thực sự không biết nói gì cả, sao chị ấy lại có thể thích em nhỉ?
- Anh cũng không hiểu, nhưng chuyện tình cảm thì khó nói lắm...
- Hai người đang nói chuyện gì đó? – Minho đi vào khiến Jonghyun và Key giật mình
- Cậu ở đâu chui ra vậy? – Key ngó người hỏi.
- Câu này phải là tớ hỏi mới đúng, cậu làm gì ở phòng tớ?
- Tớ sang chơi với Jonghyun, sao?
- Không sao, nhưng tớ muốn ngủ.
- Thì cậu cứ ngủ, tớ cũng về phòng đây...

Key đứng lên về phòng, Minho nhìn theo Key rồi quay lại hỏi Jonghyun:

- Cậu ta dạo này sao vậy? em thấy hai người hôm nào cũng nói chuyện rất nhiều, nhưng không để cho tụi em biết hai người đang nói gì...
- Đến lúc cần biết cậu sẽ biết thôi mà...

Câu nói của Jonghyun khiến Minho càng thêm tò mò.

Hôm sau, Key tìm gặp Mina và....

- Chị Mina~ – Key ngập ngừng – em có chuyện muốn nói với chị..

Hai người đi xuống căng tin của công ty...

- Sao? Có chuyện gì muốn nói với chị? Ngày hôm sau, mọi người đã tập hợp đầy đủ chuẩn bị đi quay hình cho Star King, chỉ còn Mina là không ai thấy đâu cả...

- Anh~ đến giờ qua đài SBS rồi, sao chưa thấy chị Mina?
- Mina không qua chào các cậu à? Cô ấy nghỉ việc rồi. – Jin ngược lên nhìn Onew, ngạc nhiên.
- Gì cơ?

Năm cặp mắt tròn tròn ngạc nhiên. Key giật mình...

“Không phải vì mình chứ”

- Hôm nay chúng ta sẽ làm quen với stylist mới....
- Chào mọi người – Sora tiến vào – đến giờ đi rồi phải không ạ?
- Chưa đâu, chúng ta phải đợi stylist mới nữa....

- Dạ? stylist mới? Chị Mina đâu ạ? – Sora cũng tròn không kém năm anh chàng kia.

- Mina nghỉ việc rồi, hợp đồng hết hạn và cô ấy đã không kí hợp đồng mới. Cô ấy cũng thật là... sao không qua chào mọi người một tiếng chứ? – Jin thờ dài.

- Chào mọi người....

- Chị Hyemin? – Tất cả sững sờ.

- Chị là stylist mới của tụi em sao?

- Tất nhiên là không – Hyemin mỉm cười – Chị đưa stylist mới đến.

Hyemin quay sang người bên cạnh mình:

- Cậu ấy là stylist mới của SHINee.

- Xin chào! Tôi là Han Jaebin. Rất vui đc gặp mọi người!

- Xin chào~ Chúng tôi là SHINee~

- Đây là Jin – Hyemin giới thiệu – Jin là quản lí của SHINee, hai người bằng tuổi nhau. Còn đây là Sora, chuyên viên make up.

- Rất vui được gặp anh

Sora khẽ cúi đầu chào thân thiện. Và cũng như nhiều người khác, Jaebin đã đổ gục trước nụ cười của Sora.

- Thôi, tôi phải đi rồi...

- Chị nhắc anh Changmin bữa nào rảnh sang đây chơi nha...

Minho cố nói với theo Hyemin.

- Được rồi~

Jin nhìn đồng hồ và giật mình, mọi người đã nói chuyện quá lâu.

- Chúng ta cũng đi thôi, sắp muộn rồi, chúng ta sẽ nói chuyện trên đường đi...

- Vâng..

Mọi người lên xe đến địa điểm ghi hình. Tuy nhiên, Key vẫn nghĩ về Mina, về lí do cô đột nhiên nghỉ việc. Đột nhiên Key nhận được tin nhắn từ Mina:

“Kibumie, cậu em trai đáng yêu của chị. Chị xin lỗi vì đã không chào mọi người, nhưng chị sợ mình nhìn thấy mọi người rồi sẽ không đi được nữa. Ba chị tuổi đã cao, đi lại khó khăn. Vậy nên chị sẽ về Busan làm việc để tiện chăm sóc ba. Em yên tâm, chị sẽ sống tốt, em cũng hãy sống tốt nhé, tạm biệt...”

- Gì thế? – Jonghyun ghé mắt xem cái tin nhắn của Key.

- Là chị Mina...

Key đưa điện thoại cho Jonghyun...

- Hóa ra là vậy...

- Vậy mà em cứ nghĩ...

- Nghĩ là vì cậu chứ gì? – Jonghyun nhìn Key, mỉm cười – Đừng nghĩ nữa, thoải mái đi...

Sau buổi quay hình...

- Sora à~ – Jaebin khẽ gọi

- Có chuyện vậy gì ạ?

- Anh... – Jaebin ngại ngùng – muốn mời Sora đi ăn...

- Dạ... xin lỗi, giờ tôi không thể đi với tiền bối được. Cũng muộn rồi, tôi phải về kí túc xá bây giờ...

- Vậy để dịp khác... – Jaebin cười, ánh mắt đầy thiện cảm với Sora...

Jonghyun vô tình thấy cảnh ấy, anh chỉ cười nhạt.

“Kibum có đối thủ rồi”

- Sora~ về thôi – Jonghyun gọi to.

- Vâng...

Sora nhanh chóng chạy theo Jonghyun ra xe. Có lẽ cô cũng đã nhận ra ý của Jaebin, và cô không muốn dính vào rắc rối. Thế nhưng ngay trưa hôm sau, Jaebin lại tìm gặp Sora:

- Sora~ – Jaebin tiến đến, mỉm cười.

- Tiền bối, có chuyện gì không ạ?

- Trưa nay...Sora đi ăn với anh được không?

- À, vâng, trưa nay chúng ta và SHINee, cả quản lí Jin cũng sẽ đi ăn cùng nhau...

- Không ~ Ý anh là Sora và anh ra ngoài ăn, chỉ có anh và Sora thôi.

- Nhưng...có chuyện gì quan trọng không? – Sora thận trọng.

- À... – Jaebin lúng túng – Anh...anh muốn nói chuyện với Sora.

- Dạ... thôi được ạ...

Chẳng có cách nào từ chối được, Sora đành nhận lời.

Giờ nghỉ trưa, mọi người đều xuống căng tin. Khi ai nấy đã ngồi vào chỗ của mình, Jin ngó quanh:

- Có ai thấy Sora đâu không?

- Không ạ, cả anh Jaebin cũng không thấy. – Onew cũng ngơ ngác.

- Không lẽ họ đi cùng nhau sao?

- Thôi kệ họ đi anh, giờ nghỉ mà, họ đi đâu đâu có cần báo cáo với chúng ta – Key ngồi xuống ghế – Mọi người ngồi xuống ăn đi.

Key ngồi ăn thản nhiên, nhưng trong lòng thì không hề dễ chịu...

Tối hôm đó, trời mưa tầm tã, SHINee lại có lịch diễn tại một trường trung học. Khi Sora chạy vào trong chuẩn bị make up cho SHINee, cô thấy Jin chạy tới gọi cô lại:

- Sora~

- Dạ...

- Em vào trong nói mọi người về nha, chúng ta hủy buổi diễn hôm nay do trời mưa to, các học sinh không thể đến được.

- Vâng..

- Anh phải đi về công ty có việc gấp...

- Vâng, chào anh...

Sora thản nhiên đi vào trong và làm như không có chuyện gì xảy ra:

- Make up thôi... Key, anh make up trước nhé.

- Sao lại là tôi?

- Anh thay đồ xong rồi mà...

Key không nói gì nữa, đi đến ngồi trước bàn trang điểm.

30 phút sau...

- Xong rồi...

- Sora giúp anh với... – Jonghyun gọi Sora đến thắt giúp cái đai áo

- JUNG SORA~! – Key bỗng hét lên.

- Gì thế? – Sora tròn mắt giả bộ không biết gì.

- Tâm trí của cô để đâu vậy? cô biến tôi thành cái gì thế này?

- Đúng vậy, sao lại vậy chị? Trông anh ấy trông thật kì quặc.

Taemin cũng phì cười vì bộ dạng của Key, khuôn mặt được make up theo kiểu Lucifer nhưng hơi giống hề, và bộ cánh không ăn nhập với khuôn mặt chút nào.

- Thật ra ... mọi người không phải diễn nữa.

Sora nhìn Key rồi cười giòn giã. Còn Key thì như một quả bom sắp nổ...

- Vậy cô hết việc rồi hả? không phải diễn sao cô còn make up cho tôi?

- Tôi đùa anh chút cho vui thôi, xin lỗi nha – Sora vẫn tiếp tục cười không dứt

Key đứng nhìn Sora, không cần nói cũng biết anh đang rất khó chịu...

Thôi mà, đừng giận tôi nha, chỉ vì tôi muốn thử kiểu make up mới cho Lucifer nên mới làm vậy.

Sora tỏ vẻ mặt năn nỉ cực dễ thương.

- Tôi sẽ tẩy trang ngay đây...

Cô chạy lại kéo tay Key đến bàn trang điểm...

“Cái gì đây? ... cô ấy đang...nắm tay mình sao?”

Key không làm được gì nữa, cũng không câu giận nổi nữa, ngoan ngoãn để Sora kéo đến bàn trang điểm. Cái vẻ đáng yêu của Sora khiến Key như đang trên mây. Mọi người cũng được một trận cười vui vẻ, nhưng có lẽ người vui vẻ nhất là Jonghyun, anh cứ đứng nhìn Key và Sora rồi tủm tỉm cười.

“Sora cũng biết chọn người để đùa nhỉ”

- Hìhi...anh đi thay đồ được rồi... – Sora vẫn đang khúc khích cười.

- Ủ...

- Sora, em có thấy anh Jin đâu không? – Onew hỏi sau một lúc ngó quanh.

- Anh ấy nói công ty có việc gấp nên về trước rồi ạ...

- Mưa to vậy, làm sao ra xe cho khỏi ướt bây giờ? – Taemin lo lắng.

- Anh có mang ô đó – Onew chỉ ra góc phòng.

- Thật sao? Anh chu đáo thật đó.

Mọi người chuẩn bị ra xe, nhưng Sora không mang theo ô vì cô không nghĩ trời sẽ mưa...

- Em đi chung với anh nha, Onew... – Taemin chạy theo Onew

- Còn anh sẽ đi với Minho –

Jonghyun liếc nhìn Key, anh biết Sora không mang ô, nên đã bỏ Key đi một mình. Key quay sang nhìn Sora đang đứng đó, vẻ mặt cô lo lắng...

“Không mang ô sao?”

Key mỉm cười, tiến lại chỗ Sora...

- Sora không mang ô sao? Đi cùng anh ra xe nha...

Jaebin không biết từ đâu xuất hiện với một chiếc ô. Key thấy vậy liền chuyển hướng đi thẳng ra xe, về mặt anh lạnh tanh...

“Mình lo thừa chuyện rồi...”

Mọi người đều đã lên xe, Sora cảm ơn Jaebin một cách lịch sự và có khoảng cách.

- Sao cậu không bảo Sora đi cùng? – Jonghyun hỏi nhỏ Key.

- Anh không thấy người ta có người đi cùng rồi sao? -

Jonghyun không nói gì nữa, chỉ tủm tỉm cười thầm...

“Cậu ghen sao?”

Về đến kí túc xá, mọi người đều nhanh chóng xuống xe, chỉ có Sora cứ ngồi đó vì không có ô.

- Đợi em với, Onew... –

Taemin xuống xe cùng Onew. Minho xuống xe trước, quay lại hỏi:

- Jonghyun~ anh đi với em hay với Kibum đây?

- Tất nhiên là với cậu rồi..

Jonghyun cũng mau chóng xuống xe. Chỉ còn lại Key và Sora vì Jaebin đã xuống xe trước đó. Key cũng xuống xe, mở ô và quay lại nhìn Sora:

- Cô không định lên phòng sao?

- Tôi... – Sora ngập ngừng.

- Ra đây, đi cùng tôi...

Giờ thì Sora cũng chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo lời Key. Đi đến hành lang, Sora mới quay lại:

- Cảm ơn anh...

- Không có gì, tôi tiện đường thôi.

Key lạnh lùng, quay mặt đi thẳng...

Vừa bước vào cửa phòng...

- Anh~ giảng giúp em chỗ ngữ pháp tiếng Anh này, em chưa hiểu lắm...

- Cậu còn học sao, Taemin? Anh mệt lắm, hôm nay anh muốn nghỉ sớm, cậu hỏi Onew đi, nếu không thì mai anh giảng cho...

Key vào phòng tắm, đánh răng rồi thay pajama, nhanh chóng lên giường trùm kín chăn...

Kibum đâu? – Jonghyun đứng trước cửa phòng hỏi Taemin.

Taemin không nói gì, tay chỉ sang giường...

- Ngủ rồi sao? – Jonghyun ngạc nhiên – Sao hôm nay ngủ sớm vậy?

Jonghyun nhảy lên giường Key, kéo chăn ra..

- Anh~ em muốn ngủ...

- Thật sao? Cậu muốn ngủ thật hả?

Jonghyun cố kéo chăn ra khỏi mặt Key trong khi Key cố trùm lại...

- Anh~!!! – Key nổi cáu

- Thôi thôi, anh về phòng, anh cũng ngủ đây...

Jonghyun quay ra, đến cửa phòng, anh còn cố buông lại một câu:

- Không biết mai có bão to không nhỉ?

“Cậu sẽ còn phải buồn nhiều nếu cứ cứng đầu như vậy...”

- Em... – Key mở lời một cách khó khăn – Cái tin nhắn hôm trước...

- À, chuyện đó hả? – Mina khẽ cười.

- Chị à, thực ra... em rất quý chị, nhưng...em chỉ coi chị như...một người chị gái...

- Chị biết – Mina cắt ngang – em sao có thể có thứ tình cảm đó với chị chứ, chị chỉ muốn nói rõ lòng mình thôi....Mà...chị hỏi thật, em thích Sora hả?

- Dạ... không ạ...- Key lí nhí.

- Thật sao? – Mina dò xét.

- Em... cũng không biết nữa...

- Sau khi nói hết với em, chị không còn gì vướng mắc nữa, chị biết sẽ khó mà quên, nhưng chị sẽ cố chấp nhận em như một đứa em trai, chị chỉ muốn nhờ em một việc....

Ngập ngừng một chút, Mina nói tiếp:

- Em đừng tỏ ra thân thiết với cô gái nào khi có mặt chị....

- Chị...

Key đang vô cùng khó xử, và Mina có lẽ cũng vậy..

- Thế nhé, chị phải đi lấy phục trang....

Mina nhanh chóng đứng lên và rời khỏi đó, có vẻ như cô đã khóc. Key cũng ngồi lặng ở đó khá lâu rồi quay về phòng tập...

- Sao rồi? – Jonghyun hỏi thăm ngay sau khi thấy Key bước vào

- Em nói rõ rồi, chị ấy nói...chỉ cần em không tỏ ra thân thiết với cô gái nào trước mặt chị ấy là được.

- Vậy sao nhìn mặt cậu như đưa đám thế? Vui lên đi...

- Vâng...

Key cố cười, anh tự nhủ với mình rằng mọi chuyện xong rồi, không phải lo lắng nữa và bình thường trở lại.

Hết giờ làm, mọi người thu dọn như thường lệ. Taemin hí hửng chạy lại phía Sora hỏi thăm:

- Hôm nay chị mệt lắm đúng không?

- Không có, sao em hỏi vậy?

- Hôm nay chị giày thấp, đi mãi diễn lại không có ghế, em thấy chị phải cố gắng lắm mới có thể make up được cho Minho khi anh ấy đứng... – Taemin khúc khích.

Sora đỏ mặt ngại ngùng, quả thật cô đã khá chật vật ngày hôm nay.

- Minho, anh cũng phải có ý chứ. Anh không thể cúi thấp xuống được à?

Một mũi tên trúng hai đích, Taemin khiến cả Sora và Minho phải ngại ngùng. Key đứng đó nhìn Sora, mỉm cười một cách thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Một tuần sau...

- Anh~ – Minho thì thăm với Jonghyun – Đạo này Kibum sao thế? Em thấy cậu ấy không được vui...
- Cậu cũng nhận ra sao?
- Rốt cuộc là chuyện gì vậy anh?
- Cậu không nhận thấy hả?... – Jonghyun nói thăm với Minho. Cặp mắt vốn đã to của Minho nay còn mở to hơn.
- À, thì ra là như vậy....Em thấy anh Jaebin rất quan tâm đến Sora, nhưng Sora thì có vẻ không....
- Thực ra Sora cũng có tình cảm với Kibum...
- Hmm – Jin háng giọng- Hai cậu đang nhảy hay múa vậy? Lucifer có động tác nào mà hai cậu chụm đầu vào nhau vậy không?

Quả thật Jonghyun và Minho đang ở trong tư thế khá kì quặc: Họ ghé đầu lại gần nhau để nói chuyện, trong khi hai tay thì...”múa” Lucifer...

Hai người không nói gì, lặng lẽ quay lại tập luyện nghiêm túc.

Giờ nghỉ trưa, Minho và Jonghyun lại thì thăm với nhau:

- Anh~ nhìn kia...

Minho chỉ cho Jonghyun chỗ và Sora đang đứng, và Jaebin thì đang tiến đến đó. Jonghyun liền kéo Minho đến một chỗ gần hơn đủ để nghe thấy hai người kia nói chuyện.

- Sora ah~ – Jaebin khẽ gọi.
- Có chuyện gì vậy tiền bối?
- Anh có một người bạn làm diễn viên. Anh ấy vừa tham gia một bộ phim. Tối nay là ngày công chiếu. Anh ấy tặng anh hai tấm vé mời. Anh muốn mời Sora đi xem phim tối nay....
- Dạ....

Sora ngập ngừng, cô không muốn nhận lời, nhưng lại chẳng biết từ chối thế nào.

- Sora~ – Jonghyun đi đến – Anh có chuyện muốn nhờ em..vào phòng tập nhé...
- Vâng!

Như người buồn ngủ gặp chiếu manh, Sora vội quay sang nói với Jaebin

- Tôi đi nha tiền bối...

Hai người quay đi để mặc Jaebin ngẩn người ở đó.

- Sora, Jaebin đang...theo đuổi em hả? – Jonghyun hỏi nhỏ.
- Không ~ làm sao có thể ạ. Anh ấy chỉ mới đến đây một tuần....
- Em thì không, những anh ấy thì có đấy, ngay từ lần đầu gặp cơ...

Jonghyun thích thú trêu Sora:

- Thực ra anh không có việc gì nhờ em đâu, anh chỉ....cứu nguy cho em thôi...
- Cảm ơn anh, hìhì – Sora cười vui vẻ.

Cuối ngày, khi mọi người chuẩn bị ra về, Jaebin lại đến cạnh Sora, ngại ngần hỏi:

- Sora ah~ chuyện trưa nay anh nói với Sora...

“Làm sao đây?”

Sora lúng túng, rồi vờ đại một lí do:

- Có lẽ tôi không đi cùng tiền bối được rồi, tôi thấy trong người không được khỏe...

- Oh, vậy thì... em về nghỉ sớm nha...

Một nụ cười không thể trêu mến hơn trên miệng Jaebin. Sora cảm thấy bất an với nụ cười đó. Cô quay đi một cách nhanh chóng...

Trên đường về, Jonghyun đi cạnh Yumi, thì thầm:

- Chị~ Sora đang có người để ý đó...

- À, cái anh chàng stylist mới của các cậu ấy hả?

- Sao chị biết?

- Anh ta mới quen Sora thôi, nhưng rất hay gọi điện cho con bé. Hôm trước lúc Sora đang bận, anh ta cũng gọi điện tới...

- Vậy là chị nghe điện hả?

- Ủ, anh ta nói muốn mời Sora đi chơi, đến khi biết là chị thì anh ta lúng túng...

Yumi và Jonghyun phá lên cười khiến mọi người đều tò mò...

- Hai người này có chuyện gì vui mà cười khoái chí vậy? – Key liếc sang nhìn.

- À... không có gì...

Jonghyun và Yumi nhìn nhau rồi cười lớn hơn. Còn Key ban đầu còn tỏ ra tò mò nhưng rồi anh cũng không quan tâm nữa.

Tối hôm đó, Key đang xem tivi thì có điện thoại đến...

- A lô!... Bác gái ạ?...

- ...

Sau khi nghe điện thoại, Key vào phòng ngồi trầm ngâm, tính toán gì đó khiến Taemin tò mò:

- Anh~ Chuyện gì vậy? Ai vừa gọi thế?

- À, không có gì...

Key khẽ giật mình, anh đứng dậy ra ngoài, mở tivi lên, nhưng có vẻ anh quá mải suy nghĩ nên chẳng biết tivi đang phát gì nữa.

Vài hôm sau...

- Haiz... một ngày nghỉ... – Onew hít một hơi dài sáng khoái...

- Hôm nay chúng ta đi chơi đâu đây? – Taemin hí hửng

- Mọi người đi đi, hôm nay em bận rồi...

Key vừa nói vừa xò giày của mình vào...

- Lâu lâu mới có ngày nghỉ, cậu bận gì vậy? – Onew cần nhàn.

- Đây, đi đâu vậy? anh đi cùng nha? – Jonghyun chạy đến quàng vai Key.

- Việc riêng của em mà...
- Việc riêng gì mà không thể cho anh đi cùng? Hà?
- Đây!...~ – Key nhủ mày tỏ vẻ không vui.
- Thôi được rồi, cậu đi một mình, anh ở nhà...
- Anh đi chơi với mọi người chứ sao lại ở nhà?
- Haiz... cậu không đi, mọi người cũng chẳng muốn đi nữa – Onew chán nản.
- Em bận thật mà~

Key mặc chiếc áo khoác màu rêu xám của mình vào và đi ra ngoài

- Chúng ta cũng đi thôi!

Taemin giục mọi người, cậu đang rất hứng thú.

Key đi thẳng đến một tiệm bánh, đặt một chiếc bánh kem dâu...

“Con bé thích nhất vị dâu...”

Sau đó Key đến cửa hàng tạp hóa mua một chút nước hoa quả, kẹo dâu... rồi đến bóng bay...

“Còn thiếu gì không nhỉ?...”

Chắc cũng đủ rồi...

Vậy còn... quà???”

Key kiểm tra túi đồ lại rồi tiếp tục đi mua sắm...

Trong khi đó...

- Key đang làm gì và ở đâu nhỉ?

Taemin ngửa mặt lên trời, hỏi vu vơ...

- Làm sao biết được, cậu ta đi một mình mà... – Onew nằm xuống bãi cỏ anh ròn, thư giãn...
- Kệ cậu ta đi, ít ra tâm trạng của cậu ta cũng khá hơn những hôm trước...
- Jonghyun ah~ Kibum có chuyện gì buồn sao?
- Anh à~ Kibum của chúng ta... đã lớn rồi...

Jonghyun nhếch mép cười, còn Onew thì ngoảnh mặt chẳng hiểu gì. Bốn người nằm trên bãi cỏ trong công viên, tán gẫu với nhau sau một hồi đi chơi khắp công viên. Họ nói chuyện trên trời dưới biển, rồi quay sang bàn chuyện của Key...

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

5 giờ chiều, Key trở về kí túc xá với hai tay nặng trĩu đồ...

- Chào mọi người! Em mua đồ ăn cho mọi người này...

Bốn người nhìn chằm chằm vào Key, dò xét:

- Việc riêng của cậu đó hả?
- À... em về sớm nên đi shopping luôn ý mà...
- Anh có mua gì cho em không? – Taemin ngược mắt lên hỏi.
- Có, mọi người đều có quà mà...

Key đặt một túi xuống rồi cất túi còn lại vào phòng. Jonghyun và Minho nhìn theo rồi lại thì thầm...

- Anh, cậu ta vui về trở lại rồi...
- Ừ, còn vui hơn ngày thường nữa...

Tối hôm đó, Minho và Jonghyun sang phòng ba người kia, cả hai có vẻ rất mờ ám...

- Taemin ah~ Kibum đâu? – Jonghyun ngó quanh.
- Em không biết, có chuyện gì không?
- À, không có gì đâu, cậu học đi.

Jonghyun và Minho lặng lẽ đến giường Key...

- Này~ Hai người làm gì đấy? – Key từ phòng khách đi vào – Không được động vào thứ này...
- Đó là gì mà cậu không cho anh xem?
- Hàng cấm hả? – Minho thêm vào.
- Cấm đầu cậu ý. Mà từ khi nào hai người lại có hứng xem đồ của em thế?
- À... thì...- Jonghyun ấp úng... – chỉ là anh muốn xem... cậu mua gì mà nhiều vậy thôi...

Hai người không ai bảo ai, đứng lên và đi về phòng...

- Nhiều gì chứ? Lần nào em cũng mua nhiều mà... – Key nhìn theo hai người, ánh mắt hoài nghi.

Hôm sau, ...

- Anh Jin...
- Có chuyện gì vậy Sora?
- Hôm nay...em xin phép về sớm được không ạ? – Sora ngập ngừng.
- Oh, được, nếu có việc gì thì em cứ về trước đi, dù sao SHINee cũng tự tẩy trang được mà...
- Vâng, cảm ơn anh...

Sora thu dọn đồ và về ngay...

“...Geobu hal su eobtneun neooui maryeokeun Lucifer!”

Bài hát kết thúc trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt của khán giả...

- Cảm ơn các bạn! Cảm ơn rất nhiều!

SHINee chào khán giả và đi vào trong...

- Sora à~... Sora~

Jonghyun đứng lại ngơ ngác.

- Anh ơi~ Sora đâu rồi ạ?

- A, Sora xin phép về sớm có việc, các cậu tự tẩy trang nha...

- Vâng...

“Có việc riêng sao?”

Key ngẩn người, rồi sau đó lóng ngóng tìm đồ tẩy trang...

- Tẩy trang đi chứ... – Jonghyun làm Key khê giật mình.. – Đừng nói cậu vẫn không thể tự tẩy trang nha...

Jonghyun cười rồi quay ra phía gương, tự tẩy trang trong Key vẫn đứng đó, không biết làm gì cả..

- Sora à~ – Yumi bước vào gọi to...

- Chị~ Sora về rồi.. – Jonghyun vẫn chăm chú tẩy trang...

- Về rồi sao? Sao không nói gì với chị nhỉ?

- Chị tẩy trang giúp Kibum được không?

- Hả? Key không tự tẩy trang được sao?

- Cậu ta mà tự làm được thì em đã không phải nhờ chị.

Jonghyun kiểm tra lại mặt mình rồi quay sang gọi Key...

- Kibum ah~ đừng đứng đó nữa, lại đây tẩy trang đi...

Key chẳng biết nói gì nữa, anh hơi ngượng vì chỉ có mình là chưa biết cách tự tẩy trang.

- Được rồi, ngồi xuống – Yumi bắt đầu tẩy trang cho Key...

- Sora lạ thật, về trước mà không báo mình, không hiểu đi đâu nữa – Yumi lầm bầm

- Sora... không nói với chị là cô ấy về trước sao? – Key hỏi nhỏ.

- Không... thế nên tôi mới thấy lạ...

Năm phút sau...

- Xong rồi đó!

- Cảm ơn chị...

- Mọi người về thôi...

- Mọi người về trước nhé, em đi có việc một chút, sẽ về sau...

- Cậu lại đi đâu vậy Kibum? – Jonghyun gặng hỏi.

- Khi nào về em sẽ nói cho anh biết, em đi nha. Tạm biệt~

- Tạm biệt mọi người!

Yumi cùng SHINee về kí túc xá, khi vừa bước chân lên hành lang, cả năm người dừng lại khi nhìn thấy Sora đang đi xuống.

- Oh, chào mọi người, mọi người về rồi à?

Năm cặp mắt vẫn không hề động đậy, họ chưa bao giờ thấy Sora trong dáng vẻ thế này. Cô mặc một chiếc váy trắng, thân váy xòe rộng với viền ren màu hồng rất nữ tính, chiếc váy có tay ngắn nhưng hở toàn bộ phần vai làm cô hơi ngượng khi bị mọi người nhìn, đôi dép cao của cô cũng là màu trắng. Khuôn mặt cô hôm nay cũng tươi sáng hơn, cô trông điểm nhiều hơn mọi khi...

- Em định đi đâu vậy Sora? – Yumi phá tan sự im lặng nãy giờ và đưa mọi người trở về trạng thái bình thường...

- Em muốn ra ngoài chơi thôi chị...

- Em ra ngoài chơi? Đi với ai?

- Dạ... một mình em thôi. Từ lúc tới đây chưa có dịp đi đâu – Sora mỉm cười -em sẽ về sớm thôi...
- Em thực sự muốn đi một mình hả? nếu em muốn chị sẽ đi cùng em. – Yumi hơi lo lắng.
- Dạ... thôi, chị đi làm về chắc mệt, chị cứ nghỉ ngơi đi, em có thể tự đi được mà...
- Thôi được, nhớ về sớm đó.
- Vâng, tạm biệt mọi người!

Sora đi xuống dưới, còn năm người kia thì vẫn đứng chết chân ở đó...

- Chưa bao giờ thấy em ấy lạ vậy...
- Chưa bao giờ thấy chị ấy xinh vậy.. – Taemin vẫn còn mơ hồ từ khi thấy Sora..
- Đây là lần đầu chị thấy em ấy mặc váy đó...
- Lại còn make up nhiều vậy nữa...
- Mọi người về phòng thôi...

Onew kéo Taemin đi. Và ba người còn lại cũng lần lượt về phòng...

Yumi về phòng, cô vào phòng ngủ và quăng mình lên giường sau một ngày mệt mỏi. Nhận thấy có vật gì đó dưới lưng mình, cô luồn tay lôi nó ra...

- Thẻ nhân viên của Sora?

*Tên: Jung Sora

Ngày sinh: 9/6/1992*

“Hôm nay chẳng phải ngày 9 tháng 6 sao? Sora nói sẽ về sớm...hay là...”

Yumi bật dậy và chạy ngay sang phòng SHINee...

Cốc cốc...

- Chị Yumi? – Jonghyun mở cửa.
- Chị vào được không?
- Tất nhiên rồi, chị vào đi...

Yumi đi vào phòng và nhanh chóng vào chuyện:

- Các cậu biết hôm nay là ngày gì không?
- Hôm nay là ngày...9 tháng 6 – Onew gãi đầu.
- Đúng, ngày 9 tháng 6, cũng là ngày sinh nhật Sora...
- Thật hả?
- Các cậu làm việc trực tiếp với Sora mà không biết sao? Chẳng lẽ các cậu chưa bao giờ thấy thẻ nhân viên của em ấy hả?
- Sora rất ít khi đeo thẻ nhân viên nên...
- Chúng ta có nên tổ chức sinh nhật cho Sora không? – Jonghyun chen ngang.
- Chị sang đây cũng vì chuyện này đây. Mà... Key đâu? Chưa về sao?
- Cậu ta làm gì đó từ hôm qua, không cho ai biết. Lúc nãy về rồi lại đi...
- Rồi, bây giờ chúng ta sẽ đi mua đồ để làm một bữa tiệc nhỏ cho Sora. Con bé nói sẽ về sớm nên chúng ta phải nhanh lên...

- Được, bây giờ mình với Yumi sẽ ra chợ, Jonghyun đi mua bánh sinh nhật, Taemin và Minho phụ trách mua quà cho Sora

- Đồng ý!

Năm người đứng lên và làm theo sắp xếp của Onew

Trong lúc mua đồ, Onew và Yumi nói chuyện...

- Sora thích ăn gì vậy Yumi?

- Con bé rất thích dâu và những thứ có vị dâu.

- À, vậy thì phải nói với Jonghyun, chọn một chiếc bánh kem dâu.

- Ủ, mình biết rồi, mình sẽ gọi điện cho Jonghyun.

Trong lúc đó, Taemin và Minho đang ở shop quà lưu niệm...

- Chúng ta sẽ mua gì đây anh?

- Để anh xem...

- Các cậu mua quà cho ai vậy? – chủ quán hỏi khi thấy hai người ngó qua ngó lại mà không chọn được gì.

- Dạ, chúng cháu mua quà sinh nhật cho một bạn gái, nhưng... chúng cháu không biết nên mua gì...

- Con gái thường thích những thứ dễ thương, các cậu qua góc bên phải, ở đó có rất nhiều thứ cho các cậu chọn.

- Vâng, cảm ơn bác...

7 giờ 30 tối...

- Chúng em về rồi... – Minho và Taemin về kí túc xá với một hộp quà khá bự.

- Hai cậu mua gì thế? Mà sao đi lâu vậy? – Jonghyun cần nhần.

- Chúng em chưa bao giờ mua quà cho con gái, phải chọn rất lâu mới xong đây...

- Tôi có nên tin cậu không Minho? – Jonghyun nhìn Minho với ánh mắt đầy nghi ngờ.

- Thật mà~ em và Taemin chọn quà xong là về ngay.

- Anh nói về vụ lần đầu tiên mua quà cho con gái cơ...

- Anh lại có ý gì đây? – Minho liếc xéo.

- Cậu tự biết mà.. – Jonghyun cười đắc ý.

- Mấy đứa ăn cơm thôi, rồi còn sang phòng Yumi chuẩn bị tiệc nữa.- Onew dọn thức ăn ra bàn

- Không chờ Kibum sao?

- Cậu ấy nhắn tin nói không về ăn tối...

- Cậu ta làm gì vậy nhỉ?...

- ...

Trong lúc đó, Sora đang dạo quanh sông Hàn sau khi đến tháp Seoul, nơi mà cô đã muốn đến khi còn ở Mỹ. Cô ngồi bên bờ sông Hàn, hít thở cái không khí trong lành ở đây.

8 giờ tối...

Tin nhắn từ Key:

“Đang ở đâu vậy? đến công viên Sông Hàn được không?”

“Có chuyện gì không?”

“Tất nhiên”

“Được rồi, tôi sẽ đến”.

Sora vừa đứng lên thì cô lại nhận được tin nhắn, nhưng...

- Ôi, làm sao đây? Điện thoại hết pin rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Sora cắt điện thoại rồi đi đến công viên Sông Hàn

Trong lúc đó...

- Sao không nhắn tin lại nhỉ?

- Sao rồi Yumi? Sora bảo sao?

- Em ấy không nhắn tin lại, không hiểu là đang ở đâu nữa.

- Vậy thử gọi điện xem sao.

- Ủ...

- ...

- Sora tắt máy rồi...

- Vậy chỉ còn cách chuẩn bị thật nhanh và đợi em ấy về thôi...

- Ủ, đành vậy thôi

8 giờ 15 phút...

- Chào chú ạ!

- Cháu là Sora?

- Vâng ạ...

- Cậu thanh niên đó nhờ chú nói với cháu là hãy đến nơi mà cháu đã ngồi chờ lần trước...

- Vâng, cảm ơn chú... – Sora cúi chào chú bảo vệ.

“Chỗ ngồi chờ?...a, nhớ rồi

Nhưng...sao lại hẹn mình đến đó???”

Sora vừa đi vừa nghĩ... và...

- Đến rồi hả?

Key đang đứng trước mặt Sora. Bất ngờ chạm phải ánh mắt Key làm Sora đỏ mặt, còn Key thì không khác gì... một pho tượng... Key sửng sờ với vẻ ngoài của Sora hôm nay...

- Gọi tôi đến có chuyện gì vậy?

Key khẽ giật mình, anh lấy lại bình tĩnh rồi quay sang phía Sora:

- Theo tôi!

Key kéo tay Sora, dẫn cô đến nơi mà anh đã chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ cho cô...

- Chúc mừng sinh nhật!...

Trên tay Key là chiếc bánh sinh nhật màu hồng, vị dâu mà anh đã đặt theo sở thích của Sora. Sora rất bất ngờ, cô nhìn Key không chớp mắt

- Làm gì vậy? Nhanh thôi nên đi.

Sora nhắm mắt lại và ước, sau đó cô thổi nến...

- Lại đây... ngồi xuống đi...

Key dẫn Sora lại nơi anh đã chuẩn bị một bàn tiệc nhỏ trên một bãi cỏ với một tấm nỉ lớn.

- Cắt bánh đi...

Key đưa con dao nhỏ cho Sora, cô cắt bánh và cười thật hạnh phúc.

- Làm sao anh biết được?...

- Biết điều gì?

- Tất cả... sinh nhật tôi...những thứ tôi thích... và cả vị mà tôi thích nhất...

- Vì... tôi là “chìa khóa vạn năng” mà – Key quay mặt ng héch lên trời tự đắc.

Sora lại nhìn Key chăm chăm...

- Thật sao?... một chiếc “chìa khóa vạn năng” không biết cách tẩy trang, hahaha~

Sora bật cười sảng khoái, còn Key thì không cần nói cũng biết là đang ngượng chín mặt...

Hai người cứ thế cười đùa thật vui vẻ.

8 giờ 45 phút...

- Sao chị ấy còn chưa về? – Taemin sốt ruột ngó ra ngoài hành lang.

- Yumi ah~ thử gọi cho Sora lần nữa xem...

- ...

- Vẫn không liên lạc được...

- Haiz... – mọi người đều thờ dài...

Trong khi đó, Key và Sora đã dọn dẹp xong xuôi như những gì đã hứa với chú bảo vệ, họ đang ngồi nghỉ ngơi và...

- Này, có muốn xem một thứ không?

- Gì vậy?

Key đến chỗ cách chỗ hai người ngồi chừng 5 mét, ngồi xuống làm gì đó...

- Này, cái gì vậy? – Sora tiến lại gần...

- Còn không mau chạy!

Key vội đứng dậy và chạy ra thật xa.

- Ahhhhh~

Một dàn pháo bông phụt lên khiến Sora giật mình chạy ra xa...

- Ahahaha...~ – Key đứng ôm bụng cười nhìn Sora...

- Sao anh không nói cho tôi biết trước hả? – Sora hét lên.

- Tôi đâu có nói cô đến gần đó, hahaa~ – Key vẫn cười không dứt...

Sora có vẻ giận, nhưng nó đã tan biến khi cô ngắm nhìn dàn pháo bông kia... nó thật đẹp... và hơn nữa, đây là món quà do người đặc biệt trong lòng cô chuẩn bị...

- Cảm ơn anh... cảm ơn rất nhiều... đã nhiều năm rồi tôi không có một bữa tiệc sinh nhật vui như vậy...

- Không có gì, vui là được rồi – Key nở một nụ cười thật hiền.

- Cũng gần 9 giờ rồi, chúng ta nên về thôi, tôi nói với chị Yumi rằng tôi sẽ về sớm...

- Được, về thôi...

Hai người đứng lên và ra khỏi công viên...

- À... Sora~ để tránh rắc rối cho cả Hai... chuyện tối nay...

- Em... ah...

Mặt Sora đỏ lên và nóng bừng, còn Key thì nhìn cô chăm chăm, cô ấp úng...

- Dù sao... anh cũng hơn tuổi, nên xưng hô như vậy thì tốt hơn...

Sora quay đi, cô đang rất bối rối.

“Minh vừa nói cái gì vậy nhỉ?...”

- Oh... cũng được... – Key cũng trở nên ấp úng trước biểu hiện dễ thương của Sora.

- Em sẽ không nói chuyện hôm nay đâu... em cũng không muốn bị mọi người chọc mà...

Không gian trở nên trầm lắng, chỉ còn tiếng bước chân của hai người, Thình thoảng, họ lại đưa mắt nhìn lên đối phương, nhưng chẳng ai nói một câu nào cho đến khi về tới kí túc xá...

- Hmm... Sora... về nha...

- Vâng, anh về nghỉ sớm nha... thực sự... cảm ơn anh... tạm biệt...

- Tạm biệt

Sora vội vã quay đi, cô có cảm giác mặt mình như sắp bùng nổ. Thay đổi cách xưng hô làm cô không thoải mái lắm, nhưng cô cũng không hiểu tại sao mình lại làm vậy, chỉ thấy trong lòng rất vui và có chút cảm giác mà cô không thể hiểu được...

Key về phòng và thấy nó tối đen, không có ai ở trong và cửa thì đã khóa...

- Giờ này rồi mà họ còn đi đâu nhỉ? Lại còn đi hết không có ai ở nhà nữa chứ...

Key rút điện thoại ra và gọi cho Jonghyun....

- A lô!

- Mọi người đang ở đâu thế?

- Sao cậu về muộn vậy? sang phòng chị Yumi đi...

- Có chuyện gì thế? Sao lại sang đó?

- À... hôm nay là sinh nhật Sora, mọi người đã chuẩn bị một bữa tiệc nhỏ...

- Em mệt lắm, bây giờ em chỉ muốn ngủ thôi...
- Này~ cậu mà không sang đây ngay bây giờ, cậu sẽ biết tay tôi.... – Jonghyun quát.
- Thì anh cũng phải để em nghỉ một chút chứ, em mệt lắm...
- Lại còn nghỉ ngơi nữa.... thôi được, cho cậu 15 phút, 15 phút nữa cậu phải có mặt ở đây...
- Em biết rồi, tạm biệt!

Key tắt máy, nghĩ ngợi điều gì đó và cười một mình...

Sora về phòng, nhưng cửa đã khóa trái, bên trong vẫn sáng đèn nên Sora gõ cửa....

- Chị ah~mở cửa cho em....
- Sora về rồi, mọi người vào vị trí, Yumi ra mở cửa đi!

Onew nói nhỏ và đến bên cạnh cái công tắc điện. Yumi ra mở cửa...

- Sao về muộn vậy? em đã nói là về sớm mà, mà sao lại tắt máy thế?
- Tin nhắn đó là của chị ạ? Em xin lỗi, điện thoại của em hết pin, khi tin nhắn đến, em chưa kịp đọc thì....
- Thôi được rồi, vào nhà đi đã.

Sora vào trong, khi đến giữa phòng thì đèn điện tắt phụp, sau đó ánh sáng lập lòe của những cây nến dần tiến về phía cô, và một giọng hát vô cùng quen thuộc cất lên...

- “Saengil chukha hamnida...Saengil chukha hamnida...”

Đèn lại được bật lên, và đứng trước Sora bây giờ là thần tượng của cô – Yunho. Tiếp sau đó, SHINee và Changmin cũng từ đâu chui ra và bắt đầu hát chúc mừng sinh nhật.

Flashback

Khi mọi người đang chuẩn bị bữa tiệc cho Sora, Minho có điện thoại...

- A lô?
- Cậu đang ở đâu thế?, sao phòng các cậu không có ai vậy?
- Anh đang ở trước phòng chúng em sao?
- Ủ, cậu mau về đi...

Minho chạy ngay ra cửa, hướng về phía phòng mình, gọi to...

- Changmin~ anh qua đây đi!
- Đò chẳng phải khu kí túc xá nữ sao? Cậu làm gì ở đó vậy?

Minho nhìn kĩ thì thấy Yunho cũng đứng đó, cạnh Changmin..

- Hai người qua đây đi...đây là phòng chị Yumi mà...
- Huh? Mấy tên nhóc này thân với Yumi từ khi nào thế? – Yunho lầm bầm
- Anh~ chúng ta qua đó xem sao...
- Ủ...

End flashback

Sora bây giờ không còn nói được gì nữa, hôm nay cô đã gặp quá nhiều bất ngờ. Huyết áp của cô như đang tăng lên, nhịp tim cô nhanh gấp đôi bình thường...

- Hãy ước một điều và thổi nến đi...

Giọng nói ầm áp của Yunho làm Sora đông cứng, nhưng rồi cô cũng bình tĩnh lại và thổi nến. Mọi người vỗ tay thật to...

- Mọi người ngồi xuống đi...

Sora ngáp ngừng hỏi:

- Sao... mọi người biết hôm nay là sinh nhật của em vậy?

- Em còn hỏi à? Em cũng thật là...nếu chị không thấy thẻ nhân viên của em, chị cũng sẽ không biết... Chúng ta có phải chị em không vậy? Sao không nói cho chị biết mà lại để nó trôi qua vô nghĩa vậy? đúng là...

Sora không nói gì, chỉ cúi mặt xuống, cô cảm động vì tình cảm mọi người dành cho mình... cô đang khóc vì quá vui...

- Thôi nào, khóc quá... sao lại khóc chứ? Chị không có ý trách em mà...

- Cảm ơn mọi người... – Sora lau nước mắt và mỉm cười.

Cốc... cốc...

- Ai vậy nhỉ?

- Là Kibum đó chị – Jonghyun đứng dậy mở cửa.

- Em đến rồi~... – Key nghiêng đầu làm điệu bộ hết sức dễ thương.

- Tôi không phải fan của cậu nên thấy nó muốn ỏi lắm đó – Jonghyun chau mày – Vào đi...

- Kibum à~ lại đây ngồi đi... – Yunho vẫy tay gọi Key rất thân mật.

- Vâng~

Key tiến lại ngồi cạnh Yunho, nhưng anh không để rằng ngồi bên trái mình chính là Sora. Bất giác hai người đều quay lại, và mặt Sora đã đỏ ửng lên ngay lập tức....

- Aigo~ sao lại xuất hiện một cây cà chua ở đây thế? – Jonghyun liếc nhìn Yunho với cái vẻ mặt “anh-thật-tuyệt-vời”.

- Bây giờ mọi người hát tặng Sora nhé, sẽ quay vòng từ trái sang phải, bắt đầu từ cậu, Minho. – Yumi rất hào hứng.

- Em ạ? – Minho lưỡng lự một lúc rồi bắt đầu hát...

“Geunyeoe nooni majuchil ddaemada Nae eolgoolae bunjineun misoga...”

- Hay lắm... – mọi người vỗ tay rất nhiệt tình.

- Tiếp theo, Changmin, anh hát đi...

- Anh sao? – Changmin chống cằm suy nghĩ – hát bài gì nhỉ?

- Changmin~... – Sora ngáp ngừng – Anh hát “How can I” nhé....em thích bài đó lắm...

- Oh, được thôi – Changmin vui vẻ nhận lời.

Mọi người ngồi nghe vui vẻ. Sau Changmin, Jonghyun, Taemin và Onew cũng hát...

- Đến cậu đó Yumi – Onew nhắc Yumi ngay sau khi anh ấy hát xong.

- Tổ há?

- Đúng vậy...

- Nhưng... tổ hát dở lắm...

- Không sao đâu chị, chị hát đi... – Sora khích lệ.

- Hát đi chị – Jonghyun liếc nhìn Yumi....cười.

- Mọi người nghĩ sao mà đề từng này ca sĩ ngồi nghe em hát chứ?... – Yumi vẫn đang cố từ chối không hát.

- Không phải chính em nói là mọi người đều phải hát sao?

Cậu nói của Yunho khiến mọi người rất đồng tình.

- Không hát cũng được, em nhảy đi. – Changmin đề nghị.

- Hả? – Yumi tròn mắt – thế thì em thà hát còn hơn...

- Vậy thì hát đi...

Yumi bắt đầu cất giọng...

“Igeonmaneun algoga...neoman saranghaesseotdeon...”

- Ôi trời...- Changmin đưa tay lên trán và cúi mặt xuống.

- Em hát xong rồi.

- Hay lắm ạ... – Sora vỗ tay hào hứng trong khi những người còn lại im re.

- Yumi ah~ – Yunho đứng lên – anh xin lỗi...

Yumi tròn mắt nhìn Yunho...

- Anh thật sự xin lỗi... – Yunho thở dài – Nếu anh biết giọng hát của em như vậy thì em có muốn anh cũng không cho em hát đâu...

Cái vẻ mặt nghiêm túc của Yunho làm người ta không thể không cười...

- Em đã nói mà... – Yumi ngồi xuống, mặt cô đỏ lên vì ngượng.

- Tiếp theo, anh sẽ hát để mừng sinh nhật Sora...

Yunho đã hát một bài tặng Sora với chất giọng trầm thật ấm áp...

- Rồi, người cuối cùng...

- Khoan... Sora ah~ em có nghe nhạc của nhóm nữ nào không?- Jonghyun hí hửng.

- Dạ có, gần đây em rất thích ca khúc Muzik của nhóm 4Minutes. Vũ đạo bài đó rất đẹp.

Jonghyun cười rồi nhìn sang Key..

- Cậu hiểu ý anh chứ?

- A... chị hiểu rồi – Yumi nhìn sang Key – Cậu có cần nhạc không?

- Gì vậy? Em còn chưa nói là em sẽ nhảy mà...

- Anh nhảy được bài đó sao Kibum? – Sora tròn mắt háo hức.

- Cậu ấy nhảy mấy bài của các nhóm nữ hay lắm đấy... Để chị mở nhạc nhé! – Yumi hí hửng đứng dậy mở nhạc.

Sora nhìn Key với ánh mắt đầy mong chờ. Và Key đã đứng lên, nhảy một đoạn ngắn của Muzik.

- Wow~ đẹp thật... Làm sao anh làm được vậy? – Sora theo dõi không chớp mắt và cô thật sự ngạc nhiên...

- Tốt lắm. – Changmin đưa ngón tay cái lên – cậu không hổ danh là “chìa khóa vạn năng”...

Key mỉm cười hài lòng. Mọi người ngồi nói chuyện rất vui vẻ. Đột nhiên, Taemin nhớ ra món quà dự dành cho Sora. Cậu chạy vào bếp và bê hộp quà đó ra...

- Chị~ đây là quà sinh nhật của tất cả mọi người...

- Trừ Kibum – Jonghyun cất ngang.

- Sao lại như vậy? – Key tỏ vẻ bất bình.
- Cậu còn hỏi à? Trong khi chúng tôi chuẩn bị tất cả mọi thứ thì cậu ở đâu hả? cậu đã đóng góp gì mà mong có phần mình chứ?
- Em... – Key cứng họng không nói thêm được câu nào..
- Cảm ơn mọi người... mọi người đã cho em một buổi tiệc sinh nhật đầy ý nghĩa, và đó là món quà lớn nhất đối với em rồi...
- Đừng nói khách sáo vậy, chúng ta là bạn mà...- Jonghyun nhẹ nhàng.

Đó thật sự là một ngày đáng nhớ của Sora, cô đã gọi điện thoại, kể cho mẹ mình nghe tất cả mà không hề biết rằng chính mẹ cô là người tạo nên bất ngờ đó...

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Từ hôm đó, Sora trở nên thân với mọi người hơn, gần như không còn e dè nữa. Cô nói chuyện nhiều hơn và cười cũng nhiều hơn. Trên tất cả, Sora với Key đã thay đổi cách xưng hô thân mật hơn, và tình cảm của họ cũng tiến triển dù không ai chịu thừa nhận. Cứ như vậy, Key và Sora thường xuyên bị Jonghyun trêu chọc...

- Đến giờ ăn trưa rồi mọi người...- Jin gọi từ ngoài cửa.
- Ahh~ Taemin vờn vai – Em đói... căng-tin thẳng tiến!!!!

Cậu nhanh chóng lao ra cửa, tiếp sau là Onew, Minho và Jonghyun...

- Ăn trưa thôi!

Key mỉm cười, nghiêng nhẹ đầu hướng ra phía cửa. Sora đang thu dọn dụng cụ trang điểm, hôm nay SHINee có show diễn buổi sáng.

- Vâng, e thu dọn cho xong đã, anh cứ đi trước cùng mọi người đi – Cô cũng đáp lại Key bằng một nụ cười.
- Oh, vậy... anh đi trước nha...

Key nhanh chóng theo kịp SHINee...

- Cậu làm gì vậy? người ta bảo cậu đi trước thì cậu đi luôn hả?... cậu đúng là... mau quay lại giúp đi...

Jonghyun vừa cắn nhai vừa đẩy Key quay lại...

- Này~Làm gì vậy?

-

Mặc kệ Key nói gì, Jonghyun vẫn không cho anh đi.

- Sao mọi người không đi ạ? – Sora tiến đến cửa.
- Có người muốn đợi em nên không cho bọn anh đi.. – Jonghyun nói to để trêu chọc Key.
- Bọn anh đợi em đi cùng.. – Onew mỉm cười..
- Vâng.. vậy chúng ta đi thôi, em dọn xong rồi..

Mọi người vui vẻ xuống căng-tin, Jonghyun và Key không ngừng đùa giỡn nhau...

Khi mọi người đã ngồi hết vào ghế, Jin đứng dậy thông báo:

- Chúng ta sẽ có một kì nghỉ ngắn...

- Anh! Ngán là bao lâu? – Taemin ngược lên với vẻ mặt mong chờ.
- Các cậu sẽ được nghỉ ba ngày, đầu tuần sau chúng ta sẽ quay lại làm việc.
- Yeah~ – Taemin reo lên vui sướng như đứa trẻ được nhận quà.
- Mọi người có chuyện gì mà vui vậy?

Yunho bước tới bàn SHINee đang ngồi, tiếp sau là Changmin và Yuni.

- À, bọn nhóc đang thích thú vì được nghỉ ba ngày cuối tuần đó mà..
- Vậy sao? Bọn nhóc này sướng thật đó. Ba ngày tới bọn anh sẽ rất bận rộn, vậy mà các cậu lại được nghỉ...
- À phải... – Jin chợt nhớ ra một chuyện – Jaebin đâu? Tôi phải báo với cậu ta nữa..
- Sáng nay sau khi chuẩn bị phục trang cho chúng em xong thì không thấy anh ấy đâu cả... mà hình như... anh ấy có chuyện không vui... – Onew trả lời.
- Ủ, thôi.. Tôi sẽ gọi điện cho cậu ta...
- Ăn thôi mọi người, không ai đói sao? – Changmin giục mọi người rồi ngồi xuống và bắt đầu ăn...

Mọi người ngồi vào chỗ mình, riêng Sora thì đang suy nghĩ điều gì đó...

“Tiền bối Jaebin không vui...”

Không lẽ vì...”

Hai ngày trước...

Buổi chiều hôm đó, SHINee trống lịch diễn. Sora đang nghe nhạc trong phòng ở kí túc xá...

Tin nhắn từ Jaebin:

- Sora rảnh không? Có thể giành chút thời gian đi dạo với anh được chứ?
- Với tiền bối? ở đâu ạ?
- Công viên Sông Hàn nhé, 30 phút thôi...
- ...Vâng.... được ạ....

10 phút sau...

- Tiền bối chờ lâu chưa ạ?
- À, anh cũng mới đến thôi...Chúng ta đi chứ?
- Vâng...
- Anh rất vui vì Sora đã dành thời gian cho anh...
- Dạ, không có gì đâu ạ....

Sora nói chuyện với Jaebin thoải mái như cách cô vẫn nói chuyện với mọi người.

- Sora này, anh rất muốn biết.....anh... như thế nào đối với em...
- Dạ?...

Mặt Sora bắt gặp đỏ lên, cô im lặng một hồi...

- Nói cho anh biết được không?...

Câu nói của Jaebin làm Sora khẽ giật mình...

“Sao đột nhiên anh ấy hỏi vậy nhỉ?...”

Minh biết nói sao đây?...”

- Sora... sao không nói gì?

- Tôi...tiền bối....

“Làm sao bây giờ?...”

- Tiền bối... là một đồng nghiệp....một tiền bối....một....người bạn.... – Sora nói bừa, cô đang thực sự rất lúng túng.

- Chỉ vậy thôi sao? Em luôn gọi anh là tiền bối... chúng ta không thể có mối quan hệ nào thân thiết hơn sao?

- Ý tiền bối là....

- Sora ah~

Jaebin dừng lại, nhìn thẳng vào Sora, ánh mắt đầy sự kiên quyết khiến Sora không biết nên làm gì cả...

- Anh thích em....anh đã thích em ngay từ lần đầu tiên gặp em...

- Tiền bối....

- Làm bạn gái anh nhé....

Không chờ Sora kịp nói thêm lời nào nữa, Jaebin đã khiến Sora chết lặng vì câu nói ấy. Anh nhìn Sora bằng ánh mắt đầy hi vọng và lòng chân thành....

- Tiền bối...-Sora cố bình tĩnh lại – chúng ta quen nhau chưa lâu....tôi biết tiền bối rất tốt với tôi....nhưng....

- Em có bạn trai rồi sao? – Jaebin cắt ngang.

- Tiền bối... tôi chưa có bạn trai, nhưng tôi với tiền bối chỉ nên làm bạn thôi.. – Sora kiên định...

- Vậy nghĩa là anh không có dù chỉ là một cơ hội thôi sao?

- ...Tôi thực sự xin lỗi....

Sora cúi đầu. Khi cô thực sự quyết tâm, mọi sự ngại ngùng đều không còn nữa..

Hai người không nói gì nữa. Jaebin thì chỉ nhìn Sora không rời mắt còn Sora thì cố tránh ánh mắt đó...

- Thôi được.. – Jaebin hít thở một hơi dài – nếu em muốn chúng ta chỉ là bạn, chúng ta sẽ chỉ là bạn...

Jaebin cố cười thật thoải mái nhưng ngay cả Sora cũng nhận ra là nó không hề thoải mái.

- Hãy coi như anh chưa nói gì với Sora cả, Sora vẫn muốn đi dạo cùng anh chứ?

- Tất nhiên ạ...

Sora cũng cười một cách gượng gạo. không khí không còn thoải mái như trước dù hai người vẫn nói chuyện bình thường....

End flashback

Sora đã gần như quên chuyện này sau một ngày k chạm mặt Jaebin. Và đột nhiên nghe Onew nói Jaebin không vui làm cô lại bắt đầu suy nghĩ...

“Jaebin tiền bối đã nói không sao mà....

Thôi, chắc không phải vì chuyện đó đâu....”

Sora tự trấn an bản thân....

- Anh~ chúng ta có nên đi chơi vào ngày mai không? Em muốn đi xa một chút...blah blah blah...

Mọi người đang vui vẻ nói về kì nghỉ ngắn của mình, Taemin có lẽ là người hào hứng nhất...

- Sora có dự định gì cho ba ngày tới không? – Key quay sang hỏi.

- Ba ngày tới chị Yumi sẽ rất bận, mà em thì không muốn đi một mình, nên có lẽ em sẽ chỉ ở kí túc xá thôi...

- Oh, vậy thì sẽ buồn lắm đấy...

Sora mỉm cười, họ tiếp tục nói chuyện vui vẻ...

- Anna~

Một tiếng gọi quen thuộc cất lên ngay khi Sora, Yumi và SHINee ra khỏi SM town...

- Kevin? Anh làm gì ở đây?

Sora quay lại ngay sau khi nghe thấy tên mình (Anna là tên tiếng Anh của Sora), cô rất ngạc nhiên. Đó là Kevin, người bạn đồng hương của cô ở Mỹ – một anh chàng rất bảnh trai, học cùng trường cũ với Sora...

- Bạn em sao? Đẹp trai quá ~ – Yumi đang nhìn Kevin không chớp mắt.

- Đã lâu không gặp Anna đấy Shally đi dạo. hỏi người nhà em mới biết em đã về Hàn Quốc... sao đi mà không nói câu nào thế?

- Em... là do mẹ em... nó quá gấp nên... – Sora vẫn chưa hết ngạc nhiên – mà anh chưa trả lời em, sao anh lại ở đây?

- Anh về đây công tác một tháng...

Cách nói chuyện quá thân mật của Sora với Kevin khiến mọi người chú ý. Họ chưa bao giờ nghe Sora gọi ai thân mật như vậy...

- Anna giới thiệu bạn mới cho anh biết đi...

- Vâng, đây là chị Yumi, em đang sống cùng chị ấy. còn đây là SHINee, em đang làm chuyên viên trang điểm cho họ. Mà... đây là Hàn Quốc, anh gọi em là Sora nhé, và em cũng sẽ gọi anh là Hyunsu...

- Xin chào, tôi là Onew, leader của SHINee...

- Chào anh, em là Kim Hyunsu. Khi ở Mỹ em cũng có nghe SHINee hát và em rất thích chất giọng của Jonghyun...

- Oh, vậy sao? – Jonghyun ngạc nhiên – Vậy mà Sora lại chưa bao giờ nghe nhạc của SHINee khi ở Mỹ...

- Sora khi ở Mỹ không nghe nhạc của ai ngoài DBSK cả, cô ấy phớt lờ tất cả... -Kevin cười nhẹ, khi cười trông anh càng đẹp trai hơn...

- Anh~ – Sora lém lỉnh nhìn Kevin rồi cười rất tươi

- Sora~ em còn chưa giới thiệu bạn em cho bọn anh... – Onew tươi cười.

- Ôi, em quên mất – Sora luống cuống – Đây là Kevin, tiền bối học cùng trường trung học với em.

Sora quay sang giới thiệu với Kevin:

- Anh Onew đã tự giới thiệu rồi, đây là Jonghyun, Minho, Key và Taemin.

Sora giới thiệu từng thành viên của SHINee... và cả Yumi...

- Chị Yumi là chuyên viên trang điểm của DBSK...

- Oh, Anna có nhiều bạn mới quá... vui thật đấy. Rất vui được làm quen với mọi người...

Kevin nói chuyện rất lịch sự và thân thiện...

- Bây giờ anh có việc bận rồi, anh phải đi. Anh sẽ liên lạc với Anna sau nhé...

- Vâng... anh đi nhé... – Sora tươi cười...

- Em sẽ nói chuyện nhiều hơn khi có dịp... Tạm biệt mọi người...

- Tạm biệt...

- Về thôi mọi người...

Sora đang rất vui, ai cũng có thể cảm nhận được điều đó.

- Sora~ – Yumi đi sát lại gần Sora – nói thật đi, bạn trai em đó hả?
- Không phải đâu chị...
- Nếu không thì...cũng không phải bạn bình thường?
- Chị nghĩ gì vậy?... – Sora bước nhanh hơn để khỏi bị Yumi trêu chọc thêm...

Không bỏ lỡ cơ hội, Jonghyun cũng bắt đầu trêu Key:

- Này~ cậu nghe chị Yumi nói gì rồi chứ? Cậu có tình địch đó...
- Anh lại bắt đầu đấy... – Key cũng đi lên trước với Taemin...

Jonghun và Yumi nhìn nhau cười rất đắc trí... Còn hai “nạn nhân” thì không thể hiểu hai người đó muốn gì...

Chiều hôm sau...

- Ahh~ cuối cùng cũng về đến nhà....

Key đặt hai túi đồ bụi của mình xuống ghế. Sau một buổi mua sắm thỏa thích, SHINee trở về kí túc xá. Ai nấy đều mệt nhưng cũng rất vui vẻ. Và người mệt nhất là Key, thậm chí Taemin còn phải xách đỡ Key vì đồ quá nhiều.

- Vậy là ngày mai tất cả chúng ta sẽ về nhà đúng không? – Onew hào hứng.
- Vâng...
- Và cậu sẽ vác nguyên chỗ đồ đó về hả Kibum?
- Đâu có, toàn đồ của em mà, mang về làm gì...
- Đồ của một mình cậu còn nhiều hơn đồ của bốn chúng tôi đó...

Key không nói gì, chỉ cười nhẹ rồi cất gọn đồ của mình...

- Mẹ à~ mai con sẽ về nhà nhé.
- Có chuyện gì sao?
- Dạ không, con được nghỉ nên về nhà thôi ạ.
- Oh, vậy hả? Vậy Sora có được nghỉ không?
- Dạ...có ạ
- Vậy con mời Sora về cùng nhé, mẹ muốn gặp xem dạo này con bé sống ra sao?
- Dạ.... vâng
- Ủ... vậy nha...
- Vâng, con chào mẹ...

Key tắt điện thoại, rồi ngồi nghĩ bâng quơ...

“Liệu bây giờ Sora có ở phòng không nhỉ?...”

À, không phải cô ấy nói sẽ không đi đâu sao?..”

Key đi ngay sang phòng kí túc xá của Sora với một tâm trạng vui vẻ...

- Anh xong việc rồi sao?.....hihi... ngày mai hả? được thôi, dù sao mai em cũng được nghỉ.....vâng, hihi.....vâng, mai gặp nhé, bye.....

Key vừa sang đến cửa phòng Sora, và tình cờ, anh nghe được cuộc điện thoại đó....Tâm trạng vui vẻ hoàn toàn không còn... Key bỗng nhiên cảm thấy

không yên, giống như anh sắp mất một thứ gì đó rất quan trọng... Tuy nhiên Key luôn cố phủ nhận những cảm giác này khi nó đến... Anh nhanh chóng đi về phòng và đóng sầm cửa lại....

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

- Mẹ...- Key bắt máy, giọng mệt mỏi.
- Ngày mai mấy giờ con và Sora sẽ về?
- Sẽ chỉ có con về thôi mẹ ah....Sora...bạn rồi...
- Oh, vậy hả? mà sao giọng con nghe mệt mỏi vậy? con không khỏe hả?
- Không ạ....con không sao, con hơi mệt chút thôi....
- Ủ, vậy nha, mẹ sẽ gọi điện hỏi thăm Sora vậy, con nghỉ đi nha...
- Con chào mẹ....

Key lại nằm dài trên giường, nhìn vào không gian....Anh quăng tất cả mọi thứ ra khỏi đầu.....Sora.....Kevin..... anh không muốn nghĩ về bất cứ điều gì nữa cả.....Anh nằm đó rồi ngủ lúc nào không hay....

Sáng hôm sau.....

- Cậu dậy rồi sao? Sao hôm qua cậu ngủ sớm vậy?

Onew và Taemin đang thu dọn đồ, ai nấy đều đã chuẩn bị sẵn xong để về nhà.

- Anh~ Hôm qua lúc anh ngủ, bác gái gọi cho anh, em đã nhắc máy và nói anh đang ngủ...
- Ủ, vậy mẹ anh có nói gì không?
- Không có gì... à... có!...Bác nhắc anh khi nào về nhà thì qua đón chị Sora....
- Huh? Đón Sora??? – Key ngây người, anh thực sự không hiểu chuyện gì đã xảy ra.
- Này! Kibum~ sao mẹ cậu lại biết Sora? Và còn nói cậu đón cô ấy về nhà nữa, hai người có quan hệ gì vậy?- Onew đưa ra hàng loạt câu hỏi rồi lại quay sang với đồng đồ của mình.
- À.... thì....mẹ em với mẹ Sora là bạn thân thời trung học...blah blah blah....

Khi nghe “bài diễn văn” trả lời cậu hỏi kèm theo khẳng định về mối quan hệ “không có gì” giữa Key và Sora, Onew chỉ lẩm bẩm “um.....thật sao?anh biết rồi.....”. Còn Key thì chẳng để ý rằng mình đang “tra tấn” lỗ tai người khác bằng “bài diễn thuyết” dài ngoằng và không mấy “hiệu quả” đó. Anh đứng dậy và đi vào phòng tắm, đánh răng, rửa mặt, thay đồ..... và.....sang kí túc xá của Sora...

Sau một chút lưỡng lự, Key gõ cửa.

Cốc...cốc...

- A, Kibum... đợi một chút, em lấy túi đồ....

Sora không một chút ngạc nhiên, cô đã biết Key sẽ sang đón mình, nhưng nét mặt cô không được vui, cô thấy buồn và có đôi chút thất vọng...

Flash back

- A lô? Bác gái ạ

- Ủ, dạo này cháu sao rồi? vẫn ổn chứ hả?
- Dạ..cháu vẫn khỏe? bác cũng vẫn khỏe chứ ạ?
- Bác vẫn vậy thôi...mà...ngày mai cháu có việc bận sao?
- Dạ... không ạ, có chuyện gì không ạ?
- Ủa? Kibum không nói với cháu sao? Bác muốn mời cháu ngày mai về nhà bác chơi... Kibum nói với bác là cháu có việc bận..
- Dạ...hai ngày tới cháu được nghỉ làm, cháu đâu có bận gì đâu ạ
- Ủ...vậy mai về đây nhé, bác sẽ nói Kibum đón cháu...
- Không cần đâu bác, cháu tự đến đó được mà.
- Không sao đâu, dù sao cũng tiện đường mà.....vậy nha.
- Vâng....vậy cũng được ạ.....cháu chào bác...

“Sao Kibum lại nói là mình bận...?”

Cả ngày nay mình còn chưa gặp ai...cũng không nói với bất kì ai là mình bận...hay là...”

Những ý nghĩ đó cứ vây lấy Sora.....cô cố phủ nhận lí do khiến cô khó chấp nhận nhất – Key không muốn mời cô về nhà..... vì...

“Ashi... làm sao có thể chứ?”

Cứ quanh quẩn với những suy nghĩ ấy, Sora như muốn điên lên...cô không thể tìm ra lí do hợp lí hơn... nhưng rồi cô cũng gạt hết nó ra khỏi đầu... Và cô chợt nhớ ra cuộc nói chuyện qua điện thoại với Kevin...

.....

- A lô?
- Anh à~
- Sora? Có chuyện gì vậy?
- Anh~ mai em có chút việc rồi, không dẫn anh đi chơi được...
- À...anh cũng đang tính gọi điện cho em vì chuyện đó nè, mai anh cũng...bận rồi, chắc là chưa đi chơi được..
- Vậy ạ? Vậy đề dịp khác nha...
- Được rồi, anh còn ở đây một tháng mà, giờ anh bận rồi, nói chuyện sau nhé...
- Vâng, tạm biệt anh...

End flash back

Tiếng bước chân của hai người.... chỉ có vậy.....một sự im lặng đáng sợ.....nhưng cuối cùng, Sora cũng lên tiếng...

- Hôm qua tại sao...

Sora đang rất muốn hỏi rõ lí do Key không nói với cô việc mẹ anh mời cô về nhà....nhưng thật khó để mở miệng...

- Sao?...?

Giọng Key cũng lí nhí...nếu thực sự Sora có hỏi, Key cũng không biết trả lời thế nào, anh không thể nói mình đã nghe “lén” Sora nói chuyện điện thoại được...

- Không có gì đâu...- Sora gạt đi, cô thực sự không muốn nghĩ và nhắc đến nữa...

- Umm...

Sự im lặng lại trở về với hai người.....trên đường đi, trên xe.....họ đều không nói với nhau câu nào....

Ding dong~

- Mẹ!

- Cháu chào bác..

- Ủ, hai đứa vào đi...

Key và Sora vào trong...

- Bà...- Key chạy lại ôm bà ngay.

- Cháu chào bà, bà vẫn khỏe chứ ạ? – Sora lễ phép chào.

- Bà vẫn khỏe, cảm ơn cháu – bà nở nụ cười phúc hậu, rồi quay sang hỏi Key –Bummie à, sao cháu nói Sora bận việc không đến được mà?

- Dạ...- Key cứng miệng.

- Dạ, cháu muốn về thăm bà và hai bác nên đã gác việc riêng lại đó ạ – Sora gượng cười, cô đã đưa ra lí do rất hợp lí...

Key và Sora nhìn nhau. Hai người trở nên ngại ngùng như khi mới quen, có điều hoàn cảnh thì đã khác và lí do khiến hai người ngại ngùng cũng khác...Đường như đó là sự e dè với đối phương khi không biết họ thực sự nghĩ sao về mình....

- Sora ngồi đi...

- Hmm...vâng...

Sau cả một chặng đường dài, thì đó là những gì hai người nói với nhau...

Key khẽ gạt rồi quay đầu đi thẳng lên phòng mình... thay một bộ đồ thể thao thật thoải mái...anh nhìn thẳng vào chính mình qua chiếc gương lớn trong phòng...

“Mình đang khó chịu vì chuyện gì nhỉ?

Mình được nghỉ ngơi, được về nhà và sẽ có thời gian thư giãn...buồn phiền đâu phải mình chứ.... vui vẻ.... mình phải vui vẻ....không được lãng phí những ngày nghỉ....”

- Vui lên...

Key nhìn vào gương, nói với chính mình và cười thật tươi...

Buổi chiều, bác gái đến bệnh viện (mẹ Key là một y tá), bà nội cũng đi vắng, chỉ còn Key và Sora ở nhà. Key vẫn cười rất tươi khi đứng trước Sora, nhưng dường như nụ cười đó đã đóng băng trên khuôn mặt anh vậy, không một chút tự nhiên... Hai người ngồi trong phòng khách và xem tivi. Thành thạo, Key lại đưa ánh mắt sang phía Sora, thăm dò thái độ của cô. Nhưng Sora chỉ ngồi đó, mắt hướng nên màn hình tivi, không chút biểu cảm, cũng không hề liếc nhìn đi chỗ khác dù chỉ một lần...

Đến khi không khí bức bối không thể chịu nổi nữa, Key bật dậy...

- Chúng ta đi shopping nhé... – Key tươi cười, giọng nói đầy hào hứng.

- Dạ? – Sora hơi bất ngờ trước đề nghị đột ngột của Key, cô sững lại một chút rồi cũng tươi cười đồng ý – Được thôi – cô cười nhẹ, trông thật xinh đẹp

Hai người đến một khu mua sắm gần đó, họ đều rất hào hứng khi nghĩ đến shopping. Với Sora, đây là lần đầu tiên cô đi shopping sau khi cô về Hàn Quốc. Cô thích thú ngắm những chiếc quần jean và áo phông rộng tạo cảm giác thoải mái. Tuy tính tình khá nhẹ nhàng nhưng phong cách thời trang của Sora khiến cô trông rất năng động...

- Cái này thế nào? – Key giơ ra trước mặt Sora một chiếc áo dài tay màu hồng khá dễ thương.

- Được đó – Sora ngắm chiếc áo.

- Anh mặc nó được không?

- Hmm....hợp với anh đó, em thì không thích màu hồng.

Phải rồi, Sora không thích màu hồng, ngoại trừ mấy cái váy siêu dễ thương và đủ màu sắc mà cô hiếm khi mặc thì toàn bộ trang phục của cô đều mang hai màu chủ đạo là trắng và đen. Đó cũng là một điểm đặc biệt khiến cô thu hút sự chú ý.

Hai người tiếp tục mua sắm say sưa. Họ đưa ra những gợi ý về những bộ quần áo, những phụ kiện kèm theo. Họ thử đồ, có những lời khen ngợi, và cả những tiếng cười lớn khi một trong hai thử một bộ nào đó rất lố... Trên hết, những sự nghỉ ngơi giữa hai người đã biến mất từ lúc nào. Chính họ cũng không nhận ra điều đó, họ rất vui vẻ và tiếp tục mua sắm...

- Kibum ah~

- Huh?

- Tại sao hôm qua anh không nói cho em biết là bác gái muốn em về thăm bác hả?

- ...

Trong không khí vô cùng vui vẻ này, đột nhiên nghe Sora hỏi vậy, Key hơi sững người, còn Sora vẫn rất thoải mái. Cô đang nhìn thẳng vào anh và chờ câu trả lời

- Xin lỗi nha.... Sora.... – Key hơi cúi mặt.

- Chuyện gì vậy? Tại sao phải xin lỗi chứ? Em chỉ muốn biết lí do thôi mà – Sora vẫn vui cười.

- Thực ra..... – Key ngượng ngùng kể lại chuyện mình vô tình nghe được cuộc nói chuyện điện thoại giữa Sora và Kevin...

- Ôi trời – Sora thở dài – vì vậy mà anh nghĩ em bận và không nói gì với em sao? Thật là....

Sora nói giọng trách móc, nhưng lại cười rất tươi và thậm chí còn cười thành tiếng, giống như chỉ đang đùa giỡn...

- Đi thôi – Sora hướng mặt về phía trước

Key đứng ngây ra, anh vừa bối rối, vừa không hiểu Sora đang nghĩ gì

- Anh không định mua sắm tiếp hả?

- Anh....

- Em chưa mua xong đâu.

Sora rất vui vẻ mua sắm, Key cũng vậy. Mặc dù Key không thể hiểu Sora đang nghĩ gì, nhưng anh cũng không quan tâm vì dù sao cả hai người đều đang rất vui.

Hai hôm sau, mọi người đều quay lại kí túc xá để chuẩn bị cho ngày làm việc mới....

Cốc cốc...

- A, em đây rồi, đi chơi vui không hả?

- Vui chị ạ – Sora cười rất tươi, cô quay sang phía Key – anh vào trong đã...

- Thôi, em vào nghỉ đi, anh về luôn đây.

- Kibum~ vào đây đi – giọng Minhho từ trong nhà vang lên.

Key và Sora ngó vào trong. Không chỉ có Minhho, ba thành viên còn lại cũng ở đó.

- Mọi người làm gì ở đó vậy? định ăn cơm tối ở đây luôn à?

Hai người đi vào trong mà không biết chuyện gì sắp tới....

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

- Mọi người đang làm gì vậy?

Key đứng ngây ra nhìn bốn người kia đang chụm đầu bàn tán việc gì đó như “bí mật quân sự” vậy. Và rồi họ cũng kéo nốt Key và Sora vào cuộc. Họ quan sát “couple” trong bếp một cách thích thú. Cả bọn lại chụm đầu lại, Jonghyun thì thầm.

- Gì cơ? – Hai cặp mắt mở to hết cỡ, hai cái cằm thì như muốn rơi ra, Key và Sora hết sức ngạc nhiên trước những gì Jonghyun nói. ...

- Thật hả? – Key vẫn chưa hết ngạc nhiên, và anh đã bị Jonghyun bịt miệng vì nói quá to – Sao em không thấy hai người đó có gì lạ nhỉ? – Key nhỏ tiếng lại.

- Thì cả bọn cũng rất sốc khi biết chuyện, có ai ngờ họ lại.

Key và Sora chăm chú lắng nghe về một cách đầy ngạc nhiên. Cả hai đều rất thích thú khi được tham gia vào kế hoạch mà cả bọn đang dựng lên để “giúp đỡ couple Changmin-Yumi”...

- Anh, chị, tụi em về đây, tối gặp nha...

SHINee đứng lên chào Changmin, Yumi và ra về. Và rồi Sora cũng kiểm có “chuồn” khỏi đó. Cô nói với Changmin và Yumi rằng cô mệt vì đi đường xa và nhanh chóng chui vào phòng ngủ nghỉ ngơi...

- Thôi, anh về nha, tối nay gặp, Yunho gọi anh rồi...

Giọng Changmin nhẹ nhàng và “ngọt” đến mức làm Sora nổi hết ra gà. Chưa bao giờ cô thấy Changmin cư xử như vậy với một cô gái...

“Đúng là yêu rồi có khác... Ai mà ngờ một người như Changmin khi yêu cũng ngọt ngào như vậy chứ...”

Sora nghĩ vắn vơ và khúc khích cười một mình. Chợt Yumi bước vào, và bắt gặp Sora đang cười mặc dù Sora đã vội quay mặt vào trong. Cô nhìn Sora với ánh mắt dò xét...

- Em cười gì vậy? – Yumi lại gần Sora, ánh nhìn xoáy sâu như thấy hết suy nghĩ của Sora khiến cô chợt dạ...

- Không có gì đâu chị – Sora quay đi, cô không giỏi nói dối người khác và cũng không bao giờ dám nhìn thẳng vào ai đó khi đang nói dối họ

- Vậy... khi này... em và SHINee nói gì vậy? Nói về chị đúng không? – Yumi tiếp tục “tra khảo” với ánh mắt khiến người khác giật mình

- Không ạ, tụi em chỉ nói về buổi đi chơi tối nay thôi...

Yumi nhìn thêm mấy giây rồi gật đầu và ra ngoài. Còn Sora thì như vừa thoát khỏi một cái “nạn” lớn vậy. Cô thở phào thật nhẹ nhõm và tưởng tượng kế hoạch sẽ diễn ra thế nào, Changmin sẽ hẹn hò ra sao, và cô rất thích thú khi nghĩ về nó...

8 giờ tối hôm đó, Changmin sang phòng Yumi và Sora như đã hẹn, nụ cười của anh cũng khác thường ngày. Sora thì không thể quen được với cái cách Changmin và Yumi nói chuyện bây giờ. Nhưng dù sao cô cũng không quên nhiệm vụ của mình trong cái kế hoạch “vĩ đại” kia. Cô vào phòng ngủ và lên giường, trằn trọc lại...

- Sora ah~ đi thôi~ mọi người đang đợi đó~ ...

Không thấy trả lời, Yumi đi vào trong...

- Chị~ em thấy hơi mệt, chắc em không đi chơi với mọi người được rồi... – Sora kéo giọng nói của mình trầm xuống và thêm vào đó chút mệt mỏi. Cô rất cố gắng để diễn tốt “vai diễn” của mình

- Vậy hả? em mệt lắm không? – Yumi lo lắng.

- Đi thôi... – Changmin bước vào với nụ cười khác thường của mình

- Anh, em không đi nữa đâu. Sora không được khỏe, em không thể bỏ em ấy ở nhà một mình được. Anh đi đi, SHINee đang đợi đó...

- Không! – Sora bật dậy – Hai người cứ đi đi, em không sao đâu..... Chị đã làm việc vất vả mấy ngày rồi, cứ đi chơi cho thoải mái đi. Em chỉ muốn nghỉ ngơi sớm để mai đi làm thôi...

Sora tìm mọi cách đẩy Yumi và Changmin đi vì nếu hai người đó không đi thì sẽ chẳng có kế hoạch nào nữa cả. Và sau rất nhiều cố gắng, cô đã khiến Yumi đồng ý...

- Ủ... vậy em ở nhà nghỉ ngơi, chị sẽ về sớm

- Vâng, chị không cần lo đâu. Hai người đi chơi vui về nha...

Vậy là Changmin và Yumi đã ra ngoài. Kế hoạch tiếp theo là sẽ tạo cho họ một không gian riêng. Để tránh sự chú ý của các fan cũng như manager, cả bọn đã cất công tìm kiếm, và cuối cùng đã chọn được một chỗ thật hay: một góc vắng ai lui tới trong công viên Sông Hàn...

Sau khi “nhân vật chính” đi không lâu, Key đã đến kí túc xá của Sora với một túi đồ mà SHINee đã chuẩn bị và một cái chiếu. Anh gõ cửa...

- Xin chào~

Chẳng ai ngờ đó lại là Key. Sora cũng rất ngạc nhiên dù trong lòng cô thì thực sự đang rất vui. Cô đã biết sẽ có một người trong SHINee đi cùng mình, nhưng cô không nghĩ đó là Key...

Flashback

- Chúng ta đi thôi, đến giờ hành động rồi – Jonghyun đứng dậy giục 4 người đang dán mắt vào cái TV, anh có lẽ là người hào hứng nhất trong vụ này.

- Cả 5 sao? Vậy ai sẽ ở lại và đi cùng Sora? – Taemin ngây thơ hỏi.

- À, phải – Jonghyun quay lại – Kibum, cậu ở lại nhé!

Key bật tung tung, chạy ngay vào phòng ngủ lấy áo khoác ra. Bốn người kia thì nghĩ rằng anh sẽ đồng ý ngay, nhưng Key thì chẳng bao giờ đồng ý ngay cả, huống hồ lần này anh lại bị bỏ rơi. Cảm áo khoác đi ra ngoài, Key đi đến khoác vai Jonghyun và quay lại nói:

- Taemin, cậu sẽ ở lại. Anh sẽ đi.

Bốn cặp mắt dồn cả vào Key, Jonghyun ngay lập tức hất tay Key ra...

- Không! Cậu sẽ ở lại – Jonghyun nói như ra lệnh.

- Tại sao lại cứ phải là em? – Key nói như hét vào mặt Jonghyun.

- Cậu là người duy nhất có lí do để ở lại mà.... blah blah blah

Jonghyun đưa ra một loạt lí do ai cũng chấp nhận được trừ Key. Nói thế nào thì Key cũng chẳng nghe, vậy nên cách cuối cùng, Jonghyun bày trò biểu quyết. Không hiểu là vì không ai muốn ở lại hay 4 người đó đã bàn bạc từ trước, họ đều đồng ý rằng Key sẽ phải ở lại. Và cuối cùng thì bốn người họ hí hửng khoác tay, bá vai nhau đi, còn lại Key vòn vơ một mình...

“Phải rồi... mình đâu có đi một mình nhỉ?”

Có lẽ Key đang giận vì bị bỏ rơi nên đã quên mất rằng mình không đi một mình mà sẽ đi với Sora. Và có lẽ Key cũng đã hiểu một phần lí do Jonghyun nhất quyết đẩy mình lại. Tâm trạng của anh vui vẻ hơn nhiều...

* End*

- Họ tìm mọi cách đẩy anh lại và rồi bốn người họ đã đi cùng hai người kia – giọng Key đầy sự hờn dỗi – bây giờ thì chúng ta phải đến một nơi vắng có người và còn phải mang theo thứ này...

Ngay cả lúc giận dỗi Key cũng rất dễ thương, còn những điều anh nói chẳng có gì đáng giận cả. Dù sao Sora cũng đang vui vì chuyện này. Cô nở một nụ cười tươi rồi khiến Key cũng không giữ nổi vẻ giận dỗi nữa. Anh cũng đáp lại bằng một nụ cười thật hiền...

- Chúng ta sẽ đến đâu? Sao lại không có người?

Sora quay sang hỏi Key mà không hề để ý rằng trên đường đi, không quá 5 phút Key lại “nhìn trộm” mình và cười. Còn lần này, Key đã đụng trúng cái nhìn của Sora. Như tên trộm bị bắt quả tang, anh quay đi bằng tốc độ ánh sáng...

- A, chỗ đó khá khó tìm nên hầu như không có người qua lại. Anh cũng thấy lạ là tại sao lại có một chỗ như thế trong công viên Sông Hàn.

- Hả? Công viên? – Sora tròn mắt, cô chưa bao giờ nghe đến một công viên lớn mà lại có chỗ “không người” – ai tìm ra nó mà hay vậy?

- Không biết nữa, chắc là Jonghyun. Anh ấy gọi vụ này lắm.

Hai người nói chuyện. Như có một lí do, Key quay sang, nhìn Sora, kĩ một chút. Ra ngoài buổi tối, Sora không thích trang điểm. Khuôn mặt mà Key thấy bây giờ không dính một chút phấn trang điểm nào, nó hoàn toàn tự nhiên, và nó đẹp một cách giản dị. Khuôn mặt đó khiến Key không thể rời mắt, và Sora cũng đã nhận ra ánh mắt đang nhìn mình không chớp. Cô dừng lại, quay sang nhìn thẳng vào Key và hỏi một câu vô cùng hồn nhiên:

- Mặt em dính com tối hả?

Không đợi câu trả lời của Key, Sora bật cười. Nhưng cô đã hối hận vì hành động đó. Key “bỏ mặt” sau câu đùa của Sora, và Sora cũng không thể tự nhiên nổi nữa. Kết quả là hai người quay ra và bước đi, không ai nói thêm câu nào nữa...

- Đến rồi!

Trước mắt Key và Sora là một nơi thật đẹp. Một thảm cỏ thật dày, một hàng cây cao chạy dọc bờ sông, và điều đáng ngạc nhiên nhất, không có bất cứ ai qua lại chỗ này...

- Chúng ta bắt đầu công việc chứ?

Sora lên tiếng. Cô nở nụ cười quen thuộc. Còn Key thì đang bận ngắm nghía cái chỗ “lạ đời” này. Bất ngờ nghe giọng Sora khiến anh khẽ giật mình.

- Okay... xem chúng ta có những gì nào...

Key mở cái bọc mà anh xách theo. SHINee đã chuẩn bị một chiếc bánh kem cho hai người, một vài thứ kẹo khác, một chai nước ép hoa quả cùng hai cái ống hút, tất cả mọi thứ đều chỉ dành cho hai người. Key trải cái chiếu nhỏ ra rồi hai người bày mọi thứ có trong túi ra. Xong xuôi, Key kiểm tra lại túi và thấy còn một cái gì đó, anh lấy nó ra. Một tấm thiệp dễ thương với dòng chữ “Sweet night~” to bự ở giữa...

- Chữ của Jonghyun— Key nhìn vào tấm thiệp, khẽ cười— Anh ấy sợ người ta không đọc được sao?...

Đặt nó vào một chỗ thích hợp, công việc còn lại của Key và Sora bây giờ là chờ Changmin và Yumi bị dụ tới...

- Chúng ta sẽ làm gì nếu hai người đó không bị dụ tới đây— Sora bắt đầu lo lắng khi họ đã ngồi chờ ở đó 30 phút.

- Thì chúng ta sẽ xử lí chúng luôn, hehe— Key cười một cách đắc trí.

Ngắm nghía xung quanh, đột nhiên Key dừng lại, quay sang hỏi Sora:

- Sora có sợ... còn trùng không?

- Huh?— Sora hơi bất ngờ về câu hỏi, cô tròn mắt nhìn Key

- Ở dưới chân em kia..

Sora vội co chân lại, cô nhìn quanh chân mình rồi nhìn kĩ lại chỗ đó....

- Đâu có gì đâu...

- Vậy là em sợ còn trùng hả?

Key phá lên cười, chẳng có cái gì dưới chân Sora cả, Key chỉ muốn trêu Sora thôi. Con còn trùng mà Key thực sự nhìn thấy là ở gốc cây cạnh chỗ anh ngồi, và anh đã nghĩ ra trò đùa này...

- Này~ Kim Kibum~— Sora nhìn Key, mặt cô đỏ lên trông cực dễ thương... Rồi cô cũng cười, tiếng cười của Key khiến Sora không giận cho được..

Hai người tiếp tục ngồi đó, ngắm trời, ngắm sao... Cho đến khi họ nhận ra mình đã chờ khá lâu rồi. Và cuối cùng thì Key rút điện thoại ra và gọi cho Jonghyun.....

- Gì? Vậy là hai người đó sẽ không đến sao?... Vậy còn... ở đây?

- Thì... tùy cậu đấy.

- Em mặc kệ đấy, anh đến mà giải quyết, em về đây— Key càu nhàu.

- Anh đang ở xa lắm, đến sao được... Cậu... giúp anh đi.....anh có địa điểm mới cho họ rồi, anh còn phải dụ họ tới đó nữa... vậy nhé, anh đi đây....

- Này! Này!...

Tút... tut...

Chưa kịp nói thêm gì thì Jonghyun đã đập máy. Chẳng còn cách nào khác, Key đành làm nốt công việc dọn dẹp nếu không muốn gặp rắc rối với chú bảo vệ....

- Sao rồi?— Sora lại gần Key, tò mò.

- Điều chúng ta lo lắng đã xảy ra – Key cúi mặt xuống, anh vẫn khó chịu vì bị Jonghyun bỏ rơi.

Sora thờ dãi rồi ngồi xuống chiếu nghịch mấy cái kẹo, buồn thiu. Khuôn mặt Sora hiện lên vẻ thất vọng, điều đó làm Key cũng buồn. Anh quyết định làm một cái gì đó làm Sora vui lên. Anh cố cười thật tươi nhìn Sora:

- Chúng ta xử lí chỗ này thôi. Giờ nó là của chúng ta – Key nhí nhảnh.

- Em chẳng thích. . .

Sora đập mấy cái kẹo nát vào nhau kêu cạch cạch. Cô phồng má, thể hiện sự dỗi hờn của mình. Nhưng cô không nhận ra rằng cô đang làm Key ngớ ngẩn vì cử chỉ hết sức dễ thương này. Nhưng rồi anh nhanh chóng lấy lại tỉnh táo, ngồi xuống phía đối diện với Sora, cười nhẹ:

- Vậy thì chán chết. . . – Key bỗng sững người lại – Sora ah. . . Phía sau em. . . .

- Gì vậy? – Sora tròn mắt.

- Em không sợ...ếch chứ?...

- Này~ anh lại muốn trêu em sao? Em không ngốc mà mắc lừa đến hai lần đâu – Sora nhìn Key với cái vẻ “không-lừa-được-em-đâu”

- Anh cũng đâu ngốc mà lừa em tới hai lần chứ.

Vẻ mặt nghiêm trọng của Key khiến Sora quay phắt lại, mặt cô tái xanh lên. Trên đời này, con vật cô sợ nhất chính là ếch. Toàn thân Sora run lên vì sợ, nhưng Key thì không kịp nhận ra điều đó. Anh đang chết ngất vì cười với chú ếch của mình:

- Anh đã rất ngốc khi lừa em đến hai lần, nhưng em còn ngốc hơn khi mắc lừa một tên ngốc như anh. . .

Key ôm bụng cười không ngớt, nhưng rồi anh nhận ra Sora đang rất sợ hãi. Anh dần trở nên lo lắng:

- Em không sao chứ Sora? – Key nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang run bần bật của Sora – Em sao vậy?...

- ANH CÓ BIẾT EM SỢ NHẤT ÉCH KHÔNG HẢ?

Sora thét lên, chưa bao giờ Key thấy Sora như vậy. Và anh hiểu là mình đã làm cho Sora rất hoảng sợ. . .

- Xi..in..n lỗi. Anh không biết em lại sợ đến vậy. . .

Không thấy đáp lại, Key càng thêm lo lắng. Anh đến gần Sora và cúi người xuống:

- Đánh anh một cái đi. . .

Sora ngậy người với lời đề nghị của Key. Chẳng lẽ Key muốn xin lỗi theo cái cách trẻ con này?.....

- Khi sợ, anh thường đánh người bên cạnh mình thật mạnh, và đó thường là Jonghyun– Key mỉm cười – Sora cũng thử đi. . .

- Thật sao? – Sora nhìn Key, hoài nghi – em sẽ mạnh tay đó, được chứ?

- Không sao mà. . .

Và Sora đã phát vào lưng Key một cái thật đau. Có vẻ Sora đang trút giận vì bị trêu chọc chứ không phải vì sợ hãi. . .

- Em mạnh tay thật sao? – Key kêu lên – đau thật đấy, ngốc ạ!

- Cái gì? Ngốc á? Này~

- Không phải sao? Em không ngốc mà lại bị lừa đến hai lần sao? Ngốc!

Key tiếp tục trêu chọc Sora. Sora lúc này giận thật rồi. . .

- Anh muốn bị đánh nữa đúng không?

Nghe đến đây thì Key đứng dậy ngay lập tức. Sora cũng vùng dậy, cô muốn đánh Key một cái thật đau nữa để Key không bao giờ dám trêu mình nữa. Nhưng Key đã nhận ra và chạy ra xa..

- Anh có ngốc đâu mà để em đánh anh lần nữa hả, cô ngốc. Một lần là quá đủ rồi. . .

Cứ như vậy, Sora chạy theo Key. Hai người đuổi bắt, trêu chọc nhau mà quên luôn mình còn phải dọn dẹp “hiện trường”

- Yumi~ chị giẫm lên chân em~ – Taemin khẽ kêu lên.

- Chị xin lỗi, Taemin!

- Aaaaaaaa, chân anh, Yumi~! – Changmin khẽ hét.

- Anh, không sao chứ? Em xin lỗi~

- Đừng im nào, họ phát hiện ra bây giờ....

Onew quay lại đưa tay lên môi khẽ suýt rồi lại quay ra, tiếp tục quan sát hai người đang đùa giỡn vui vẻ...

- Này~ – Changmin thì thầm – Chúng ta có nên ra hù họ không?

- Không nên lộ diện đâu anh. Em có cách khác....hay hơn...

Jonghyun nở một nụ cười đầy đắc trí, sau đó anh rút điện thoại ra gọi cho Key....

- Hai người xong việc chưa vậy?

- Tụi em..... – Key liếc nhìn chỗ bánh kẹo – xong rồi..

- Vậy sao chưa về? mọi người đang ở nhà rồi..

- Vậy sao? – Key tròn mắt – à, em cũng sắp tới nhà rồi, vậy nha...

Key đập máy cái phụp, quay sang nói với Sora:

- Chúng ta dọn thôi, bọn họ về nhà hết rồi

- Về rồi sao? Vậy em.....làm sao đây? – Sora cuống quýt.

- Sao vậy?

- Em nói với chị Yumi là em ở nhà mà...

- À, không sao....Jonghyun sẽ giữ chị Yumi ở phòng tụi anh cho đến khi em về mà.

- Vậy sao? Phew~.... – Sora thở phào – Vậy chúng ta dọn thôi....

Hai người bắt đầu dọn dẹp. Cách đó không xa, sáu con người đang lấp trong một bụi cây, bí mật quan sát họ...

Buổi chiều, bốn thành viên của SHINee (trừ Key) đã về kí túc xá sau hơn 2 ngày về thăm nhà. Họ ghé qua phòng Yumi chơi và bàn tán...

- Jonghyun à, thực ra Key với Sora có quan hệ gì vậy? Mẹ Key có vẻ khá quan tâm đến Sora đó – Onew có vẻ vẫn chưa hiểu gì sau “bài diễn thuyết” của Key hai hôm trước

- À, nói về quan hệ của họ, thì cũng chỉ là bạn thôi anh. Nhưng anh không nhận ra họ không giống bạn bè bình thường sao?

- Hả? – Onew tròn mắt – Nói vậy hai người đó...

- Từ khi nào vậy? – Taemin lạnh lùng xen vào

- Anh không biết. Nhưng...Kibum rất cứng đầu, cậu ta chưa bao giờ thừa nhận có tình cảm với Sora...

- Hay... – Onew liếc nhìn ba người. Ánh mắt đủ để họ hiểu tất cả...

- Vậy chúng ta cần một kế hoạch cụ thể...

Bốn người đang bàn luận thì Yumi bước ra với một kế hoạch mà cả bọn đều thấy hứng thú với nó...

- Nhưng mà ai sẽ cùng chị đóng một cặp đây?

Năm người nhìn nhau, suy nghĩ...

- Trong bốn chúng ta, chỉ có anh Onew là ổn nhất – Taemin lên tiếng – Anh Onew và chị Yumi bằng tuổi, còn bọn em đều nhỏ hơn...

- Không được! – Jonghyun phản đối – Kibum quá hiểu chúng ta, cậu ta sẽ nhận ra vấn đề ngay.

- Vậy còn ai khác đây? – Minho suy nghĩ. Chợt anh nhìn thấy...Changmin đi ngang qua. Anh vội gọi to: – Changmin~ anh vào đây đi!

- A.....anh đến thật đúng lúc – Jonghyun nhìn Changmin với vẻ mặt “bất được vàng”.

- Này~ cậu làm gì ở kí túc xá của chuyên viên trang điểm của bọn anh? Đáng ngờ lắm à nha....- Ánh mắt của Changmin chỉ hướng về một đối tượng duy nhất, Minho

- Anh~ đây cũng là kí túc xá của chuyên viên trang điểm của tụi em mà – Minho đáp trả ngay để khỏi bị Changmin trêu chọc thêm

- À, nhắc mới nhớ. Đạo này anh thấy Key và Sora có gì đó hơi khác thường. Không phải họ đang hẹn hò đó chứ?

- Rất tiếc là họ chưa hẹn hò, anh ạ – Jonghyun bỗng cười tươi – nhưng nếu anh chịu giúp thì có lẽ họ sẽ có chuyện đấy....

Vậy là Jonghyun đã kéo Changmin vào kế hoạch của mình. Họ tiếp tục chụm đầu bàn bạc cho đến khi Key và Sora về tới.....

* End*

- Chúng ta về thôi~ chắc họ cũng sắp về rồi – Changmin nói khẽ. Anh cũng không quên dặn – Trưa mai ra nhà hàng Seoul nha, Yumi mời.

- Huh? Sao lại là em? – Yumi cau có.

- Có đã hứa thế mà, định nuốt lời à? – Changmin nói như dọa nạt Yumi. Rồi anh kéo áo Taemin và Minho – Về thôi các cậu.

Sáu người lặng lẽ ra về. Cái kế hoạch vĩ đại của họ là tạo cho couple “nhân vật chính” một buổi tối khó quên. Couple đó không phải Changmin và Yumi mà là Key và Sora. Và kế hoạch của họ đã diễn ra thật tuyệt vời.....

Những ngày làm việc bận rộn lại đến. SHINee đã debut ở Nhật, họ ngày càng tỏa sáng. Và khi sang Nhật, họ làm việc với stylish và chuyên viên trang điểm người Nhật, do vậy, Sora có một vài ngày nghỉ. Cô thường giúp những nhóm khác khi công việc của họ quá bận..

Hôm nay, SHINee sẽ từ Nhật trở về, cũng có nghĩa nó là ngày nghỉ cuối cùng của Sora trước khi bắt đầu làm việc lại. Và cô đã hẹn với Kevin, cuộc hẹn mà cô đã hoãn từ khi Kevin mới về Hàn Quốc...

- Hi~ Anna~ – Kevin tiến lại với một nụ cười thật tươi – Chờ lâu chưa?

- Em vừa mới tới thôi. Chúng ta đi dạo nha...

Hai người họ đi dọc bờ sông Hàn, nói chuyện rất vui vẻ. Họ nói về cuộc sống của mình một năm qua. Nhắc đến chuyện Sora về Hàn Quốc sống, Kevin tỏ ra ngạc nhiên...

- Sao đột nhiên em lại muốn về Hàn Quốc sống vậy?

- Em... theo ý mẹ nên về. Mà...em về quê hương mình mà... lạ lắm sao?

- À, không... chỉ là vì em chưa bao giờ nói là sẽ rời New York....

- Vậy sao? – Sora ngây người – Không lẽ em quên... Năm ngoái em bị tai nạn giao thông. Bác sĩ nói em có thể quên đi một phần kí ức. Nhưng...em cũng chẳng biết mình có quên gì không nữa. Nhưng anh thì chắc chắn em không quên rồi, hìhì – Sora cười nhí nhảnh

“Tai nạn?...Quên?...

Không lẽ....quên mất Chun rồi”

Kevin liền lấy ra một tấm ảnh ba người và đưa cho Sora hỏi:

- Em nhớ tấm ảnh này không?

Sora nhìn kĩ, thật kĩ...cô cố nhớ... nhưng cứ nhìn vào khuôn mặt của người thứ 3 trong tấm ảnh, đầu cô lại nhức lên...

- Đây là... ảnh anh chụp hồi năm cuối đại học. Nhưng... Người chụp cùng chúng ta là ai? Sao em không nhớ gì về anh ta cả...

Kevin đơ người, câu nói của Sora khiến anh hết sức kinh ngạc....

“Quên thật rồi sao?... hèn gì Anna vui vẻ vậy...vậy thì cứ để Anna quên luôn đi.....nhưng...vậy có bất công với Chun không?..... ashi..... nhưng còn hơn Anna sẽ lại buồn thảm như trước.....Chun à.... Xin lỗi cậu nha...”

- À, bạn cùng lớp anh. Em mới gặp một lần, không nhớ là phải... – Kevin lấy lại tấm ảnh. Anh sợ Sora sẽ bị nó ám ảnh

- Vậy à?

Sora còn hơi hoài nghi. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Kevin chẳng việc gì phải giấu cô cả. Nhưng... chuyện cô đau đầu là tại sao? Chính Sora cũng không hiểu... và cô cũng không cho Kevin biết chuyện này... Hai người tiếp tục đi dạo và nói chuyện. Bên cạnh Kevin, Sora trở nên vui vẻ và thoải mái hơn. Dù gì họ cũng đã quen nhau 10 năm, vậy nên Kevin rất biết cách làm Sora cười...

- Xin lỗi nha... anh không đưa Anna về được.

- Không sao, anh bận mà...Tạm biệt nha...

- Tạm biệt...

Kevin có việc gấp phải đi. Trong lòng anh còn đầy những mâu thuẫn về việc anh vừa làm, Nhưng vì cô bạn thân nhất của mình, anh tin mình đã làm đúng...

Sora dạo bước trên đường, trông cô rất vui. Đã một năm không gặp Kevin kể từ khi anh đi công tác. Sau vụ tai nạn kí ức của Sora có chút không rõ ràng. Mặc dù cô còn nhớ như in chuyện Kevin chuyển đến nơi cô sống và trở thành hàng xóm của cô 10 năm trước, nhưng thật lạ là cô lại rất mơ hồ với những chuyện cách đó 2-3 năm. Vừa đi vừa nghĩ, bỗng đầu Sora lại nhức lên khi cô chợt nhớ đến người bạn cùng lớp của Kevin. Cô chắc rằng mình không chỉ gặp người đó một lần. Hình bóng đó cứ bám lấy tâm trí khiến Sora không thể thoát ra khỏi cơn đau đầu của mình. Cô loạng choạng bước những bước khó khăn. Phía bên kia là SM town rồi, cố gắng sang đường thật nhanh, cô muốn về kí túc xá nghỉ ngơi. Sora cứ bước và bước.....Một chiếc xe tải lao tới, mỗi lúc một gần, còi xe rít lên inh ỏi khiến Sora càng thêm choáng váng... Và cô đã ngã xuống...

- SORA~

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Sora từ từ mở mắt. cô đang ở một căn phòng trắng xóa... Là bệnh viện – cái nơi mà cô sợ nhất... đầu cô không còn nhức nữa. Cô nhìn xoáy vào không gian trắng xóa... một nỗi đau khê nhói trong tim...Sora nhận ra một điều thật tàn nhẫn...rằng suốt thời gian qua cô đã quên đi những kí ức quan trọng nhất của mình...

- Các cậu, Sora tỉnh rồi!

Jin chạy ra ngoài hành lang bệnh viện, báo tin cho SHINee. Bốn người kia ngay lập tức đi vào trong, chỉ có Key là vẫn đứng đó. Không hiểu do quá lo lắng hay nỗi sợ đã khiến anh đóng băng rồi. Anh chỉ đứng đó, nhìn chăm chăm xuống dưới. Từ lúc hết lên khi thấy Sora ngã xuống đường, Key không nói một lời nào, như thể hồn vía anh đã bay mất theo cái tiếng hét đó vậy.

Jonghyun quay ra ngoài vì không thấy Key vào trong. Anh đi đến và vỗ vai Key:

- Ya~ cậu không vào trong sao?

- Anh cứ vào đi – Key trả lời, mặt vẫn cúi gằm.

- Sora không sao cả, không cần lo lắng vậy đâu – Jonghyun vào trong bỏ lại Key đứng một mình ở đó...

Flashback

SHINee xuống sân bay và trở về kí túc xá. Dù khách sạn bên Nhật có tiện nghi và rộng rãi hơn, thì kí túc xá vẫn làm họ thoải mái hơn. Vì vậy họ cảm thấy thật vui khi về nhà

Xuống xe, sang bên kia đường là SM town. Chợt Key thấy Sora đang loạng choạng giữa đường. Hoảng hồn khi thấy chiếc xe tải lớn đang tiến lại, Key đã gọi Sora thật lớn. Sau đó Sora ngã xuống đường trước khi chiếc xe tải kịp đi tới, nó phanh lại ngay trước đó, còn Sora thì đã ngất lịm từ lúc nào.....

* End* *

- Em có sao không? Sao đột nhiên em lại ngất đi vậy?

Yumi lo lắng. Đôi mắt mệt mỏi vì hai ngày làm việc và thâm quầng vì một đêm thức trắng đang rung rung. Cô thực sự đã kiệt sức, nhưng vì Sora, cô không cho phép mình ngủ. Còn SHINee thì đã đến bệnh viện từ rất sớm, và có vẻ Key cũng trải qua một đêm khó ngủ...

- Em không sao...

Sora trả lời, giọng đều đều. Cô đang suy ngẫm lại mọi việc, về bản thân, về kí ức, về tất cả...

- Em muốn xuất viện – Sora quay sang nói với Jin

- Em có chắc không? – Jin lo ngại – Em nên nghỉ ngơi thêm...

- Em không sao. Cho em rời khỏi đây đi – Sora kiên quyết.

- Thôi được, anh sẽ đi làm thủ tục xuất viện...

Jin đi ra ngoài. Vừa đến cửa thì anh gặp Key bước vào, thật may mắn là anh đã không để ý đến khuôn mặt Key lúc này...

- Em không sao chứ?

Key chỉ hỏi có vậy, một câu hỏi rất bình thường, nhưng ánh mắt Key nhìn Sora thì đầy sự quan tâm và lo lắng...

“Ánh mắt đó thật dịu dàng....và mình đã từng rất hạnh phúc vì nó. Nhưng giờ đây, mình lại cảm thấy sợ....sợ điều gì, không biết nữa.... Vì Chun sao? Nhưng.... tại sao? Có phải mình đã.....??? Và mình sợ rằng mình sẽ phản bội Chun? ...”

- Em không sao. Nhưng....cho em về kí túc xá được không? – Sora nhìn Key với ánh mắt khẩn cầu.

Key ngậy người, chưa bao giờ Sora nhìn anh với ánh mắt như thế. Nó làm anh bối rối...

- Anh làm xong thủ tục xuất viện rồi...

Jin bước vào với đồng giấy tờ. Giọng anh khiến Key khẽ giật mình. Key quay sang phía Sora, nở một nụ cười hiền:

- Chúng ta về thôi...

SHINee có lịch diễn buổi tối, và mọi người đang tụ tập bàn về việc tìm người thay thế Sora.

- Yumi, em sang giúp SHINee đi. Còn Sora hãy cứ nghỉ ngơi đã...

- Vâng – Yumi nhận lời mặc dù cô không còn đứng vững nữa.

- Không cần đâu ạ – Sora từ phòng ngủ bước ra – Em không sao đâu, cũng không mệt nữa. Không cần phải nghỉ đâu ạ..

- Nhưng... – Jin định nói thêm, nhưng nhìn ánh mắt chắc chắn của Sora, anh đành đồng ý – Vậy thôi, em ở nhà nghỉ đi Yumi, em cũng mệt lắm rồi...

- Vâng...

Yumi đồng ý. Cô biết làm gì đây? Cô không còn sức để làm gì nữa cả...

9 giờ tối, SHINee và Sora đến địa điểm diễn. Hôm nay sẽ không có Jin, anh bận việc riêng nên SHINee sẽ tự đi. Lên xe, SHINee – 4 người – đều ngồi vào chỗ như đã được sắp xếp trước vậy, và họ chờ lại cho Key và Sora hai chỗ cạnh nhau. Lúc này Key cũng chẳng quan tâm xem bốn người kia nghĩ gì nữa, cô đang suy nghĩ, một điều gì đó, khuôn mặt cô trở nên vô hồn.....Chợt Key thấy vai mình nặng xuống, anh quay sang và giật mình, Sora đang tựa đầu vào vai anh, mắt vẫn mở to và chìm trong suy nghĩ. Key cũng chỉ im lặng dù Sora chẳng thèm báo trước. Và không cần nhìn cũng biết bốn cái cảm kia đã rơi xuống sàn xe từ bao giờ rồi. Họ cũng rất bất ngờ với hành động của Sora...

“Mình đã hứa sẽ không xa Chun, vậy mà mình đã quên Chun, quên tất cả...Chun à, xin lỗi, chắc anh buồn và cô đơn lắm...”

Sora chợt nhận ra hành động mình vừa làm, nhưng cô không vội xin lỗi và cũng không đỏ mặt ngại ngùng, cô cũng không hiểu cái gì đã khiến cô như vậy nữa...

“...Mình đang làm gì thế này? Kibum sẽ nghĩ sao?... Nhưng...mình thực sự muốn tựa vào ai đó...và Kibum...thì luôn sẵn sàng...có đúng không nhỉ?...hay chỉ là mình nghĩ vậy?... Có lẽ mình quá ảo tưởng rồi.....Hmm... Mặc kệ.....”

...Kibum à, đầu anh không thích, thì cũng hãy để em tựa vào anh...một lần này thôi...chỉ một lần thôi...”

Xuống xe và đi vào trong, cả bọn đang thắc mắc tại sao không thấy Jaebin đâu. Bước vào phòng thay đồ, cả sáu người đều dừng lại...

- Chào! tôi đã trở lại...

Mina quay lại với nụ cười thật tươi.

- Chị! Sao...chị lại ở đây? – Jonghyun tròn mắt. Anh chưa định hình được chuyện đang xảy ra.

- Cậu không nghe tôi nói gì sao? Tôi . đã . trở . lại! – Mina nhấn mạnh từng chữ.

- Vậy còn Jaebin?

- Jaebin chỉ là thực tập sinh thôi. Giờ thì cậu ta làm ở chỗ khác rồi.

- Chào chị!

Key bước đến lấy trang phục của mình và đi thay. Khuôn mặt không một chút cảm xúc. Đường như anh không mấy quan tâm đến chuyện Mina quay lại làm việc, anh đang suy nghĩ về Sora...

Trong phòng thay đồ, SHINee đang tụ lại một chỗ...

- Anh! Chị Mina về thật rồi! – Taemin thờ dài nhìn Jonghyun, trong lòng cậu thì nghĩ “chuối ngày yên bình thế là hết...haiz...”

- Chúng ta thì ổn thôi, nhưng anh hơi lo cho Kibum.

- Em rất vui... – Key bắt ngờ bước ra khiến bốn người kia giật mình. Anh chỉnh lại cái dây lưng, ngắm lại trang phục của mình rồi ngẩng lên, cười một cách khó hiểu – vì chúng ta sẽ lại có style đẹp như trước.

Key nói nốt câu rồi đi ra ngoài, bỏ lại bốn “pho tượng” hot boy với khuôn mặt “người nhà trời” ở đó...

- Cậu ta bị gì vậy nhỉ? – Về mặt ngạc nhiên nhất của Onew hiện ra, trên đầu anh mọc dấu hỏi chấm to oành.

- Style của Jaebin không đẹp sao? – Minho chau mày suy nghĩ.

- Sora không bình thường, và giờ đến Kibum, haizz...

Jonghyun thờ dài rồi lôi ba người còn lại ra ngoài make up và chuẩn bị diễn

- Xong rồi ạ!

- Ừ...

Jonghyun ngắm lại mình, anh vẫn luôn hài lòng về cách trang điểm của Sora. Cô luôn nhận ra những thể mạnh trên mặt từng người và làm chúng nổi bật nhất có thể.

- Kibum! Vào make up nhanh! Sắp diễn rồi!

Onew ngó ra cửa gọi Key, và cảnh tượng trước mắt một lần nữa làm anh hết sức ngạc nhiên: Key đang đứng với Mina, cười ngặt nghẽo khi nghe Mina kể chuyện gì đó...

- À, vâng, em vào ngay đây – Key quay sang khi nghe thấy Onew gọi. Anh vui vẻ vào trong, tung tăng đi đến bàn trang điểm rồi ngồi xuống...

- Xin lỗi nha, anh mãi nói chuyện quá... – Key cười dịu dàng nhìn Sora.

Sora không đáp lại, cô khẽ giật mình khi thấy Key, ánh mắt cô nhìn Key chăm chăm...

“Khuôn mặt này...nụ cười này thật đẹp.....mình không thể ngừng ngắm nhìn nó...

....Chun à.... mau đến gần em lại đi.....nếu không.....em sẽ yêu anh ấy mất...”

- Em không sao chứ, Sora? – Key cắt ngang dòng suy nghĩ của Sora.

- Dạ...không sao... – Sora khẽ giật mình.

- Em có cần nghỉ ngơi một chút không?

- Không sao đâu. Đến giờ diễn rồi. Để em make up cho anh.

Sora cầm trên tay cây cọ trang điểm, nhưng khi nhìn vào khuôn mặt Key, cô không làm được gì nữa...

“Ashi...mình sao vậy?... đây là công việc của mình mà...”

Sora xua tan mọi ý nghĩ và bắt đầu make up....

- Xong rồi!

Key mỉm cười rồi đứng dậy ngay. Anh không kiểm tra lại vì anh biết Sora luôn làm tốt. Nhưng ngay khi Jonghyun nhìn thấy Key, anh liền kéo Key ra chỗ Sora và nói nhỏ:

- Sora à! Tụi anh chuẩn bị diễn Juliette đó!

Sora không hiểu gì hết. Cô nhìn Jonghyun rồi quay sang nhìn Key, bỗng cô hoảng hốt. Cô đã make up cho Key theo outfit của Lucifer...

- Ôi... em xin lỗi.em sẽ make up lại ngay!

Sora kéo Key lại bàn trang điểm và tẩy trang. Còn Jonghyun nhìn theo hai người...

“Sora đang để tâm trí ở đâu vậy nhỉ?...”

- Được rồi!...thật sự xin lỗi anh nha!

- Không sao – Key nhẹ nhàng – Nhưng... Em không sao thật chứ? Nếu mệt em nên về nghỉ đi...

- Không sao mà!... – Sora lắc đầu

Key nhìn Sora, trong lòng không an tâm. Nhưng Sora cứ nói không sao, nên Key cũng không biết làm gì hơn.

- Aigoo~.... Được về rồi! – Taemin vờn vai đứng dậy khi cậu vừa tẩy trang xong

- Mina! Chị về cùng tụi em không?

Câu hỏi của Key khiến bốn người kia giật mình. Tất cả quay sang nhìn Key.

- Không! Chị có người đón rồi – Mina quay ra từ phòng phục trang.

- A....em biết ai rồi, haha....- Key nhìn Mina, cười thích thú.

- Cậu biết rồi mà còn hỏi tôi câu đó. Tính trêu tôi hả?

Mina nhìn Key cười thẹn, mặt cô hơi ửng đỏ. Còn Key thì cười khoái chí khiến bốn người kia lại biến thành “người nhà trời” một lần nữa.

Sora lại hẹn gặp Kevin, và lần này là tại một tiệm cà phê...

- Anna! Có chuyện gì cần gặp anh vậy?

Kevin mỉm cười. Nhưng anh chợt nhận ra vẻ mặt khác lạ của Sora – cái “vẻ mặt khác lạ” đầy quen thuộc với anh. Gần như hiểu chuyện gì đang xảy ra, Kevin thận trọng:

- Em không sao chứ, Anna?

- Em... đã nhớ lại rồi...tất cả.... – Sora nhấp một ngụm cà phê. Vị đắng của cà phê đen nguyên chất thật đậm đà ,nó như hòa quyện với nỗi cay đắng trong lòng Sora, với cô bây giờ, cà phê sao thật ngọt quá...

- Xin lỗi em... Anna...anh đã không nói cho em biết....Anh chỉ không nỡ thấy em lại đau khổ thôi....anh...

- Không sao đâu! – Sora ngắt lời – Anh cũng chỉ muốn tốt cho em thôi...

- Anna, đừng nghĩ nữa. Em không thể sống mãi như thế được...Chun sẽ rất buồn nếu biết em cứ đau khổ vậy...

- Em... không muốn phản bội Chun – Sora cúi mặt – Nhưng... làm sao đây? Trái tim em... không còn nghe theo em nữa... nó đang rung động...trước một người khác...

- Đó không gọi là phản bội, Anna à!.... Em phải chấp nhận sự thật! Chun không còn nữa.... và em vẫn phải sống cuộc sống của mình...

Như có thứ gì ghen đáng ở cổ, Kevin quay đi và cổ ngăn không cho mình rơi lệ. Mỗi lần nghĩ đến Chun, anh lại thấy đau đớn. Anh thấy thương Sora

vô cùng. Anh biết sẽ có lúc Sora nhớ lại mọi chuyện, và sẽ lại đau khổ, nhưng anh đã mong nó xảy ra muộn hơn. Ít ra lúc đó, nỗi đau này sẽ có thể vơi đi phần nào...

Flashback

- Anna~

Sora quay đầu lại khi nghe tiếng gọi quen thuộc, nhưng cô lại nhìn thấy một người nữa đi cạnh Kevin. Người này Sora chưa gặp bao giờ, nhưng lại có vẻ rất thân với Kevin khiến cô tò mò...

“Bạn Kevin sao? Đẹp trai thật đấy..... chẳng thua Kevin đâu...”

- Anh làm gì mà chậm vậy? sắp muộn giờ học rồi đó – Sora cau nhàu rồi quay sang người bạn đứng cạnh Kevin, nhanh chóng thay đổi nét mặt. Cô cười nhẹ, cúi chào – Xin chào....

- Xin lỗi Anna. Anh ra sân bay đón bạn, quên không nói với Anna.

Kevin tỉnh cờ quay sang bên cạnh và thấy bạn mình đang trong trạng thái bất động với khuôn mặt đần không thể tả. Nhận ra nguyên nhân chính là Sora, anh nhìn thẳng vào bạn mình, quát lớn:

- Ya! Cậu nhìn gì mà hồn vía lên mây thế hả?

Rồi Kevin quay sang phía Sora, toét miệng cười:

- Xin giới thiệu với Anna, đây là Ken, em cứ gọi cậu ta là Kyungchun. Cậu ta là thằng bạn thân nhất của anh.

- Người Hàn Quốc sao? – Sora ngạc nhiên. Nhìn vào khuôn mặt của Kyungchun thì không ai nghĩ anh là người châu Á.

- Cậu ta là con lai Mĩ – Hàn, nhưng giống mẹ nhiều hơn nên khi nhìn chẳng ai nói cậu ta là người Hàn cả.

Kevin lại quay sang phía KyungChun:

- Này! Tôi đã thay cậu giới thiệu rồi, cậu còn không định chào hỏi em ấy nữa hả?

- À...ừ....

KyungChun lúng túng. Vẻ mặt đáng yêu đó khiến Sora cười tủm tỉm

- Ch...chào em.....anh là kyungChun.....là bạn của Hyunsu.....

- Aigoo~ sao cậu lại nói lại những gì tôi vừa nói thế? Anna biết cả rồi – Kevin cắn nhần.

- Chào anh! Em là Jung Sora. Anh cứ gọi em là Sora hay Anna cũng được – Sora cười nhí nhảnh

- Vậy anh sẽ gọi em là Sora...anh thích tên Hàn Quốc hơn... – Kyungchun ngại ngùng.

- Cậu ta bị ám ảnh vì không ai nhận ra cậu ta là người Hàn đó – Kevin chen vào.

- Này! Cậu không thể im lặng được à? Dù tôi nhìn giống người Hàn thì tôi vẫn thích người ta gọi tôi là KyungChun hơn Ken, hiểu chưa?

- Đúng! Vì lúc đó cậu đang sượng điên lên khi người ta nhận ra cậu là người Hàn Quốc mà... – Kevin đắc trí khi trêu chọc KyungChun.

- Tôi.....không nói lại được cậu – KyungChun bỏ cuộc.

- Chúng ta muộn rồi! – Sora nhìn đồng hồ.

- Được rồi, chúng ta đi thôi....

Ba người nhanh chóng đến trường học. KyungChun chuyển đến học cùng Kevin và sống cùng Kevin luôn. Ba mẹ Kevin thì rất quý và luôn coi KyungChun như con trai mình vậy...

.....

.....

.....

- Tôi hỏi cậu một câu được không? – KyungChun đột ngột lên tiếng khi cả hai đang đọc sách rất im lặng.

- Ủ, chuyện gì? – Kevin vẫn đang dán mắt vào cuốn sách.

- Sora.....và cậu..... đang hẹn hò, đúng không?

- Không, Sao? – Kevin vẫn không ngẩng lên.

- Vậy.....nếu Sora làm bạn gái tôi..... không sao chứ?

Lúc này thì Kevin ngừng việc đọc lại, ngẩng lên, tháo cặp kính đọc sách to oành ra, nhìn thẳng vào khuôn mặt nghiêm túc và đang chờ đợi câu trả lời kia:

- Được! Nhưng nếu cậu dám làm Anna buồn, tôi sẽ giết cậu! – Kevin quay trở lại với việc đọc sách và nói thêm – Mà cậu nên hỏi Anna mới đúng, tôi sao quyết định được.

Sự yên lặng quay trở lại, hai người đều tập trung vào tiếp tục đọc sách. Và dường như trong lòng KyungChun đã có một quyết định

Ngày tốt nghiệp đại học đã đến với sinh viên trường đại học New York, trong đó có hai sinh viên trẻ tuổi Kevin và KyungChun. Là học sinh xuất sắc được vào thẳng đại học khi mới học năm nhất trung học, cả hai đều trẻ hơn bạn cùng lớp mình hai tuổi. Trong ngày trọng đại này, KyungChun đã chuẩn bị một điều bất ngờ cho Anna. Anh sẽ nói lời yêu với Sora. Điều mà anh chưa bao giờ làm ngay cả khi Sora đã là bạn gái anh hơn một năm rồi

Lễ tốt nghiệp đã diễn ra trong niềm hạnh phúc của hàng nghìn sinh viên. Có những nụ cười và có cả những giọt nước mắt. Sora cũng có mặt trong lễ tốt nghiệp và cô cũng rất xúc động. Tự nhủ không thể thua Kevin nên Sora cũng đã cố gắng để được lên đại học sớm, và cô cũng đã thành sinh viên trường New York ngay khi kết thúc năm nhất trung học phổ thông...

- Anna~ chúng ta đi thôi – Kevin tiến lại.

- Sao chỉ có anh tới?... Chun đâu?

- Cậu ta quên thứ gì đó nên về lấy rồi, nói chúng ta đi trước rồi cậu ta sẽ đi sau.

- Vâng, vậy chúng ta đi....

Sora chợt cảm thấy không yên. Cô đã ngồi đó cả tiếng rồi, còn Kevin thì đã lên đi từ bao giờ....

“Chắc hai người muốn trêu mình đây....

Mình sẽ đợi bao giờ Chun đến thì thôi...”

Sora tiếp tục đợi.....có tiếng bước chân..... không, là đang chạy.....ai đó đang chạy lại phía Sora....Cô mừng rỡ quay lại, nhưng nụ cười của cô bỗng tắt phụt...

- Anh....Chun đâu? Sao giờ này mà Chun chưa đến?

Kevin nhìn ánh mắt chờ đợi của Sora, nó làm anh thấy khó khăn khi phải trả lời...

- Chúng ta đi thôi! Đi gặp Chun!

- Gặp ở đâu? – Sora cố trấn tĩnh mình... Cô mong rằng không phải đã có chuyện, rằng đây chỉ là trò đùa của Chun...

Kevin không trả lời, anh kéo tay Sora đi.....và nơi hai người đến..... là phòng cấp cứu.....

.....

.....

.....

Hôm sau, Kevin đến đón Sora. Anh vào nhà và thấy Sora ngồi đó, mặc một bộ đồ đen, khuôn mặt vô hồn...

- Anna~ chúng ta đi thôi...

Kevin đang rất đau khổ, anh đã mất người bạn thân nhất của mình trong cái ngày trọng đại đó. Và nhìn Sora như vậy khiến anh càng đau khổ hơn...

- Nếu không muốn thì em không cần đi đâu...

- Em sẽ đi!

Sora đứng lên và ra cửa. Hai người đến đám tang của Chun. Kevin luôn bên cạnh trông chừng Sora, anh sợ Sora sẽ không chịu đựng nổi. Nhưng Sora thì chỉ đứng đó, từ đầu tới cuối, cô vẫn giữ nguyên khuôn mặt vô hồn của mình. Giây phút an táng có lẽ là giây phút người ta đau đớn nhất khi mất người thân, có lẽ Sora cũng vậy, chỉ là cô không biểu hiện ra thôi.

Những ngày tháng sau đó với Sora thật vô nghĩa. Không ai còn thấy cô cười đùa vui vẻ và hồn nhiên như trước, cô chỉ học và học. Đã không ít lần cô ngất đi vì kiệt sức, nhưng dù ai nói gì, cô cũng chỉ như vậy..

.....
.....
.....

Ngày Sora tốt nghiệp đã đến. Hôm nay mọi người đều rất ngạc nhiên, Sora đã cười, là nụ cười rạng rỡ mà đã hai năm rồi không ai thấy. ...

Lễ tốt nghiệp xong, mọi người đều rất vui, nhưng không ai thấy Sora đâu cả. Cô đã về trước đó. Cầm trong tay tấm bằng đại học, Sora đến trước mộ Chun, cô bật khóc...

- Chun à.....em đã thực hiện lời hứa rồi. Em đã tốt nghiệp đại học.....Anh đã không nói thêm lời nào ngoài câu “Anh yêu em” rồi ra đi như thế..... Anh thật nhẫn tâm mà....

Sora ngồi đó một hồi lâu rồi đứng dậy và rời khỏi đó. Cô sang đường mà không để ý rằng đang có đèn xanh. Bỗng tấm bằng tốt nghiệp bay khỏi tay, Sora lao theo nhặt lại nó và đứng lúc ấy, một chiếc xe tải lao tới...

* End* flashback*

- Vâng, Chun không còn nữa.....

Câu nói của Sora làm Kevin giật mình. Cô chưa bao giờ chấp nhận sự thật này, vậy mà giờ lại dễ dàng vậy....

- Và em vẫn đang sống cuộc sống của em mà... – Sora nhấp một ngụm cà phê rồi nói tiếp – một tuần nữa anh sẽ về New York đúng không?

- Ừ.....Anna~ không phải em định.....

- Vâng – Sora ngắt lời – em sẽ về cùng anh.....về với Chun....

Kevin không nói gì nữa. Khi Sora đã quyết định thì khó có thể thay đổi được. Kevin biết điều đó nên mặc dù rất muốn ngăn Sora lại, anh cũng không thể làm gì được...

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Trở về công ty. Với suy nghĩ rằng mình sắp trở về Mỹ, sắp được “gặp lại” Chun, Sora nở một nụ cười đầy hạnh phúc. Trong đầu cô lúc này không còn nghĩ về chuyện gì khác nữa.

Thấy Sora từ xa, Taemin gọi thật to:

- Sora~ lại đây đi chị~

- Oh!

Sora trả lời theo phản xạ, cô đi về phía Taemin và chợt nhận ra rằng đó là phòng họp của nhân viên. Lúc này cô mới thắc mắc vì sao Taemin và cả SHINee đều ở đó. Cô vào trong, đến cạnh Taemin và hỏi nhỏ:

- Có chuyện gì thế? Sao mọi người lại ở đây?

- Chị Mina nghỉ làm chị ạ. Chúng ta sẽ có stylist mới – Taemin thì thầm.

- Gì cơ? Chị ấy vừa về mà... Sao lại nghỉ việc chứ?

- Em cũng không biết nữa...

Taemin nói rồi quay lên phía trên khi nghe thấy tiếng Mina:

- Trong suốt thời gian làm việc ở đây, thật sự có rất nhiều kỉ niệm đẹp.....

Cả hội trường im lặng nghe Mina nói. Cô gửi lời cảm ơn chân thành đến mọi người và nói rằng mình sắp kết hôn. Và vì chồng sắp cưới của cô là một anh chàng người Nhật, nên sau khi kết hôn cô sẽ không thể tiếp tục làm việc ở đây nữa...

- ... Một lần nữa, cảm ơn tất cả mọi người! – Mina cúi gập người thể hiện sự chân thành của mình.

Sau khi chào tất cả mọi người, Mina tiến đến chỗ SHINee đứng:

- Chúc mừng chị! Thật sự em rất bất ngờ đấy! – Onew nói chuyện ra dáng leader.

- Bất ngờ và sung sướng nữa chứ... Các cậu sẽ không phải gặp tôi hằng ngày nữa – Mina liếc nhìn Jonghyun, nói một câu đùa vô cùng xoáy.

- Chị nói gì thế? Em buồn đó... – Key cong môi hờn dỗi – Đâu phải ai cũng có style hợp với tụi em như chị...

Mina bật cười trước cử chỉ của Key. Bất chợt, cô liếc sang nhìn Sora rồi lại quay lại nhìn Key đầy ý đồ. Cô mỉm cười quay sang nói với Sora:

- Sora ở lại làm việc tốt nha! Chúc em thành công trong công việc cũng như cuộc sống, sớm tìm được người hợp với mình...

- Dạ...

Sora ngáp ngừng. Cô không dám nhận lời khi nghĩ đến chuyện mình cũng sẽ rời khỏi đây. Cô đã định nói ra điều đó, nhưng vì sự ra đi bất ngờ của Mina, cô vẫn chưa tìm được cơ hội tốt để nói.

- Và trông chừng năm cậu nhóc này giúp tôi nha... – Mina nói tiếp.

- Chị à~ – Key ngắt lời – Tụi em không cần bảo mẫu đâu~

- Cậu ấy chỉ cần bạn gái thôi chị – Jonghyun chen vào – phải không Kibum? – liếc qua nhìn Key.

Key liếc cặp mắt có thể xuyên thủng bất cứ thứ gì về phía Jonghyun, ba người còn lại nín thở bịt tai, tư thế như chuẩn bị cho những điều xấu nhất có thể xảy ra với nạn nhân.

- Các cậu, về phòng tập đi nào! – Jin tiến đến – Stylist mới của chúng ta đến rồi đó.

- Phù... – một tiếng thở phào nhẹ nhõm của người được coi là nạn nhân.

Key rời ánh mắt khỏi Jonghyun và đi theo Jin, tiếp đó là Sora và Mina cùng với bốn người vừa thoát khỏi một đại họa...

- Xin chào mọi người! Tôi là Han Jimin. Rất vui được gặp mọi người!

Cô stylist trẻ cúi đầu chào và cười tươi đầy thân thiện.

- Chào chị, em là Sora, chuyên viên trang điểm. – Sora cũng cười nhẹ.

- Chào em, chúng ta hãy cùng làm việc tốt, và nếu có thể trở thành những người bạn tốt thì thật hay...

Jimin nói chuyện một cách thoải mái với bất cứ ai khiến mọi người rất mến cô...

Kết thúc giờ làm việc. Yuni, Sora và SHINee cùng ra khỏi công ty như thường lệ. Vừa bước ra ngoài, Sora nhìn thấy một bóng dáng thật quen thuộc.

- Kevin? Anh làm gì ở đây? – Sora ngạc nhiên hỏi

- Anh có chuyện muốn nói với em. Cùng đi ăn tối nhé! – Kevin cười nhẹ.

Sora hơi chau mày, thoáng nghĩ rằng Kevin sẽ lại ngăn việc cô trở về Mỹ. Kevin cũng đã nhận ra điều đó trên khuôn mặt cô:

- Không phải chuyện đó đâu!

- Vâng, vậy... em về kí túc xá cất đồ đã...

SHINee và Yumi đứng đó, mọi người đều có vẻ không quan tâm trừ một người – đó là Jonghyun. Anh ấy nhìn hai người nói chuyện với thái độ không mấy thoải mái.

- Sora! – Jimin chạy từ trong công ty ra – Hôm nay về sớm, em có rảnh không? Chúng ta đi shopping.

- Em có hẹn mất rồi chị ạ!

- Oh, tiếc nhỉ. Hôm nay chị rất muốn đi mua sắm... Thôi, để dịp khác vậy... – Jimin tiếc nuối...

- A! – Jimin chợt tiến về phía Yumi và SHINee – Tôi nghe nói... Key rất thích shopping, đúng không? – Không chờ câu trả lời, Jimin đến trước mặt Key – Đi với tôi nhé! Tiện thể tôi cũng muốn tìm hiểu phong cách thời trang của nhóm luôn.

Và... khi Key còn chưa kịp phản ứng, Jimin đã kéo tay Key đi một cách vô cùng tự nhiên trước những con mắt tròn xoe của những người còn lại...

- Chúng ta cũng đi chứ? – Kevin lên tiếng khiến Sora khẽ giật mình...

- A... em còn phải về cất đồ nữa. Chờ em nha!

- Sora à, để chị mang đồ về giúp cho! Em cứ đi đi! – Yumi lên tiếng.

- Vậy... chị giúp em nha – Sora cười tươi và đưa túi đồ cho Yumi – Mọi người về nha!

Sora vẫy tay chào rồi quay đi với Kevin. Năm người còn lại, mỗi người có một ý nghĩ, họ đều có vẻ ngạc nhiên. Nhưng Jonghyun thì lộ rõ vẻ khó chịu trước sự thân mật của Sora và Kevin. Trên đường về, anh ghé lại gần thì thầm với Yumi:

- Chị giúp em một chuyện được không?

- Chuyện gì? – Yumi liếc nhìn Jonghyun.

- Chị tìm giúp em số điện thoại của Kevin.

- Cậu định làm gì? – tiếp tục thì thầm

- Em muốn gặp cậu ta... Giúp em đi! Rồi em sẽ nói cho chị biết.

- Thôi được, tối nay tôi sẽ gửi số cho cậu

- Anna này~

- Dạ!

- Chuyện về Mi...

- Suyt! – Sora liếc mắt nhìn Kevin – Đã nói là không bàn chuyện đó mà...

- Không phải thế! Chỉ là... anh sẽ phải ở đây thêm một tuần nữa... – Kevin ngập ngừng.

- Không sao! Chỉ là ở lại đây thêm một tuần nữa thôi mà – Sora nhìn Kevin cười và tiếp tục ăn bữa tối của mình, không nói gì nữa cả

Sáng hôm sau, Jonghyun ra ngoài khá sớm. Anh đến một tiệm cà phê nhỏ, gọi một tách cà phê và ngồi đợi.

- Chào cậu!

Người mà Jonghyun hẹn đã đến, và đó là Kevin.

- Cậu tìm tôi... có việc gì vậy?

- Tôi sẽ không làm mất nhiều thời gian của cậu đâu – Jonghyun nhìn thẳng vào Kevin – Cậu... và Sora... rốt cuộc có quan hệ như thế nào?

Nghe đến đây, Kevin như hiểu ra chuyện. Anh thay đổi hẳn thái độ của mình, từ ngạc nhiên và tò mò sang tự tin và có chút mỉa mai đối phương:

- À... Vậy... Còn cậu? Cậu là gì của Sora mà có quyền hỏi tôi câu đó?

Bị bất ngờ với câu hỏi, Jonghyun hơi lúng túng:

- Tôi...

- Cậu đang theo đuổi Sora, đúng không? – Kevin tiếp tục hỏi. Và không đợi Jonghyun trả lời, anh nói tiếp – Nếu vậy, cậu nên giữ cô ấy lại, chứ không phải ngồi đây mà hỏi tôi những câu như vậy. Trong lúc cậu đang làm cái việc ngu ngốc này, thì Sora đang dần rời xa cậu mãi mãi đấy.

- M..mãi mãi? – Jonghyun tròn mắt – Ý cậu là sao?

- Cậu muốn nghe không? Tôi sẽ kể cho cậu nghe...

Kevin kể chuyện của Chun và Sora cho Jonghyun nghe. Và Jonghyun cũng nói cho Kevin biết về Key và Sora với mong muốn Kevin sẽ giúp giữ Sora ở lại Hàn Quốc...

- Tôi đã xin cấp trên cho ở lại Hàn Quốc thêm một tuần. Nhưng tôi vẫn chưa có cách nào khiến Sora đổi ý cả.

- Tôi có cách. – Jonghyun cười đầy mưu mô.

Trưa hôm sau...

- Chiều nay được nghỉ, trưa nay chúng ta ra ngoài ăn nha – Jonghyun lên tiếng rủ rê.

- Vậy... Jonghyun, anh mời hả? – Jinin tròn mắt dễ thương.

- Umm... được thôi, hôm nay tôi mời – Jonghyun đắn đo chút cũng gật đầu.

- Ya ya.. liệu hôm nay có bão đổ bộ về Seoul không đây... – Key từ phòng thay đồ bước ra, nói xoáy Jonghyun.

- Oh... anh có áo mới à? Đẹp đó! – Taemin ngắm chiếc áo thun Key đang mặc.

- Đẹp đúng không? Áo tôi chọn mà! – Jinin chen vào.

Bất giác, mọi người – trong đó có Sora – quay lại nhìn Key chằm chằm, ánh mắt Sora như chờ đợi một sự giải thích

Không giống mọi khi, Key nhận ra ánh mắt Sora đang nhìn mình. Anh bỗng lúng túng...

- Mọi người làm gì vậy? – Jinin tò mò trước hạnh động của năm người kia. Cô lại gần Key, ngắm kĩ lại chiếc áo – Chỉ là tôi muốn thử xem phong cách của tôi có hợp với nhóm không, nên tôi đã mua nó cho Key. Việc này lạ lắm sao?

- À.. không, áo rất đẹp chị ạ – Sora cười gượng rồi quay đi. Cô đang bối rối trước phản ứng của chính mình...

“Mình làm sao thế này?...”

- Mà... – Jinin quay lại nhìn Key – cậu mặc nó đẹp mà, sao tôi thấy cậu có vẻ không tự tin thế?

- Tôi đâu có... – Key la lên – Đi ăn thôi, tôi đói rồi – anh đi thật nhanh ra cửa.

Cả bọn tung tăng ra ngoài, nhưng vừa đến cửa thì khựng lại.

- Cảnh này trông quen quen – Taemin quay lại liếc nhìn mấy ông anh.

- Vừa hôm qua đó – Minhho thì thầm.

Cách chỗ SHINee đứng mấy mét, Sora đang cười vô cùng thoải mái, và người đang nói chuyện cùng cô cũng là một người đã “quen quen” với SHINee rồi.

- Hôm nay thì anh phải chờ em về cất đồ rồi, vì em chẳng nhờ được ai cả.

- Không sao, anh sẽ về cùng em, rồi sẽ đợi em ở bên ngoài, được chứ? – Kevin nhẹ nhàng.

- Vâng, cũng được, hihi – Sora hí hửng quay về phía Jonghyun – Anh và mọi người đi ăn vui vẻ, em có hẹn với bạn rồi!

- Không sao – Jonghyun cười tươi – em đi chơi vui vẻ nha!

- Vâng...

Sora vui vẻ. Nhưng bất chợt liếc qua nhìn Key, Sora hơi bối rối. Trông Key cũng không vui vẻ gì, nhưng thấy Sora nhìn mình, anh cũng cười một cái thật gượng gạo rồi quay đi và nói lớn:

- Mọi người! Đi ăn thôi! Tôi đói rồi!

- Chờ tôi với! – Jimin chạy theo bám lấy tay Key rồi quay lại gọi những người còn đang đứng ở cửa trụ sở SM – Đi thôi, mọi người không định ăn sao?

Bốn người còn lại cũng bước theo Key nhanh chóng, Jonghyun còn quay lại cười với Sora một cái:

- Tụi anh đi nha!

Sora lấy lại vẻ bình thường, cười nhẹ với Kevin:

- Chúng ta cũng đi thôi!

Kevin mỉm cười rồi đưa tay ra. Sora cũng hiểu ý anh, cô không chần chừ khoác tay anh rất tự nhiên. Hai người vui vẻ bước đi mà chẳng hề biết có một người vẫn vừa đi vừa ngoái lại nhìn, và đã nhìn thấy những hành động vô cùng thân thiết ấy.

Đến nhà hàng, mọi người đều vui vẻ ngồi vào bàn, chuẩn bị thưởng thức bữa trưa “được-mời-bởi-Jonghyun”. Trong khi ai nấy đang chọn món ăn thật nhiệt tình, Key chỉ ngồi ngây ra đó, không nói gì cả.

- Kibum à, gọi đồ ăn đi chứ...

Key ngồi đó, không phản ứng gì cả.

- Kibum~

- Anh chọn giúp em đi! Anh biết em thích ăn gì mà... – Key từ từ đứng dậy mà ra khỏi nhà hàng.

- Này! Cậu đi đâu vậy?

Minhho gọi với theo, nhưng Key không trả lời và cũng không nói một lời nào.

- Mọi người cứ ăn trước, tôi ra gọi cậu ấy vào.

Jonghyun đứng lên và đi theo Key. Đến một đoạn khá xa nhà hàng, Jonghyun mới gọi Key:

- Kibum à! Kibum! – Jonghyun chạy lại gần và kéo tay Key lại – Cậu đi đâu vậy?

- Em thấy hơi mệt, em muốn về nghỉ – Key không quay đầu lại.

- Vậy cậu còn nói tôi gọi đồ ăn cho cậu làm gì hả?

Jonghyun vờ trách móc, rồi anh kéo Key đi, không phải đến nhà hàng, mà là một tiệm cà phê nhỏ gần đó. Jonghyun ấn Key ngồi xuống ghế, đi và quay lại với hai ly cà phê.

- Sao cậu không nói cho người ta biết tình cảm của cậu? Sao cậu không giành cô ấy về bên cậu?

- Anh nói cái gì thế? – Key nhìn ra ngoài.

- Cậu không có một chút tình cảm gì với Sora sao? Vậy sao cậu lại khó chịu khi Sora thân thiết với Kevin?

Câu nói của Jonghyun đã đánh trúng cái tâm trạng mập mờ của Key lúc này...

- Đúng! Em đang khó chịu – Key thừa nhận.

- Cậu chịu thừa nhận rồi sao? Vậy thì nói với cô ấy đi.

- Anh để em một mình được không? Em không sao.

- Trôi! – Jonghyun ôm đầu – Tôi biết làm gì với một kẻ cố chấp như cậu đây?... ashi~ kệ cậu đấy!.

Jonghyun đứng dậy và rời khỏi tiệm cà phê, bỏ lại Key ngồi trơ ở đó, nhìn ra ngoài và ngắm người đi lại.

Trong lúc đó, tại một quán ăn khác, Kevin và Sora đang vui vẻ nói chuyện...

- Hôm nay em sao thế?

- Sao là sao? – mắt chớp chớp.

- Cách em nhìn Key khác lắm. Hình như em đang không vui vì điều gì hả? – Kevin bắt đầu tấn công vào suy nghĩ của Sora.

- Đầu có... Anh nói gì vậy? – Sora tránh ánh mắt của Kevin bằng cách cúi xuống và ăn.

- Em nghĩ... em giấu được anh sao? Anh đã chứng kiến em trưởng thành, chứng kiến cả tình yêu của em và Chun... Anh quá hiểu em rồi... – Kevin khiến Sora lúng túng bằng ánh mắt như nhìn thấu hết suy nghĩ của cô.

- Em đã nói không có mà – Sora ngoan cố.

Kevin nhìn Sora lắc đầu rồi cũng ăn cho xong bữa trưa đó. Trong lòng anh nhén lên chút hi vọng, anh cười thầm vì anh nhận ra rằng Sora đã rung động.

Những ngày sau đó, Kevin thường xuyên đến tìm Sora, khi thì nói chuyện phiếm, khi thì đi ăn trưa. Những hành động ấy rất đối bình thường với Sora, bởi lẽ cô đã coi Kevin như một người anh trai rồi. Nhưng nó lại tác động rất mạnh tới Key vì hầu hết những lúc họ thân thiết nhất, Key đều chứng kiến toàn bộ, và phản ứng của anh khiến ai cũng nhận ra rằng anh đang ghen. Cứ thế, Kevin và Jonghyun dần đạt được mục đích của mình.

Một tuần sau, một bóng dáng quen thuộc lại đứng chờ trước trụ sở SM Town...

- Anh lại chờ em hả? – Sora vỗ vai Kevin, nhe răng cười.

- Anh có cái này cho em nè – Kevin hí hửng lấy từ túi áo một chiếc hộp nhỏ, trong đó là một sợi dây chuyền, với mặt dây là hình chữ K.

- Đẹp thật đấy – Sora thích thú nhìn sợi dây chuyền.

- Anh tìm cả một ngày mới thấy sợi dây có mặt chữ K đó nha. Nó là chữ cái đầu tên anh – Kevin cố tình nói to câu này, sau đó nhỏ giọng thì thầm – của Chun... và... một chữ K nào đó của em nữa...

- Anh~ – Sora chau mày nhìn Kevin.

- Anh đùa thôi – Kevin bật cười như chọc thêm Sora và cả người đứng nhìn hai người nãy giờ nữa – Để anh đeo nó cho em!

Kevin đeo sợi dây chuyền cho Sora. Hai người tiếp tục nói chuyện vui vẻ.

- Key! Làm gì ở đây vậy?

Giọng nói khiến Key giật mình quay lại, cả Sora và Kevin cũng nghe thấy và quay lại nhìn.

- Ki...Kibum – bị bắt ngờ khi thấy Key, Sora bối rối – Anh ở đó từ bao giờ vậy?

- A... anh... – Key cũng lúng túng không biết nói sao – không có gì... – Key quay lại kéo tay Jimin – Tôi với cậu về phòng tập.

- Gì? Tôi phải đi lấy phục trang, cậu vào đi! – Jimin gỡ tay Key ra.

- Ủ... vậy tôi đi đây....

Key bước đi thật nhanh, không cả quay lại chào Sora. Còn Sora thì đứng im như một pho tượng nhìn theo Key...

- Lại cái biểu hiện đó...

Kevin làm Sora giật mình. Cô cố tỏ ra bình thường dù trông nó cực kì gượng gạo.

- Em cũng vào trong đây, em còn phải làm đơn xin nghỉ việc nữa...

- Bây giờ em vẫn còn thời gian để thay đổi quyết định đấy. Hãy suy nghĩ cho kĩ nhé!

Kevin khỏi đó, Sora cũng đi vào trong với khuôn mặt ngơ ngác trước những gì Kevin vừa nói. Cô bước vào phòng tập của SHINee, cô nhìn quanh và không thấy ai cả. Cô ngồi xuống sàn, lấy sợi dây chuyền mà Kevin tặng ra ngắm nhìn, nghĩ về chuyện vừa xảy ra và cả những lời Kevin nói.

Chợt, tiếng bước chân làm Sora giật mình nhìn lên...

- Em ở đây sao?... – Key hỏi như lấy lệ. Anh loay quanh tìm chỗ để đi. Anh cảm thấy không thoải mái khi chỉ có hai người như thế này...

- Anh... ngồi đi.

Key ngập ngừng mấy giây rồi cũng ngồi xuống. Căn phòng rộng chỉ có hai người đang ngồi ở một góc. Điều này hình như đã khiến họ ngại ngùng hơn...

- Mọi người đi đâu hết vậy? – Sora phá tan sự im lặng.

- Không biết nữa. Khi anh vào chẳng thấy ai cả.

- Vậy à...

Sự yên tĩnh lại quay trở lại. Hai người ngồi đó, không nói một lời nào. Có lúc Key muốn quay sang nói chuyện với Sora, nhưng rồi lại ngồi im đó, và Sora cũng vậy.

Cứ thế, 30 phút trôi qua trong sự im lặng. Cuối cùng, Sora quay sang và nói với Key:

- Em sẽ nghỉ làm... và... trở về Mĩ.

Như sét đánh ngang tai, câu nói ấy khiến Key ngồi bất động luôn.

- Em đã suy nghĩ rất kĩ rồi. Em muốn gần gia đình mình, gần những người em yêu thương. Mặc dù có thể em sẽ không tìm được công việc tốt như ở đây, nhưng em sẽ có những người thân bên cạnh.

Hít một hơi dài, Sora nhìn thẳng vào Key:

- Cảm ơn anh, Kibum à. – Sora mỉm cười – Nhờ có anh, em đã có khoảng thời gian thật vui vẻ ở đây, một sinh nhật đáng nhớ và... một người bạn thật tốt nữa

Ba chữ “người bạn tốt” như giáng thêm cho Key một đòn nữa. Anh nở một nụ cười ngây dại:

- Vậy... bao giờ em về?

- Hai ngày nữa. Khi Kevin anh kết thúc đợt công tác, em sẽ về cùng anh ấy.

- Ủ... – Key từ từ đứng dậy – Anh ra ngoài có chút việc đây.

Key bước ra khỏi phòng tập, không quay lại nhìn. Vì thế anh không hề biết Sora đã khóc. Cô gục mặt xuống và khóc ngày một nhiều. Khoảnh khắc Key bước ra khỏi phòng, tìm Sora như quặn lại. Và cũng chính lúc đó, cô nhận ra mình đã yêu Key, thực sự yêu Key. Cô thực sự không biết làm gì khác ngoài việc khóc...

- Kibum! Đi đâu thế?... Kibum!

Jonghyun gọi Key nhưng dường như Key không nghe thấy gì cả. Anh cứ đi, đi và tiến thẳng lên sân thượng của tòa nhà

“Mình ngốc thật đấy! Cô ấy đã có người ở bên rồi. Vậy mà mình còn yêu, còn dành tình cảm cho cô ấy. Ngốc thật!...”

- Có chuyện gì vậy? – Jonghyun đứng ngay đằng sau Key.

- Anh – Key giật mình quay lại – Anh làm gì ở đây?

- Cậu sao vậy? Không nghe thấy tôi gọi sao?

- Anh gọi em sao? Chắc em đi nhanh nên không nghe thấy – Key tránh ánh mắt của Jonghyun đang nhìn mình.

- Cậu khóc sao? Sao thế hả? – Jonghyun quay mặt Key về phía mình.

- Khóc gì chứ... – Key quay đi – Em lên đây hóng gió thôi.

- Vậy sao? Vậy tôi sẽ hóng gió cùng cậu.

Jonghyun đứng cạnh Key, cùng nhìn khung cảnh thành phố Seoul trên sân thượng của trụ sở SM. 10 phút trôi qua, không một câu nói. Jonghyun thỉnh thoảng quay sang nhìn cậu xem Key có muốn nói gì không, rồi anh lại quay ra ngắm cảnh...

- Sora... sẽ quay về Mĩ... – Key bất chợt nói, mắt vẫn hướng về phía trước.

- Thì sao? – Jonghyun tỏ vẻ dừng dừng.

- Hai ngày nữa sẽ bay... và có lẽ sẽ không bao giờ quay trở lại Hàn Quốc nữa...

- Thì sao? – Jonghyun quay sang nhìn Key – Cô ấy đáng ra không nên đến Hàn Quốc từ đầu. Ở đây Sora không được ở bên người mình yêu, mà cũng chẳng được gì cả. Cô ấy không nên về sao? – quay ra đằng trước tiếp tục ngắm cảnh.

- Có lẽ anh nói đúng... – Key buồn rầu – Sora không nên ở đây...

Jonghyun quay ra nhìn Key, định nói gì đó, những rồi anh quay lại và đi xuống dưới, không quên bỏ lại cho Key một câu:

- Đồ ngốc!

- Em biết... em rất ngốc mà... – Key tự nói cho mình nghe, sau khi Jonghyun đã xuống dưới...

Hai ngày sau...

- Các cậu, Chúng ta sẽ lại có nhân viên mới, là chuyên viên make up mới của các cậu. Cô ấy sắp đến rồi đó – Jin ngó qua cửa phòng tập và thông báo.

- Taemin à, mấy giờ rồi? – Jonghyun vờn vai.

- Bốn giờ rồi. Anh có việc gì à?

- À... không!

Jonghyun liếc nhìn Key. Hồi giờ cũng là để cho Key nghe, vì 4 giờ 30 là giờ bay của Sora. Nhưng Key không hề phản ứng lại. Anh ngồi xuống sàn và nghỉ ngơi sau 30 phút tập luyện.

- Đi với tôi! – Jonghyun kéo tay Key đứng dậy.

- Em nghỉ chút đã~ – Key ủ rũ.

Jonghyun không nói gì nữa, kéo Key lên thẳng sân thượng...

- Chuyện gì vậy? sao lại kéo em lên tận đây? – Key than vãn.

- Cậu định để mọi chuyện kết thúc như vậy hả?

- Chuyện gì? – Key làm ngo.

- Cậu định để Sora về Mĩ thật sao?

- Em... em làm gì được đây? – Key cúi mặt xuống.

- Đồ ngốc! – Jonghyun quát – Còn làm gì nữa hả? đến sân bay và giữ cô ấy lại!

- Anh nói nghe đơn giản quá vậy... Em sẽ giữ cô ấy bằng cách nào đây? Bằng tình cảm đơn phương ngốc nghếch của em sao? – Key lại đứng cạnh lan can, nhìn ra phía thành phố.

- Đồ ngốc – Jonghyun phì cười – Bây giờ cậu đứng đây để bày tỏ tình cảm với tôi sao? – Nghiêm mặt trở lại – Cậu thực sự không nhận ra Sora yêu cậu sao?

- Sao có thể chứ... – Key cười buồn.

- Cái gì mà sao lại có thể chứ? Sora với Kevin như anh em một nhà vậy, cậu ghen gì với người ta chứ – Jonghun quát lên – Trong khi tình cảm của mình thì không chịu nói ra, tình yêu của mình thì không chịu giữ lấy. Cậu còn không mau ra sân bay đi, 20 phút nữa họ bay rồi. Chậm nữa là không ai giúp cậu được nữa đâu!

Jonghyun như khiến Key tỉnh ra. Anh chạy ngay xuống dưới và bắt taxi ra sân bay

- Nhanh giùm cháu được không ạ? Cháu đang rất vội – Key giục bác tài xế.

- Tốc độ tối đa rồi đó.

Key ngồi trên taxi, nhấp nhẩm không yên..

- Sao vậy ạ? – Key giật mình.

- Tắc đường rồi. Giờ đang là giờ cao điểm mà.

- Tắc có lâu không ạ?

- Tôi làm sao biết được

- Ashi~

Suốt ruột, Key trả tiền taxi. Anh ra khỏi xe và chạy bộ tới sân bay...

“Sora à... em không được đi... đến khi anh đến thì em không được đi đâu cả...”

.....

.....

.....

- Anh cho em hỏi – Key thở hổn hển – chuyến bay đi New York cất cánh chưa ạ?

- New York sao? Cất cánh được 10 phút rồi.....

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

- Key! Lên phòng tôi ngay! – Tiếng quát rợn người của Jin làm mọi người giật mình.

Taemin nhẹ nhẹ bước đến cạnh Minho, thì thầm:

- Làm sao đây? – liếc qua nhìn Jin – nhìn anh quản lí tức giận vậy chắc anh ấy không xong rồi...

- Không sao đâu! – vỗ vai trấn an Taemin – Về phòng tập đi! – Minho khoác vai Taemin, kéo cậu về phòng tập..

Key bước vào phòng làm việc của Jin, khuôn mặt còn hiện rõ sự mệt mỏi, bơ phờ. Chẳng mấy quan tâm đến việc Jin đang cáu và cũng không có vẻ sợ.

- Cậu làm sao thế hả? – Jin quăng tập giấy tờ trên tay xuống bàn, nhìn thẳng vào Key quát.

- Em... – Key ngập ngừng. Trong đầu Key lúc này đã phần nào ý thức được chuyện đang xảy ra..

- Một tuần sang Nhật, cậu không hề tập với nhóm một buổi nào. Bốn buổi diễn thì ba buổi cậu mắc lỗi, còn suýt làm Taemin chấn thương... – Jin lấy hơi, quát lớn – Cậu đang làm cái quái gì vậy?!

Key ngồi lặng người, quả thật chẳng thể nói gì được. Anh không thể nói rằng vì chuyện Sora – người anh yêu mà chẳng dám nói – bỏ về Mĩ khiến anh chẳng còn tâm trí đi diễn. Nhưng cũng chẳng có lí do nào khác cho những chuyện ngớ ngẩn anh đã gây ra một tuần qua...

Flashback

- Kibum, đi shopping đi! – Minho đến giường và kéo nhẹ chăn ra khỏi đầu Key.

- Không đi đâu, cậu rủ người khác đi – Key kéo chăn lại trùm kín đầu.

Minho không nói gì nữa. Anh lặng lẽ ra khỏi phòng và khép cửa lại... Sang Nhật được ba ngày rồi, việc có thể khiến Key ra khỏi giường là đi diễn và ăn cơm...

.....

.....

- Kibum à, cười lên đi... – Jonghyun thì thầm với Key – Chúng ta đang diễn, cậu không thể như thế được.

- Key nhìn Jonghyun rồi quay xuống phía khán giả, cười một cách vô cùng miễn cưỡng...

- Aigoo~ – Jonghyun liếc xéo Key – cậu định để cả thế giới biết cậu thất tình hả?

Key nhìn xuống khán đài, cười tươi nhất có thể, vẫy tay với fan rồi quay lại nhìn Jonghyun:

- Vậy được chưa? – trở lại về mặt vô hồn.

Jonghyun nhìn Key, khẽ lắc đầu cười nhẹ và quay xuống, tiếp tục nói chuyện với các fan

.....

.....

- Taemin à, có sao không? chắc đau lắm hả? – Minho ngồi xuống nhìn Taemin lo lắng.

- Dạ không sao, cũng may là không trật khớp – Taemin xoa xoa cổ chân, mặt nhăn nhó – Key không sao chứ? Em thấy lo cho anh ấy.

- Ừ, ai cũng lo cho cậu ấy mà. May là không có anh Jin ở đây, không Kibum sẽ bị mắng một trận cho mà xem – Minho thở dài...

Key ngồi một mình trong phòng phục trang, dằn vặt. Lời xin lỗi với Taemin chưa đủ làm anh thấy thoải mái. Anh đã suýt làm Taemin chấn thương vì sự lơ đãng của mình, và anh chẳng thể nào tha thứ cho lỗi lầm ấy...

End

- Em... Em xin lỗi... em hứa sẽ không có lần sau đâu...

Key cúi mặt, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào Jin. Hứa là vậy, còn thực hiện là cả một vấn đề. Làm sao để chắc chắn rằng sẽ không mắc lỗi nữa khi bản thân còn ở trong cái tâm trạng mà chính anh cũng không hiểu được này...

-Được rồi! – Jin dịu giọng – Cậu về phòng tập đi... Nhớ những gì cậu đã nói đấy!

-Mọi người thay đồ nào~

Jinin vác đồng phục trang bước vào. SHINee lấy phục trang rồi vào phòng thay đồ và Key là người bước ra đầu tiên với bộ phục trang được mặc cho xong lần. Anh ngồi sụp xuống ghế, cúi mặt xuống...

“Make up nào.....”

“Lần đầu tiên anh tự tẩy trang sao? ...”

Trong đầu Key vang lên những câu nói ấy, và cả nụ cười rạng rỡ của Sora. Anh muốn thoát khỏi nó để tập trung biểu diễn nhưng anh không thể...

Bốn thành viên còn lại cũng ra khỏi phòng thay đồ. Họ đang chỉnh lại trang phục của mình...

-A... – Taemin khẽ hét lên rồi tự bịt miệng mình lại khi thấy có người khẽ suyt.

Bốn người ra hiệu cho nhau ngồi xuống bàn trang điểm. Từng người một được make up rất nhanh chóng. Make up xong, Jonghyun lùa cả bọn ra ngoài và không quên đóng cửa, bỏ lại mình Key và cô nàng chuyên viên make up.

-Aigoo~ Qua Nhật không có ai chăm sóc hay sao mà để anh trông tàn tạ vậy hả?

Cô gái ấy đến trước mặt Key, ngắm thật kĩ khuôn mặt ngốc nghếch đó rồi lắc đầu cười nhẹ. Cái mặt đang cúi gằm kia ngược lên, mắt to tròn nhìn cô gái đang đứng trước mặt. Nụ cười quen thuộc, giọng nói quen thuộc. Key không tin vào mắt mình nữa, Sora đang đứng trước mặt anh, còn trên anh nữa...

-Nhìn gì vậy? – Sora sờ lên mặt mình – Mặt em bẩn hả?

Sora cười nhí nhảnh rồi lại gần, xoay ghế Key đang ngồi về phía gương. Cô lấy phấn và bắt đầu make up, mặc cho Key vẫn ngồi đờ ra vì ngạc nhiên. Nhìn khuôn mặt Key lúc này, Sora không nhịn được cười

-Em đã không lên máy bay – Sora vừa make up vừa nói – Em không biết quyết định đó là đúng hay sai, nhưng sau này em sẽ không phải hối hận...

Kẻ mất cho Key xong, Sora nói tiếp:

-Một tuần qua em đã đi rất nhiều nơi, và nhận ra rằng Hàn Quốc rất đẹp. Em nghĩ là em đã yêu nơi này rồi...

Nâng nhẹ cằm Key lên, công việc cuối cùng là tô son. Lúc này ánh mắt Sora trở nên khác, ánh mắt đó thật dịu dàng. Giọng Sora cũng trở nên nhẹ hơn

-Nhưng lí do lớn nhất khiến em ở lại là vì... em không muốn mất đi một điều rất quan trọng với mình.

Sora đã hoàn tất việc trang điểm. Tâm trạng Key lúc này khá phức tạp. Anh vẫn chưa hiểu hoàn toàn những gì mà Sora nói, và bản thân thì đang lơ lửng trong một thứ cảm xúc thật khó tả.

Sora tiếp tục làm tóc cho Key. Cô chải tóc và bắt đầu sấy, tạo phần mái trước hơi gọn sóng. Và như thế là công việc sẽ hoàn thành.

Sora ngồi xuống ghế, đối diện với Key, kiểm tra lại khuôn mặt anh...

-Thực ra, một tuần qua em... em rất nhớ anh – Sora dồn hết can đảm để nói. Và cô hơi ngượng khi nói xong câu đó, mặt cô lại đỏ ửng lên.

Sau một lúc có vẻ đã bình thường trở lại, Key lại đơ người ra khi nghe Sora nói câu ấy. Trống ngực đập thình thịch, và khuôn mặt lại trở nên vô cùng ngốc nghếch.

-Anh xin lỗi – Jonghyun đẩy cửa vào – Nhưng đến giờ diễn rồi.

-À vâng, em xong việc rồi – Sora nhìn Jonghyun cười tươi rồi quay lại nói với Key – Hôm nay anh nhờ chị Jimin tẩy trang nha, em về trước có việc.

Sora lấy túi đồ rồi ra ngoài. Đến cửa, cô còn quay lại cười rất tinh quái:

-Mọi người diễn tốt nha, đừng mắc lỗi nữa đó – tung tăng về trước.

Jonghyun hiểu ý Sora, anh cười lớn. Thấy cái khuôn mặt đang còn đờ đẫn kia, Jonghyun quát:

-Cậu có định diễn không hả? Người ta đi rồi còn nhìn gì nữa chứ?

Key giật nảy người, chạy ngay ra cửa, đẩy người đang nhìn mình bằng ánh mắt có tia điện ra ngoài. Anh trở nên vui vẻ, tuy cái nụ cười còn đôi chút ngớ ngẩn.

-Sora!

Sora quay lại, cười tươi nhìn người đang ngây ra trước mặt mình. Key lúc này trông thật dễ thương, khác hẳn bộ mặt chán trường mấy tiếng trước.

-Có chuyện gì vậy?

-Em... muốn nói chuyện với ai đó... Và.. em nghĩ đến anh...

Hai người ngồi xuống bãi cỏ. Nơi này đã rất quen thuộc với Sora từ khi cô biết đến nó. Một nơi mà cô có thể tìm thấy sự yên tĩnh và thoải mái cho riêng mình.

-Em mới cắt tóc sao? – Sau mấy tiếng gặp Sora thì giờ Key mới có thời gian nhận ra một điều khác ở Sora. Mái tóc dài chấm ngang lưng giờ đã ngắn đến cổ, và Key không quen thấy Sora như vậy...

-Giờ anh mới nhận ra sao? Em cắt được mấy hôm rồi, – giọng nói của Sora có đôi chút hờn dỗi.

-Hi... – Key cười ngượng.

Ngồi hướng mặt về phía sông Hàn, Sora tận hưởng làn gió mát dịu nhẹ thổi. Rồi chợt cô quay sang nhìn Key, cười nhẹ:

-Anh có biết vì sao đột nhiên em lại khẳng khái muốn về Mỹ không?

-Ồ... – Key ngớ người – không phải em nói muốn gần gia đình và.. những người em yêu thương sao?

Sora cười và quay ra ngắm cảnh sông Hàn:

-Em nói dối đó – câu nói được bật ra một cách rất thản nhiên.

-Vậy thì vì sao? – Key tò mò.

-Là vì... Kevin..

Sora biết cô sẽ làm Key ngạc nhiên với câu trả lời này. Cô không muốn nói một cách khó hiểu nhưng chẳng còn cách nào khác.. Cô chẳng có đủ can đảm để nói chuyện thẳng thắn nữa..

-Anh ấy là nguyên nhân khiến em muốn về Mỹ. và cũng là nguyên nhân khiến em ở lại – Lời lẽ ngày càng khó hiểu của Sora khiến Key rối bời..

-Chắc anh cũng không muốn nghe chuyện về bạn trai.. trước đây của em đâu nhỉ? Vậy...

-Cứ nói đi... anh muốn nghe... – tò mò lần hai, lần này Key thấy mình thật ngốc.

“Minh vừa nói gì vậy nhỉ?

Chuyện đó thì liên quan gì tới mình nhỉ... nhiều chuyện quá...”

- Chun là người bạn trai... đã khuất của em...

Câu nói đầu tiên khiến Key sững sờ, anh bỗng thấy cái gì đó nhoi nhói.

- Và nếu em không mất trí nhớ, em sẽ chẳng bao giờ rời xa anh ấy..

- Em.. mất trí nhớ sao? – Key cắt ngang, đầu óc anh đang rất lộn xộn.

- Vâng, một tai nạn trước khi em đến Hàn Quốc. Và trở trêu là.. em chỉ quên duy nhất Chun thôi... Sau đó khi gặp Kevin, em đã nhớ ra tất cả...

Key lặng nghe và nhớ lại từng sự việc, giờ anh đã có thể hiểu được nguyên nhân của tất cả..

- Đó là nguyên nhân em cứ thờ thẩn như người mất hồn suốt mấy tuần liền..

- Nếu là anh, anh sẽ chẳng ra khỏi nhà nổi ý chứ.. – Nói vu vơ.

- Nhưng giờ không sao rồi, em đang rất ổn – Sora vui vẻ – Và đó là nhờ một người...

- Là Kevin đúng không? Anh thấy em đã rất vui vẻ khi gặp anh ấy.. – Key đã thoải mái hơn khi thấy nụ cười của Sora.

- Em cũng đã nghĩ là vậy... nhưng... thực ra... là một người khác..

Sora không thể giấu nổi cảm xúc của mình nữa, cô muốn nói ra tình cảm của mình ngay lập tức. Nhưng thật chẳng dễ để thổ lộ khi cô không biết liệu tình cảm ấy có được đáp trả không. Sora có chút e sợ..

- Người ấy đã khiến em rất vui vẻ khi sống ở một nơi mới, quan tâm đến em.. – Sora cứ hướng mắt ra phía sông và nói, mặt cô thì đang đỏ ửng lên – để rồi em đã khóc khi nhận ra rằng... – trống ngực đập thình thịch, Sora dồn hết can đảm nói nốt câu – Em... lỡ yêu anh ấy mất rồi...

Nghe xong lời thú nhận dành cho “ai đó”, Key ngồi đó như một pho tượng, và đầu óc của anh cũng trống rỗng luôn...

- Muộn rồi, anh nghĩ chúng ta nên về thôi.

Sora ngậy ra vài giây vì biểu hiện bất thường và câu nói đó của Key.

- Vâng.. – cô ngoan ngoãn đứng lên và đi theo. Với tâm trạng như trên mây này, cũng chẳng thể làm gì khác cả...

Đường khuya vắng vẻ, yên tĩnh, thấp thoáng bóng 2 người. Họ đi cạnh nhau, nhưng cứ như thể không có sự tồn tại của người kia vậy. Hai cặp mắt hướng thẳng về phía trước và đôi chân cứ bước. Một cảnh tượng kì quặc...

“Minh có nên nói gì không nhỉ? Mà... nói gì đây... Cô ấy không nói đó là mình... Không lẽ hơ???...”

“Nói gì với em đi... đừng nói là anh không biết đó là anh nha...”

Hai người với hai suy nghĩ ngược ngịch. Họ cứ đi và nghĩ... cho tới khi về đến kí túc xá...

- Kibum này... – giọng lí nhí.

- Ủ?

Key quay sang với tốc độ ánh sáng, đôi mắt nhìn Sora đầy mong đợi. Nhưng khi mặt đối mặt, Sora lại chẳng thể nói được gì. Thậm chí việc Key quay sang nhìn cũng khiến cô giật mình, và bao nhiêu lời nói trong đầu cô đều biến đi đâu hết..

- À.. đến nơi rồi... em vào trong đây... – Thứ duy nhất mà Sora nghĩ được lúc này.

- Ủ... ngủ sớm đi nha... tạm biệt! – Key tiu nghỉu.

Sora bước vội vào trong, chẳng dám nhìn lại nữa, và Key cũng trở về kí túc xá của mình...

- Về rồi hả? – Jonghyun đang ngồi trước TV với một bịch snack to bự.

- Anh! – Key lao ngay đến chỗ Jonghyun đang ngồi – Em phải làm gì bây giờ?

Jonghyun liếc nhìn Key, nhếch mép cười rồi lại quay sang xem TV.

-Sao? Đi chơi vui chứ?

-Cô ấy đã thừa nhận.. cô ấy yêu... Ashi... – Key vò đầu mình rồi tung lên – cô ấy chỉ nói là đã yêu.. nhưng không nói là yêu ai...

Jonghyun cười sáng sủa và mắt thì vẫn đang hướng đến cái TV.

-Cậu không đoán được là ai sao???

Key ngồi đó dần mặt ra khiến Jonghyun lại phá ra cười khi quay sang nhìn..

-Cậu thật là ngốc! Người ta là con gái, làm sao có thể nói thẳng ra là thích cậu chứ...

-Thật sao? Vậy cô ấy... thích em sao? – cười ngu.

Jonghyun quay lại ôm bịch snack và tiếp tục xem TV, nhưng vẫn khúc khích vì sự ngốc nghếch của Key..

-Mai Sora bay về Mĩ đó, lần này mà cậu không giữ lại là cô ấy đi thật đó..

-G...gì? – Key hét lên.

-Gì cái gì? Lo mà giữ người ta đi! – Jonghyun quay sang quát vào tai Key rồi đứng lên tắt TV – Tôi đi ngủ đây..

-Chào mọi người...

Sora đứng trước cửa phòng tập cùng hành lí của mình, cô tươi cười.

-Em chuẩn bị đi đâu sao? – Onew tò mò hỏi.

-Vâng.. em đến chào mọi người. Em sẽ trở về Mĩ...

-Chị đi sao? Em tưởng chị sẽ không về nữa? – Taemin tròn mắt.

-Chỉ là hoãn lại thôi, chị vẫn sẽ về... Mọi người ở lại mạnh khỏe nha... Em sẽ liên lạc với mọi người khi về đến Mĩ...

-Em cũng giữ gìn sức khỏe đó, khi nào có thời gian thì về thăm tụi anh nha... – Jonghyun toét miệng.

Mọi người đều cười nói vui vẻ, chỉ có Key đứng đó, không nói câu nào cả..

-Kibum, cậu nói gì đi chứ! Không tạm biệt cô ấy sao? – Minho huých nhẹ Key.

-Theo anh! – Key dửng dưng tiến lại, kéo tay Sora đi.

-Cậu ấy làm gì thế? – Minho nhìn theo

-Còn phải hỏi sao... – Jonghyun vỗ vai Minho – Cậu ấy đang giữ lại một chuyên viên make up giỏi cho chúng ta..

Sora cứ theo chân Key đi lên, lên nữa, và cuối cùng lên đến sân thượng của tòa nhà...

Không nói một lời, Key kéo Sora lại, ôm chầm lấy cô. Sora bất động, toàn thân cô đang run lên vì phải leo thang nhiều, và cũng vì cô đang vô cùng hạnh phúc...

-Anh sẽ không ngốc nữa đâu! – Key lên tiếng – sẽ không ngốc nghếch trốn chạy tình cảm của mình, không ngốc nghếch không nhận ra tình cảm em dành cho anh nữa. Anh không thể công khai hẹn hò, không thể đi chơi những chỗ đông người, cũng không thể lớn tiếng rằng mình đã có bạn gái. Nhưng... em vẫn sẽ ở bên anh chứ? Chúng ta có thể cùng ăn tối ở kí túc xá, có thể đến công viên vào buổi tối và vẫn có thể nhìn thấy nhau mỗi ngày... em đồng ý chứ?

Sau tất cả những gì dồn nén đã được Key nói ra, cảm xúc của Sora trở nên hỗn loạn, ngạc nhiên, vui sướng và cực kì hạnh phúc. Cô vòng tay ôm lấy Key, thì thầm:

-Vâng, em đồng ý.. Chỉ cần có anh bên cạnh... Em đồng ý tất cả...

-Mọi người thay đồ xong chưa? Lâu quá vậy?

-Em vội gì thế? hai tiếng nữa mới ghi hình mà.

Key bước ra từ phòng thay đồ, chỉnh lại vòng đeo cổ và phụ kiện trên người.

-Xong rồi, xong rồi đây...

Bốn người còn lại cũng đi ra và ngồi vào bàn trang điểm.

-Make up cho anh trước nhé..

-Anh, để em làm trước đi! – Taemin năn nỉ Jonghyun

-Cũng được...

-Tôi make up trước.. – Key gằn giọng và ném ánh nhìn lườm về phía hai người kia.

-Anh cũng muốn make up trước – Onew lúi về mặt ngây thơ vô số tội của mình ra trưng.

-Không! Em make up trước! – Taemin dõ giọng trẻ con.

-Thôi để anh make up trước đi! – Aegyo nổi da gà của Jonghyun được tiết lộ.

- Make up cho anh trước đi! – Minho nhập cuộc.

-Không! em trước!

-Anh trước!

...

...

-Tôi đã nói là tôi make up trước! – Key nhấn giọng từng chữ, quay sang nhìn Sora như ra lệnh

-Stop! – Sora lên tiếng – sao mọi người lại bắt nạt một mình em thế hả?

-Đâu có! – Jonghyun cười xòa – Anh nhận trước mà, tại họ cứ muốn tranh đó chứ.

-Để tôi giúp! – Yumi lò đầu vào.

-Chị đến thật đúng lúc! Giúp em với – Sora nhăn nhó

Yumi bước vào trong, đi đằng sau là DBSK, họ đã chuẩn bị xong xuôi..

Yumi đến cạnh Key, cúi xuống thở thè:

-Để tôi make up cho cậu nhé!

-Ồ... – Key không kịp phản kháng thì đã bị xoay ghế lại.

-Chị! Chị qua make up cho anh Jonghyun đi, để em make up cho Kibum...

Câu nói đó ngay lập tức nhận lại được những cái nhìn trêu chọc của những người ngồi đó..

-Sora trở nên kén chọn từ bao giờ thế? – Changmin bắt đầu “xoáy”

-Đâu... đâu có – Sora ấp úng – Kibum cần make up đậm nên...

-Vậy là em không tin tưởng tay nghề của chị rồi... – Yumi ngắt lời.

-Không phải thế! Em... – Sora càng trở nên lúng túng.

-Mọi người đừng có trêu cô ấy nữa được không? – Key cầu nài – Em cứ nói là em muốn make up cho anh đi, có sao đâu..

Key ngồi ngửa mặt ra ghế để bắt đầu make up. Cậu nói vừa rồi khiến những người ngồi đó chẳng nói được gì nữa. Trêu chọc được Key là rất khó...

-Em vừa đi đâu vậy?

-Em... đi mua quà sinh nhật cho Kibum – Sora bước vào hà với một chiếc túi nhỏ.

-Vậy sao? Quà gì vậy? – Yumi ngó ngó cái túi, nhưng món quà đã được bọc cẩn thận.

-Bí mật! – Sora lém lỉnh đưa tay lên môi khẽ suyt

10 giờ 30 phút, SHINee trở về kí túc xá sau bữa tiệc sinh nhật ở công ty. Trên tay 5 người là những hộp quà siêu bụi của các fan, và Jonghyun thì cứ nhún tin không ngừng.

“Tụi em về rồi, Yunho và Changmin đến chưa?”

“Họ ở đây rồi, mọi thứ đã ok”

“Vâng! ^^

-Aaaaa... giúp với! – Key ì ạch với đồng quà trong tay.

-Đây... để tôi giúp – Yunho và Changmin chạy đến đỡ giúp Key đồng quà.

Từ trong phòng, Sora bước ra khiến mọi ánh mắt đổ dồn về cô. Hôm nay Sora diện một chiếc váy hồng cực dễ thương. Cô đi ra với chiếc bánh sinh nhật trên tay..

Và... bùm! Cửa đóng sập lại. Key và Sora nhận ra chỉ còn 2 người trong nhà – Họ đã bị nhốt..

-Hai người vui vẻ nha! Kibum ah~ chúc mừng sinh nhật!

Changmin ở ngoài nói vọng vào, sau đó là tràng cười hả hê của những người còn lại..

-Mở cửa ra! Đùa kiểu gì vậy? – Key hét lên.

-Anh và chị cứ yên tâm, không ai biết hai người ở trong đó trừ tụi em đâu. 2 người cứ tận hưởng đi, sáng mai cửa sẽ tự mở, haha – Cậu em út khoái chí la lên.

-Changmin! Em sẽ nói chuyện của anh với Yumi chị cho cả công ty biết! – Key đe dọa

-Haiz... – Changmin một tay cho vào túi quần, tay kia khoác vai Yumi, hát hăm – Vậy cậu nghĩ cậu với Sora sẽ yên với tôi sao? Chúng ta nên hiểu nhau mới phải chứ.

-Thôi, chúng tôi đi đây, không làm phiền hai người...

-Này!...

...

...

Bảy người tung tăng vừa đi vừa tám chuyện trời đất, đoán già đoán non xem hai người kia làm gì trong căn nhà đó. Thịnh thoảng, lại ré lên những trận cười thật sáng khoái...

End

Bạn đang đọc truyện *Vì Em Lỡ Thích Anh Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.